

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η «ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ»

«Αν έλεγα πως μια γυναίκα είναι δυστυχισμένη όταν η φύσις την έχει κάνει πολύ όμορφη, όλοι θα γελάσαν μαζί μου γι' αυτή την παραδοξολογία. Και θα φαντάζονταν πως γράφω αυτά τα λόγια, αποθαρρύνοντας το πρόσωπό μου μέσα στον καθρέφτη, σαν μια μικρή ανόητη.

Πρέπει, ωστόσο, να σας πω πως δεν είμαι καθόλου ανόητη και πως δεν είμαι μικρή. Πριν από μερικές βδομάδες έκλεισα τα τριάντα τέσσερα χρόνια μου. Και σ' αυτή την ηλικία μια γυναίκα είναι πια πολύ λογική κι' έχει πάψει από καιρό να έχη αυταπάτες, όπως έχει παψει να έχη όνειρα κι' ελπίδες.

Κάθε νέα είναι εύχυσμένη όταν προκαλή την προσοχή και τη ενδιαφέρουν. Άλλα μια νέα που όλοι την προσέχουν, δεν μπορεί παρά να είναι δυστυχισμένη. Αν ήμουν λίγο ματαιόδοξη δεν θα μιλούσα έτσι. Άλλα δεν ήμουν καθόλου. Κι' αντί να είμαι ένθουσιασμένη για τα θαυμαστά βέβαια που μου έρχονταν, ένοιωθα τον εαυτό μου δυστυχισμένο στη σκέψη ότι όλα αυτά τα βέβαια δεν απευθύνονταν σε μένα, αλλά στην εκθαμβωτική ομορφιά μου.

Αραγε η ομορφιά μου κι' εγώ είμαστε δυο διαφορετικά πράγματα; Για μια γυναίκα κάπως γοητευτική, το στοιχείο της ομορφιάς προστίθεται στ' άλλα της χαρίσματα και δημιουργεί

έτσι το γοητευτικό σύνολο που αγαπάει σ' αυτή ένας άντρας. Για μια γυναίκα όμως που είναι καλλονή, το στοιχείο της ομορφιάς ρίχνει μια σκιά πάνω στην προσωπικότητά της και την εξαφανίζει. Οι άνθρωποι την βλέπουν τότε μόνο σαν μια όμορφη γυναίκα και δεν θέλουν να δουν τίποτ' άλλο σ' αυτή.

Οι άντρες που μ' έβλεπαν στο δρόμο ή στα σπείρια όπου πήγαινα μαζί με τη μητέρα μου με κατέτρωγαν με τα βλέμματά τους, αλλά κανείς τους δεν τολμούσε να όνειρευτεί μια ερωτική περιπέτεια μαζί μου. Ναι, την είπα τη μεγάλη λέξη. Δεν τολμούσαν. Αυτή ήταν η αλήθεια. Ένώ, από τ' άλλο μέρος, σιγοψιθύριζαν ερωτικά λόγια σε άλλες νέες, που ήταν πολύ κατώτερες από μένα ή έκαναν καντάδες κάτω από τα παράθυρά τους.

Θα πρέπει να προσθέσω πως οι δικόι μου έκαναν μερικές κρούσεις δεξιά κι' αριστερά για να με παντρεύουν. Όλοι ήθελαν να πάρουν μια όμορφη γυναίκα. Άλλα κανείς δεν ήθελε να πάρη μια πολύ ωραία γυναίκα. Φαντάζονταν πως έπρεπε να περιμένω κάποιον από τα βασιλόπουλα των παραμυθιών. Πως μπορούσαν να μαντέψουν ότι η ψυχή μου λαχταρούσε λίγη αγάπη και ότι δεν ήμουν ένα άγαλμα ομορφιάς, αλλά μια γυναίκα που ποδούσε έναν άντρα για να την σφίξη στην άγκαλιά του, να την θερμά-

νη στη φλόγα των φιλιών του και να την κάη ν' ανατριχιάση κάτω από τα χάδια του;

Κάποιοι, ωστόσο, τόλμησε να μ' αγαπήσουν και να μου το πη. Ήταν ένας νεαρός φαρσάς, ο Πιέρ, που με πήγαινε πολλές φορές με τη βάρκα του περίπατο.

— Μικρή βασίλισσα, μούλεγε, που θα σε πιά σημερα ο σκλάβος σου;

— Στην λίμνη με τους κύκνους.

Μια μέρα, ο Πιέρ έπεσε στα πόδια μου.

— Μικρή βασίλισσα, μού ειπε, πρέπει να διώξεις το σκλάβο σου. Είναι ανάξιος να σε υπηρετεί.

— Και γιατί, Πιέρ;

— Γιατί αμαρτήσε. Δεν σε βλέπει πια με τα μάτια του σκλάβου και.

— Μίλησε, Πιέρ...

— Δεν έχω να πω τίποτ' άλλο... Θα προτιμούσα να κόψω τη γλώσσα μου παρά να μιλήσω... Όχι, έχω να πω κάτι ακόμη... Φεύγω αύριο, μικρή βασίλισσα. Να γιατί σου μίλησα άποψε... Δεν μου βόλεψε η καρδιά να φύγω χωρίς να σ' αποχαιρετήσω...

— Και που θα πάς, Πιέρ;

— Δεν ξέρω, απάντησε, αναστατώνοντας τους ώμους.

Η σελήνη φώτιζε το προσώπο του, με τις άδρες γραμμές και την αντρική κείνη ομορφιά που έχουν οι άνθρωποι της θάλασσας. Με μια ασημένια κίβρα, έσκυφα τότε πάνω του, πέρασα τα χέρια μου γύρω στο λαιμό του και κόλλησα τα χείλη μου πάνω στα δικά του.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Πιέρ, του ψιθύρισα.

Έκεino το βράδυ ήταν το πιο ευτυχισμένο της ζωής μου. Ήταν, άλλωστε, το μοναδικό βράδυ που ένοιωσα τη χαρά και την ευτυχία της γυναίκας.

Εχετε ακούσει για τους ανθρώπους που πεθαίνουν από αγάπη; Και για τους άλλους που τρελλαινούνται από ερωτική απελπισία; Με τον Πιέρ έγινε κάτι διαφορετικό... Ο δυστυχισμένος έχασε το λογικό του από ερωτική ευτυχία... Κι' αυτό έγινε μέσα σε μια μόνο νύχτα. Το άλλο πρωί ήταν κιόλας τρελλός.

Κανείς δεν μπορούσε να μαντέψη το λόγο. Μονάχα εγώ τον ήξερα. Η μεγάλη κι' ανυπότακτη ευτυχία που ένοιωσα, σφίγγοντας τη μικρή βασίλισσα του, στην άγκαλιά του, έκανε το λογικό του να σαλέψη... Δύο μέρες αργότερα έπεσε απόνα ψηλά βράχα στη θάλασσα... Το πτώμα του δεν βρέθηκε ποτέ...

Έπειτα από έννια μήνες, έφερα στον κόσμο ένα νεκρό πλάσμα, που ήταν ό καρπός της μοναδικής ερωτικής νύχτας που γνώρισα στη ζωή μου... Το έβαψα με τα ίδια μου τα χέρια σε μια γωνιά του νεκροταφείου ενός μικρού χωριού, στους πρόποδες του Βελούβου, όπου είχα πάει για να κρύψω τη ντροπή μου...

Από τότε, δεν ξαναγάπησα στη ζωή μου, ούτε αγαπήθηκα από κανένα. Αυτή είναι η θλιερή ιστορία μου.

ΑΛΜΠΕΡ ΛΩΡΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικω ρεπερτάζ

Η Σοφία Βέμπο, γύρισε στην Αθήνα ύστερα από περιοδεία 18 ημερών στο μέτωπο, όπου τραγούδησε περισσότερο από 40 φορές περί τα 500 τραγούδια! Παντού έγινε δεκτή με θερμές εκδηλώσεις κι' ένθουσιασμό. Άκόμα έγινε στη Λάρισα και... παρασύνθημα! Όπως διηγούνται, ο «άκομπονι-αττέρ» της κυκλοφορώντας, μέσα στην πόλη άργα, μ' όλη την απαγορευτική διαταγή, μεταχειρίστηκε ως παρασύνθημα το όνομα της Βέμπο κι' έτσι τη γλύτωσε φτηνά!

Και στην Πάολα όμως, που όταν πρωτοπήγε στο Χάλλυγουντ και τα βρήκε μπαστούνια με τη γλώσσα, συνεβη ένα πολύ χαριτωμένο επεισόδιο: Σε μια λεωφόρο της κινηματογραφουπόλεως, την πλησίασε, ένα πρωί, ένας άγνωστος, ζητώντας να μάθη μια διευθύνη. Η Πάολα θέλησε να του απαντήσει τότε ότι είναι ξένη, αλλά συγχίσε τις λέξεις:

«Ετσι αντί να του πη «Αί άμ στρεί-ντζερ (ξένη) του είπτε: «Αί άμ ντέιν-ντζερ» (κίνδυνος). Τότε ο άγνωστος δίχως καν να της απαντήσει έφυγε τρέχοντας!

Η καινούργια επιθεώρησης του «Ακροπόλ» που θα περιλαμβάνει ένα φαντασμαγορικό μουσικοχορευτικό σκέτς, με τον τίτλο: «Νόσσε Μορένα» κατά το υπόδειγμα του «Καζινό Ντε Παρί». Στο χορευτικό αυτό που θα έχη εναλλασσόμενα σκηνικά, με χορογραφίες του Μανώλη Καστρινού θα βγαίνουν μέσα από μια τεράστια κιβάρα, οι «Αλ. Νικολαΐδου, Σπεράντζα, Βρανα και Ζωζώ Σαπουντζάκη και θα έκτελούν σε τριφώνια το «Νανουρίσμα» του Ντέ Φάλια. Στο δεύτερο ταμπλό, ο Μανώλης Καστρινός, η Νίκη Ντέμης και ο νέος χορευτής Μπάλας θα χορεύουν ένα σπιν-ντο-μπολέρο. Τέλος στο τρίτο σκηνικό, που θα είναι άσος ταύρουμαχίας, η Μάγια Μελαγιά θα τραγουδά την προσηχή του ταυρομαχου ενώ ο Καστρινός με την «Αλέκα Νικολαΐδου, θα χορεύουν το χορό της ταυρομαχίας.

Οι τραγουδιστρίδες μας, έπηρεάζονται, ως φαίνεται, πάρα πολύ από την ζέση. Έτσι, ύστερα από μια που πάρε μισόγυμνη στο εξώφυλλο, ένας περιοδικού τραγουδιών, μια άλλη έκανε, πριν λίγες μέρες, την καλλιτεχνική της εμφάνιση στο Ζάππειο με σόρτε! Αναμένεται τώρα με τα κυνικά καυμάτα του Αύγουστου, να εμφανισθί μια τρίτη, με μαγιά!

Ο κομφορνατίς Π. είναι άπαρηγόρητος με το έξαφνικό κούρεμα της έκλεκτής της καρδιάς του που έγραψε πριν λίγες μέρες κι' όρκιστηκε να μην ξαναπάση ψαλλίδι στο χέρι του!

Με ξεχωριστό ενδιαφέρον αναμένεται η αύριανή πρώτη εμφάνισή του μεγάλου μας καλλιτέχνη Νίκου Μοσχονά στο θέατρο «Ηρώδου του Αττικού», ύστερα από 12 ακριβώς χρόνια. Ο Μοσχονάς θα τραγουδήση άποσπάσματα από γνωστές όπερες, μαζί με τον τέτορο Θάνο, την υψίφωνο Ρεμουνδου και την χορωδιαν της Λυρικής Σκηνής. Την όρχήστρα θα διευθύνη ο κ. Ζώρας.

Η Μαίρη Λώ κι' ο Γιάκοβλεφ, βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις για μια καλλιτεχνική περιοδεία στην Αίγυπτο.

Μετά το Φλερύ και την Λίντα «Αλμα, δυο άλλοι γνωστοί Έλληνες χορευταί, η Μαρκίττα κι' ο Κουμαριώτης, εμφανίζονται τώρα μ' επιτυχία στο παρισινό κέντρο «Γκραν Σενέρ», όπου έλπίζουμε ότι θα διαπρέψουν.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Καλοπαιρινή... Η ΣΥΧΙΑ

Διαδίδει επιμόνας, συζητείται και θρυλείται, η συχία κι' ήρεμια πως θα βρούν οι συμπολίται, και τις ώρες που γυρίζουν σκοτωμένοι στη δουλειά, τη ταλαίπωρο κορμή τους θ' ανασπύσουν μια σταλιά.

Θα ληφθούν όλα τα μέτρα, ή τα «δέοντα» κατ' άλλους, για να καταπολεμήσουν τους θορύβους τους μεγάλους, τους θορύβους τους ποικίλους, που πληθαίνουν όσο πάνι, που σε κάνουν άνω - κάτω και στα νεύρα σε χτυπάνε.

Μέσ' στο ντάλα μεσημέρι, — για να γίνω πιο σαφής, — ή Κική του γείτονά σου, φοβερά μουστροφής, κοπανάει γραμμή το πιάνο, τραγουδώντας ταυτοχρόνως: «Δίχως Γιάννο, πως θα γιάνω»; Και για τύχη σου κακή κι' ελρωνία τραγική, ή σαβίστρια Κική, τραγουδάει όλο τους στίχους: «Δέκα μέρες στο κρεβάτι δεν μπορεί να... κλείση μάτι»! Δέν μπορεί να κλείση μάτι είν' ο διαρκής χαβάς της και το μάτι δέκα μέρες δέν το κλείνει ο... γείτονάς της!

Αν λιοντάρι μέσ' στην κλούβα, στο κρεβάτι σου γυρίζεις, μ' όλ' αυτά της γειτονιάς κι' απ' τα νεύρα σου αφρίζεις, — φωνακλάδες πιταρικοί, κι' αρκετοί μαπτραχαλαίοι — για να σε καταδικάσουν στην εσχάτην άπνία! Έξω απ' τα παράθυρά σου παίζουν έμμανώς φούτ - μπώλ. Κι' άγριεύουν και φωνάζουν «δώσε πάσσα» «βάλε γκόλ». Και κλωτσάνε αυτή τη μπάλλα από λάστιχο και δέρμα και στον ύπνο πούχεις πάρει, βάζουνε άμέσως... τέρμα!

Αλλά μήπως και τη νύχτα ήμπορείς να κοιμηθής; Μόλις πέσης στο κρεβάτι λίγο για ν' ανασπύσής, ή παρέλασις άρχίζει κανταδόρων λυσσαλέων που ορύνονται άγρίως χάριν μερικών θηλέων. «Νά γύρω το κεφάλι μου — τους λένε — άψήσέ με κι' αν κοιμηθώ κορίτσι μου, γλυκό μου... σκέπασέ με!» Κι' ούτε κοιμάται, βέβαια, το κινητό ώδειο μά ούτε συ ταλαίπωρε... πριν να σημάνουν δυο...

Το μαρτύριο του θορύβου νύχτα - μέρα διαρκεί. Κι' είναι θορύβοι και άλλοι. Οι άπογευματινοί. Τα παιδιά σου που φωνάζουν και τα ότα σου σπαράζουν μόλις εις το μαξιλάρι το κεφάλι σου άκουμπάς. Και δέν σκέπτονται καθόλου πως «κοιμάται ο μπαμπάς!» Η γυναίκα σου ή κι' ή βούλα που παλεύουν με τα πιότα και σε κάνουν να φωνάζεις: «Φτάνει πια μωρέ! Σταμάτα!» Κι' αν ύπάρχη μέσ' στο σπίτι και όλίγη... πεθερά τότε πια άναμφιδόλως τά περνάς μία χαρά!...

Άλλο βάσανο μεγάλο, οι πλανόδιοι σκουαδάδες, ό γνωστός στη συνοικία «μερακλής παγωτατζής», παντοφλάδες, κανατάδες, φιστικο - πασατεμπάδες, κι' ό χειρότερος απ' όλους, ένας γραμμοφωνατζής. Τό γραμμόφωνό του στήνει στη γωνιά μαγκοπρεπώς, κι' «ό γιατρός χτυπά την πόρτα», τραγουδάει άνελλιπώς. «Ό γιατρός χτυπά την πόρτα», δός του κι' επαναλαμβάνει, ώσπου δέν άντέχεις άλλο και σου στρίβει και σε «πιάνει»!

Χάνεις, ήγουν, το μυαλό σου, όπως λένε την «φωνίζεις!», κατευθύνσαι στην πόρτα και με δέος ξεφωνίζεις: — Έλα μέσα βρε γιατρέ μου... φρενολόγος είν' είσαι, κι' ένα θύμα σαν κι' έμένα στο... Δαφνί για πάντα κλείσει! στο Δαφνί όδηγήσέ με να γλυτώσω από την τρέλλα κι' απ' αυτή την άναρχία... Στο Δαφνί, που τέλος πάντων, έχει απ' έξω μία ταμπέλλα με την λέξιν... «Η ΣΥΧΙΑ»!

Εμμορτάζουδ Μα. Ταδβία ο Σουπερτάζ Τ.

ΟΙ ΑΒΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σχεδιον πονηρώδες

Έχων ανάγκας πολλαπλές χρηματικές και άλλες, προσέτι εύρισκόμενος εις «γκίνιας» μεγάλας, έσκέφθη την σαγήνην μου να χρησιμοποιήσω και ούτω πως, ως λέγουσιν «να τα οικονομήσω». Αυτίκα ούν εφήρμοσον σχέδιον πονηρώδες, πρωτότυπον, θαυμάσιον, ού μνη και σκανδαλώδες, καλέσας έν συναγεμνω, συλλήδδην τας «Αθίδας, έφ' ών έστήριζον πολλὰς και ζωηράς ελπίδας. Τά όντι δέν συνέρρευσαν προ της έμης οικίας, θήλεα πάσης φύσεως και πάσης ηλικίας, ένθουσιάντα, ευτυχί και χαίροντα μεγάλως, ενώ εγώ διέπρεπον εις δόξαν και εις... κάλλος.

Έν μέσω δε της σιωπής και της μεγίστης τάξεως και προ τοιαύτης, τοιγαρούν, ογκώδους παρατάξεως, έχων το ύψος γόητας και άνευ συστολής:

— Αθίδαι! άνεφώνησον, Αθίδαι (προσφιλείς!

»Διά να είμαι σύντομος, σαφέστερος (και πλήρης,

»την συνδρομήν σας άπαιτώ, καθ' ό (είμι... πατήρης!

Και «Ω! Βαβαί! έγένετο αυτίκα φα- (σαρία,

ένω συγχρόνως έπιπτεν ένδοματών... (σωρεία!

Πλήν, αίφνης, έσχον έμπνευσιν κυττών (τας ένδομάτας

— ένεκα της πτωχείας μου και διά τον («σεφτεν»

και λησμονήσας έρωτας, θριάμβους και (παράτας,

αυτίκα τας συνέλεξα και έκαμον... πελ- (τέν!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

5ον Οἱ παρηγοριῆς αὐτὲς ὅμως τοῦ-
καναν μᾶλλον κακὸν. Ἐμπαιναν
στὴν καρδιά τοῦ φιλότιμου παλλη-
καριοῦ σὰν καυτό σίδηρο. Κί' ἀ-
πόφυγε τὸν κόσμο. Μετὰ τὴ δουλειά του

Ο ΦΑΚΟΣ

τιμησι αὐτός. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ
συμπέρασμα. Τὸ εἰδύλλιο βρισκόταν ἴσως
στὴν ἀρχὴ τοῦ.

μεγάλη γράφει περίφημα. Οί εκθέσεις τη

Στο «Πεδίον του Άρεως» των Παρισίων πρωτότυπος διαγωνισμός μεταξύ των κουρέων έπρεπε να έκτελεστούν μέσα σε ύψος φυσικά αυτό να έ-

Σ ΜΟΣ ΚΟΥΡΕΩΝ
 Ε πρὸ ἡμερῶν ἕνας ἐνδιαφέρων καὶ ἀρετὰ
 ἡς γαλλικῆς πρωτευούσης. Λούσιμο καὶ κού-

Στο «Περίον των Ἀρεῶν» τῶν Παρισίων ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἑκὼς ἐνδιαφέρων καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπος διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν κούρεων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Λοιστὸ καὶ κοῦφισκὰ αὐτὰ νὰ ἀποψῇ εἰς βάρος τῆς ποιότητος τῆς ἐργασίας.

ρούμενη. Δεν θα παρηγορηθώ ποτέ γι' αυτό το χαμό της...

Σηκώθηκαν κι' έκαναν ένα μεγάλο περίπατο μαζί. Μ' έκπληξη της ανακάλυπτε η Άννα πως ο άνθρωπος αυτός, που την πρώτη στιγμή της είχε φανή ασήμαντος, πεζός, ήταν αντίθετος πολύ μορφωμένος, είχε ψυχρή ποιητική. Έδειχνε μία συμπάθεια, μία κατανόηση για τα ανθρώπινα συναισθήματα, μία επιείκεια για τις ανθρώπινες αδυναμίες.

Δεν μπορούσε να τον πηξω άραιο. Μπορούσα σ' αυτές σαν το Φάνη, να πούμε, το πρόσωπό του φαινόταν έντελώς κοινό, άσχημο σχεδόν. Άλλα η φυσιογνωμία του ήταν αγαθή, αρκετά έκφραστική, η συντροφιά του ευχάριστη.

Κάθως περπατούσαν έτσι κοντά - κοντά, άπορούσε η Άννα για τα αισθήματά της. Πώς ένοιωθε τόσο οικειότητα για έναν άντρα που χδές ακόμα δεν τον γνώριζε;...

Ειδύλλια

Ο Γιαννάκης είχε δέσει μία κούνια σ' ένα πεύκο. Η Μιράντα κι' η Μαίρη ανέβαιναν με τη σειρά τους κι' αυτές δεν κουραζόταν να τις κουβιά. Ήταν παράξενο πως γινόταν τόσο παιδί μαζί τους. Κι' οι κοπέλλες φέρνονταν ανοιχτόκαρδα, με καλωσύνη, χωρίς προσποιήσεις κι' υποκρισίες.

Το ζευγος Γεωργίου τσακωνόταν κάθε τόσο με τις κοπελίτσες για την κούνια. Η κυρία Γεωργίου θα ήταν βέβαια είκοσι πέντε χρονών, χαϊδευόταν όμως κι' έκανε το μωρό, προπατάν μπροστά στον άντρα της.

Καθώς γύρισαν από τον περίπατο η Άννα κι' ο Δημήτρης είδαν αυτή τη σκηνή. Η κυρία Γεωργίου τραβούσε τη Μιράντα για να την βγάλει από την κούνια, και φώναζε σαν κοριτσόπουλο δώδεκα χρονών:

— Η σειρά μου! Η σειρά μου!

— Παιδιάριζε κι' εβόλεση μου! ψιθύρισε ο Δημήτρης στην Άννα. Είπε από τις γυναίκες που καί' άσπρα μαλλιά ακόμα μένουν παιδιά.

— Τότε θα είναι ευτυχισμένη, παρατήρησε η Άννα.

— Ευτυχισμένη όσο παίρνει. Είπε χρυσός άντρας ο Πέτρος. Κι' η Ρίτα θα πρέπει να είναι τέρας για να μην τον αγαπά.

— Τον αγαπάει; ρώτησε γρήγορα η Άννα.

Κι' άμέσως μετάνοισε. Δεν έκανε ποτέ της αδιάκριτες ερωτήσεις.

— Τρελλαινούνται ο ένας για τον άλλον, της αποκρίθηκε ο Δημήτρης.

— Θα παντρευτούν από έρωτα.

— Όχι, κάθε άλλο. Παντρεύτηκαν ύστερα από ένα συνοικέσιο τυπικό. Έγώ τους πάντρεψα. Γνώριζα τον Πέτρο Γεωργίου, τον εκτιμούσα πάρα πολύ, κι' απ' το άλλο μέρος ήξερα πως το μόνο ελάττωμα της Ρίτας είναι να κάνει το μωρό. Μα κι' αυτός είναι πάντα πρόσχαρος. Ένώ είναι καλός έπιστήμιαν, δίνει την έντύπωση ενός μεγάλου παιδιού. Γι' αυτό σκέφθηκα πως θα γίνουν ταιριαστό ζευγάρι. Κι' αλήθεια, ως τώρα τουλάχιστον, τα πάνε περίφημα. Έρωτεύτηκαν ο ένας τον άλλον. Η αγάπη άνησε μετά το γάμο τους στην καρδιά τους.

— Πόσον καιρό είναι παντρεμένοι;

— Κοντεύουν χρόνο.

— Νομίζετε, κύριε Δημητρίου, πως είναι δυνατόν να αναπτυνθώ ένας μεγάλος, ένας βαθύς έρωτας μεταξύ δυο ανθρώπων, όταν παντρεύονται με συνοικέσιο;

— Αν το νομίζω. Το πιστεύω μ' όλη μου την καρδιά. Έσείς έχετε αντίθετη γνώμη μήπως;

— Μαλλον.

— Γιατί, δεσποινίς Άννα; Είπε τόσο όπλο...

— Αν συναντηθούν δυο άνθρωποι τυχερά, σε μία συναναστροφή, να πούμε, κι' έρωτεύθουν, μάς φαίνεται φυσικό. Ένώ το συνοικέσιο το θεωρούμε κάτι σαν επιγύριση. Δεν είναι καθόλου σωστό αυτό. Μια αληθινή, βαθιά αγάπη μπορεί ν' αναπτυχθεί κι' ύστερα από το γάμο.

— Ένώ τις μιλούσε τα φωτεινά, τρυφερά μάτια του ήσαν στυλωμένα στα δικά της.

— Μου φαίνεται πως η αγάπη είναι μία μπόρα! αποκρίθηκε η Άννα, κι' έκλεισε, για μία στιγμή τα μάτια της.

Το πρόσωπό της είχε μία έκφραση τόσο άδυνηρη, που ο Δημήτρης της είπε, σιγά:

— Μήπως σ' στενοχωρεί αυτή η συζήτηση;

— Όχι, αποκρίθηκε αυτή και προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Η αγάπη είναι μία μπόρα που πούρεται όταν δεν την περιμένει κανείς. Αυτή είναι η αληθινή αγάπη.

— Μου φαίνεται πως περιορίζετε πολύ το πράγμα, είπε ο Δημήτρης σοβαρά. Δεν υπάρχει ένα είδος αγάπης. Έγώ πάντως πιστεύω, μ' όλη μου την καρδιά πως η αληθινή αγάπη έρχεται αργά, αργά με σιγανά βήματα. Μας κυριεύει σιγά - σιγά και μπαίνει σίγουρα στην καρδιά μας, στηριγμένη σε γερές βάσεις, όποτε δύσκολα ξεριζώνεται.

— Πού είναι η Ρούλα; ψιθύρισε ξαφνικά η Άννα, φέρνοντας το χέρι στο λαιμό της, σαν να πνιγόταν.

— Η αδερφούλα σας; γέλασε ο Δημήτρης. Μα, φαντάζομαι θάνατι με το γιατρό τον Παυλίδη. Όταν τους χάνουμε και τους αναζητούμε πάντα τους βρίσκουμε μαζί.

— Προσπάθησε να γέλαση η Άννα, και ρώτησε σιγανά:

— Μήπως πρόκειται γι' αγάπη που προχωρεί με σιγανά βήματα;

— Ασφαλώς! αποκρίθηκε αυτός σοβαρά. Δεν σ' έχει μιλήσει ποτέ σχετικά η Ρούλα;

— Ποτέ.

— Τότε... θα πη πως είναι έρωτευμένη.

— Η Ρούλα; Δεν το φαντάζομαι. Αυτή δεν θ' αγαπήσει τόσο εύκολα.

— Εύκολα, όχι. Άλλά, τούσιν καιρό τώρα προχωρεί το ειδύλλιο της με το Θέμο Παυλίδη με βήμα αργό, αλλά στερεό.

— Αυτός φαίνεται άνθρωπος τόσο κλεισμένος στον εαυτό του.

— Φορούς σωστό. Άλλά φαντάζομαι πως η Ρούλα κατάφερε, μία χαρά, να το κυριέψει.

— Η Ρούλα δεν σκέπτεται για παντρεία, το ξέρω καλά.

— Δεν ξέρω τί σκέπτεται. Ξέρω μνύχα, πως στην αρχή, όταν πρωτογνωρίστηκαν με το Θέμο, τα πήγαιναν σαν τη γάτα με το σκύλο. Όλο καυγάδιζαν. Η Ρούλα, χωρίς άλλο, έπαιζε μαζί του, τον κορόιδευε. Μα κι' αυτός δεν της χύριζε χαστάνα και πολλές φορές μεσολαβούσαν οι έμεεις για να συμφιλιωνθούν. Κι' άξονα, άλλαξαν τα πράγματα. Η Ρούλα έχασε τη ναχητικότητα της. Ό,τι έλεγε ο Παυλίδης, τώδρισκε πειά σωστό. Ό,τι έλεγε η Ρούλα, το θαύμαζε αυτός και το χειροκροτούσε. Κι' έπειτα, άρχισαν να τους χάνουμε από τη συντροφιά μας. Δεν θα μου φανή διόλου παράξενο αν το ειδύλλιο αυτό, καταλήξει σ' έναν ευτυχισμένο γάμο. Σας το είπα: προχωρεί σιγά - σιγά, χωρίς φοβίες, χωρίς τρέλλες. Κι' οι δυο φαίνονται λογικοί συγκρατημένοι.

— Τι είδους άνθρωπος είναι ο Παυλίδης; Τον ξέρετε καλά βέβαια.

— Έκ πρώτης όψεως φαίνεται μονοκόμματος, στεγνός. Μα τα φαινόμενα απατούν. Έχει θερμή καρδιά και σιδερένια θέληση. Στο νοσοκομείο λένε ότι θα γίνη ένας από τους καλούς μας παθολόγους σε λίγα χρόνια.

— Δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη στους γιατρούς, ψιθύρισε η Άννα, και το πρόσωπό της σκοτεινιάσε.

Την κτύπησε με περιέργεια ο Δημήτρης και πάλι σώπασαν για κάμποση ώρα.

— Ός το βράδυ όμως δεν χώρισαν καθόλου σχεδόν. Κάθονταν κοντά - κοντά και μιλούσαν φιλικά, παρακολουθώντας τα παιχνίδια των συντροφών τους.

Η μικρή αδελφή

— Είσαι έρωτευμένη με το Θέμο Παυλίδη;

— Η Ρούλα δεν περίμενε την ερώτησή αυτή της Άννας. Τα βλέφαρά της τρεμόπαιζαν, κι' άρχισε ν' αποκρίθ.

Κάθονταν κι' οι δυο αδελφούλες στα κρεβάτια τους, έτοιμες να πλαγιάσουν, το ίδιο εκείνο βράδυ.

— Κι' εγώ δεν ξέρω... άκούστηκε επί τέλους η φωνή της μικρής.

— Ω, Ρούλα, έαταν φρικτό! ψιθύρισε η Άννα.

— Γιατί, Άννα; ρώτησε η Ρούλα.

— Δεν θάθελα να υποφέρεις κι' εσύ, όπως εγώ, αδελφούλα μου. Ρούλα, είσαι μικρή ακόμα.

— Μικρή εγώ; Πέρασα πειά τα είκοσι.

— Είσαι μικρή. Δεν πρέπει να βάλεις αυτή τη φωτιά στην καρδιά σου.

— Νομίζεις πως ο Θέμος θα με κάνει να υποφέρω;

— Νομίζω πως όλοι οι άντρες είναι σκληροί και κακοί!

— Μην το λές αυτό, Άννα.

— Πες μου, θέλω να μου πης την αλήθεια, τον αγαπάς αυτόν τον παράξενο, τον μονοκόμματο άντρα; Τι του βρίσκεις;

— Σου φαίνεται αντιπαθητικός;

— Όλοι οι γιατροί μου φαίνονται κακοί.

— Δεν έχεις δίκιο, Άννα. Αυτός δεν είναι σαν τους άλλους. Έπειτα μπορεί να πης κακόν τον Γεωργίου; Είναι ένα κομμάτι μάλαμο!

— Απ' έξω, βέβαια, όλοι τους γυαλίζουν. Όταν ευστή λιγάκι όμως το μάλαμα, τί απομένει;

— Άννα, έχεις δίκιο ίσως... Γι' αυτό κι' εγώ είμαι πολύ επιφυλακτική μαζί του. Και θα είμαι πάντα. Δεν πρόκειται να δεχθώ άρρεβάνες να πω το ναι, αν δεν μου παρουσιάσει έτοιμες τις άδειες του γάμου, αν δεν έτοιμάσει το σπίτι, αν δεν τόν δώ στο πλευρό μου, εμπρός στον παπά.

— Μα σούχει μιλήσει γι' αυτό;

— Όχι πολύ βετικά. Άλλά κι' εγώ άποφεύγω αυτή τη συζήτηση.

— Γιατί;

— Δίστασε η Ρούλα για μία στιγμή.

— Η μαμά, δεν θέλει, αποκρίθηκε σε λίγο.

— Τι δεν θέλει;

— Νά, δεν θέλει να παντρευτώ.

— Η μαμά δεν θέλει να παντρευτείς. Πως είναι δυνατόν αυτό; Αυτή δεν βλέπει την ώρα να μάς παντρεύει.

— Ναι, αλλά δεν βλέπει να παντρευτώ εγώ πριν από σένα.

— Η Άννα ξαστομάστηκε.

— Ήταν αυτό κάτι που δεν το είχε σκεφθεί.

— Η μαμά λέει, συνέχισε η Ρούλα στενοχωρημένη, πως μία κι' άτυχισες εσύ τον πρώτο σου άρρεβώνα, πρέπει, όπως δηλαδή, να παντρευτείς πριν από μένα, γιατί αλλιώς το κόσμος θ' άρχισα να κουτομπολεύει.

— Αυτό αποκλείεται! φώναξε η Άννα. Νά μη το ξαναπης αυτό, Ρούλα. Αποκλείεται τ' άκου; Έγώ δεν πρόκειται να παντρευτώ. Όσοτε αν περιμένεις εμένα θα μείνεις γεροντοκόρη, και δεν καταλαβαίνω σε τί θα ώφεληθούμε αν μείνουμε κι' οι δυο στο ραφί!

— Μιλάς σοβαρά, Άννα; Έσύ δεν θα παντρευτείς ποτέ;

— Ποτέ! Την τύχη μου τη δοκίμασα.

— Είναι κουτό αυτό που λές, Άννα, και με συγχωρείς. Πόσες και πόσες κοπέλλες άποτυχάνουν στον πρώτο τους άρρεβώνα, κι' έπειτα εύτυχούν στο γάμο τους.

— Ρούλα, είπε η Άννα, χαμηλώνοντας τη φωνή της. Η καρδιά μου είναι πληγωμένη. Όταν συλλογίζομαι πως ο Φάνης έχει μία άλλη γυναίκα, μούρχεται να τρελάω! Τον αγαπώ, το καταλαβαίνεις; Δεν είναι σαν όλες τις αγάπες η δική μου.

— Ναι, ναι. Κι' έχει δίκιο η μαμά που λέει ν' άφίσουμε τον καιρό να σε γιατρέψω. Δεν βιάζομαι εξ' άλλου να παντρευτώ, Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

— Άννα.

Ο 12 ΙΟΥΝΙΟΥ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Όλοι γνωστοί δημοσιογράφοι Γάλλοι, Αμερικανοί, Άγγλοι, Ιταλοί, έχουν κάνει διάφορες έρευνες για την έρωτική ζωή του Αδόλφου Χίτλερ. Οι μόνοι όμως που δεν είχαν μιλήσει γι' αυτήν ήταν οι Γερμανοί!

Η επιφυλακή τους αυτή ήταν δικαιολογημένη. Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν επί 12 περίπου χρόνια, ο «Φύρερ», ο παντοδύναμος κι' αλάνθαστος αρχηγός, που οι Γερμανοί είχαν ακολουθήσει σαν άγέλη προβάτων. Έτσι, ένα αίσθημα σεβασμού συγκρατούσε πολλούς από εκείνους που ήξεραν τα μυστικά της ζωής του. Σε άλλους το αίσθημα που κυριαρχούσε στην ψυχή τους ήταν ο φόβος. Γιατί οι μυστικές ναζιστικές οργανώσεις είχαν κι' έχουν πάντοτε μεγάλη δύναμη στη Γερμανία, όπως απέδειξαν οι πράξεις απόπειρες στο έθνικοσοσιαλισμό με καινούργια μορφή.

Τη σιωπή αυτή των Γερμανών για την ιδιωτική ζωή του Χίτλερ έλυσε πρώτος ένας από τους ανθρώπους του ιδιαιτέρου περιβάλλοντός του, που έζησε πάντα στο πλευρό του, από την εποχή των πρώτων αγώνων των έθνικοσοσιαλιστών για την κατάληψη της άρχης μέχρι της εποχής του θρισμού και κατόπιν της καταρρέσεως των.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ο «Άλμπερτ Γκράιερ, που άνηκε από το 1933 στην περίφημη «Μαύρη Φρουρά», την ιδιαιτέρη, δηλαδή, σωμαφυλακή του Χίτλερ.

Για κείνους που άνηκαν στη «Μαύρη Φρουρά», ο Χίτλερ δεν είχε και δεν μπορούσε να έχη μυστικά. Οι άνθρωποι αυτοί τον περιστοιχίζαν σε κάθε του βήμα, φρουρούσαν μέρα και νύχτα έξω από τον κοιτώνα του και κοιμόνταν στα γειτονικά δωμάτια. Κανείς δεν μπορούσε να φθάσει στα ιδιαιτέρως διαμερίσματα του Χίτλερ χωρίς να περάσει από μπροστά τους και να υποστεί τον έλεγχό τους.

Άλλ' ο Άλμπερτ Γκράιερ δεν γνώρισε τον Χίτλερ μόνο κατά την περίοδο της άκυρης του. Ήταν επίσης συντροφός του από την εποχή που ο μέγας δικτάτωρ της Γερμανίας φυτοζωούσε στη Βιέννη κι' άργότερα, μετά την έπιστροφή του από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, στο Μόναχο. Γιατί κατόπιν κι' αυτός από το Λίντς, όπου ο Χίτλερ πέρασε

τα παιδικά του χρόνια. Ο Άλμπερτ Γκράιερ δεν είχε έναν απλό συλλέκτη πληροφοριών. Έζησε σαν αυτόπτης μάρτυς τις περισσότερες από τις σκηνές που άφηγείται. Γι' αυτό το λόγο, οι άφηγήσεις του έχουν τον χαρακτήρα της αυθεντικότητας, που λείπει από όλα όσα γραφθηκαν ως σήμερα για το Χίτλερ.

Οι άφηγήσεις αυτές μας δίνουν μιαν άναγλυφη εικόνα του αληθινού Χίτλερ, που ήταν ένα κράμα πρωτόγονης αφέλειας και σατανικής πονηρίας, ένας ρωμαντικός έραστής κατά το πρότυπο του Βερθέρου κι' από τ' άλλο μέρος ένας ήμισυπαράφρων γλεντζές που μεθούσε με την ιδέα της κατακτήσεως και της υποδουλώσεως μιας γυναικείας καρδιάς.

Στην έρωτική ζωή του δώδεκα γυναίκες έχουν τη λάμψη άστρων πρώτου μεγέθους. Πολλές άλλες που πέρασαν πλάι σ' αυτές σκορπίσαν γύρω τους μιαν έφημερη λάμψη, σαν τα φωτεινά μετέωρα που φεγγαροδούλιν για μία στιγμή κι' άμέσως έπειτα σβύνουν.

Ο Άλμπερτ Γκράιερ δίνει στην κάθε μια τη θέση που άνηκε στη σειρά αυτή των εξαιρετικού ενδιαφέροντος άφηγώσεων που άρχίζουμε να δημοσιεύουμε.

Το δράμα της έμορφης Γιουάννας

Όταν ο Αδόλφος Χίτλερ έγινε ο παντοδύναμος κυρίαρχος της Γερμανίας, φρόντισε να συγκεντρώσει μερικά έγγραφα που τον άφορούσαν και που ήταν κάποτε άλλο παρά κολακευτικά γι' αυτόν. Άνάμεσα σ' αυτά βρισκόταν κι' ένα γράμμα που ο διευθυντής του σχολείου του Λίντς, Όττο Σούλτς, είχε στείλει στη μητέρα του, με ημερομηνία 13 Οκτωβρίου 1903.

Κυρία, της έγραφε σ' αυτό, ο Αδόλφος είναι ένας πολύ μέτριος μαθητής. Περισσότερο άμελēs παρά τεμπέλης, διαφεύγει τους συμμαθητές του με το κακό του παραδείγμα. Είναι το πανηρό πνεύμα του σχολείου μου. Η έλλειψις της πατρικής εξουσίας είναι άρραφανής σ' αυτόν.

Μ' άλλα λόγια, φυτοζωούσε. Άλλ' ήταν πολύ λίτος στη διατροφή του. Το μόνο που πρόσχε ήταν η περιβολή του. Κατάφερε να είναι πάντα καθαρός και να διατηρή το μοναδικό κοστούμι του σε ύποφερτη κατάσταση. Οι χορευτίτσες του «Μαύρου Γάτου», ενός καμπαρέ, όπου πήγαινε κάπου - κάπου τα βράδια, ήταν ξετρελλάνεμες μαζί του. Άλλ' ο Αδόλφος Χίτλερ δεν τις πρόσχε.

Ήταν πάντα συγκρατημένος κι' επιφυλακτικός. Την εποχή εκείνη έγραφε στο φίλο του Κούρτ Χίντελερ (η έπιστολή του έχει ημερομηνία 24 Μαρτίου 1913):

«Αγαπητέ μου Κούρτ,

» Μου μίλησες πολλές φορές για τις αισθηματικές σου περιπέτειες... Έμένα, όπως ξέρεις, οι αισθηματικές υποθέσεις δεν μ' ενδιαφέρουν. Είμαι βέβαιος πως μία μέρα θα συμπωνήσεις και σύ μαζί μου πάνω στο ζήτημα αυτό. Αυτές οι αντίληψεις μου δεν θα μ' εμποδίσουν, βέβαια, ν' αγαπήσω κάποτε κάποια γυναίκα. Δεν θα την αγαπήσω, όμως γι' αυτή την ίδια, αλλά μόνο για τον έρωτα... Αγαπάω πολύ τη ζωή. Δεν είναι δυνατό να σκέφτωμαι και να ενεργώ διαφορετικά. Ελπίζω να σε συναντήσω την ερχόμενη βδομάδα στη «Μπίερχαλ». Στο μεταξύ, αγαπητέ μου Κούρτ, θέλω να πιστεύεις στην ειλικρίνη και πιστή φιλία μου για σένα».

Την ερχόμενη βδομάδα, οι δυο φίλοι συναντήθηκαν στην «Μπίερχαλ», που ήταν ένα μεγάλο ζυθοπωλείο προς το μέρος του πάρκου της Μαρίας-Θηρεσίας.

Κάποια στιγμή, μία όμορφη μελαχροινή νέα πέρασε στο δρόμο. Ο Κούρτ, που την ήξερε, την φώναξε και την πα-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Νομίζω πως πρέπει να του φερθήτε με άκρα αυστηρότητα...».

Ο πατέρας του Χίτλερ, που ήταν τελνοφυλάκος στο Μπρινάου 6μ' Ίνν, στα σύνορα μεταξύ Τυρόλου και Βαυαρίας, είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια, άφηνοντας στο γιό του για μοναδική κληρονομία το μέρος του για το κάθε τι που δεν ήταν γερμανικό και πριν απ' όλα, για την ίδια τη μητέρα του, που ήταν τοχική καταγωγή. Ο πατέρας Χίτλερ την είχε περιφρονήσει σ' όλη του τη ζωή από το βάθος της ψυχής του και την μεταχειριζόταν πάντα σα σκλάβο. Ο νεαρός Αδόλφος την είδε σαν έχθρο του, μ' όλα που η δυστυχισμένη ξενοδούλευε από τα χαράματα ως τα μεσάνυχτα σχεδόν για να υποφέρει να τον ανατρέψει. Άσπλαχνος γιός, ο μέλλων δικτάτωρ του γερμανικού Ράιχ την έγκατέλειψε, μόλις κατάλαβε πως δεν την είχε πιά ανάγκη.

ΟΙ 12 ΓΥΝΑΙΚΕΣ που αγάπησαν τον Χίτλερ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

ρουσίασε στον Χίτλερ. Ήταν μία μικρή Εβραίοπούλα, η Γιοχάννα Βάισμαν—που δέκα έφτα χρόνων— γοήτευσε το Χίτλερ. Άλλα κι' ο άποτυχημένος ζωγράφος, με τα μικρά, σαν γυαλίνα μάτια, που μαγνητίζουν τον άνθρωπο που κύτταξαν έκανε πολύ βαθειό εντύπωση στη Γιοχάννα.

Όταν η νέα σκώθηκε να φύγει, ο Χίτλερ προσεφέρθηκε να την συνοδεύει. Από εκείνη τη στιγμή άρχισε το ειδύλλιο τους.

Μερικές μέρες αργότερα, ο Χίτλερ παρουσιαζόταν στον πατέρα Βάισμαν για να του ζητήσει, το χέρι της κόρης του.

Άλλ' εκείνος τον εδίαζε.

Ο Χίτλερ έφυγε τότε σά βρεγμένη γάτα. Απτή την προσβολή που του έκανε ένας Εβραίος δεν επρόκειτο να την ξεχάσει.

Άλλα, την εποχή εκείνη, αγαπούσε τη Γιοχάννα και σχεδίασε μαζί με το φίλο του Κούρτ να την άπαι.

Ένα βράδυ, η νέα έφυγε κρυφά από το σπίτι της. Ο Χίτλερ και ο Κούρτ Χιντελνερ την περιμεναν στο δρόμο.

Μερικές βδομάδες αργότερα, ο Κούρτ Χιντελνερ έγραφε σ' ένα φίλο του:

«Ο Άδολφος είναι τρέλλα έρωτευμένος με τη Γιοχάννα. Ήταν μοιραίο. Δεν είχε γνωρίσει άλλη γυναίκα ως τώρα...»

Άλλοίμονο! Η εύτυχία του ζευγαριού κράτησε πολύ λίγο. Στα τέλη του ίδιου μηνός, ο Κούρτ ξανάγραφε στο φίλο του:

«Η Γιοχάννα ήρθε και με βρήκε σήμερα το πρωί. Ήταν πολύ απογοητευμένη. Ο Άδολφος έπαψε να της φέρεται με τρυφερότητα. Δεν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει...»

Εκείνο που συνέβαινε είναι ότι ο Χίτλερ είχε κουρασθεί από την αγάπη της δυστυχισμένης Γιοχάννας. Ο Κούρτ Χέντελνερ προσπάθησε να συμβιβάσει τα πράγματα.

—Η Γιοχάννα σε λατρεύει, του είπε. Άν ήξερες πόσο της στοιχίζει η αδιαφορία σου!

Ο Χίτλερ δεν έδωσε καμιά ώρισμένη απάντηση στο φίλο του.

Το άλλο πρωί, η Γιοχάννα, ξυπνώντας, δεν είδε τον Άδολφο πλάι της.

Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα σημείωμα, μ' αυτά μόνο τα λόγια:

«Είπε περιττό να με ζητήσεις. Δεν σε θέλω πιά. Άδολφος».

Ο Χίτλερ είχε φύγει για τη Γερμανία. Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε.

Ο άποτυχημένος ζωγράφος της Βιέννης κρατούσε τώρα στα χέρια του τις τύχες της Γερμανίας. Και μία από τις πρώτες του πράξεις ήταν να εξαπολύσει έναν άγριο διωγμό εναντίον των Εβραίων.

1937. Ένα μελαγχολικό και παγερό πρωινό του Νοεμβρίου.

Στο προαύλιο της άστυνομίας της Βιέννης ένα κοπάδι δυστυχισμένων ανθρώπων, που είχαν το άτύχημα ότι ήταν Εβραίοι.

Μία γυναίκα κατάφερε, ωστόσο, να φτάσει ως το γραφείο του διευθυντού της άστυνομίας.

—Και μόνο ν' άκουση ο Φύρερ τ' όνομά μου, του είπε, θα διατάξει άμέσως να κάνετε εξαίρεση για μένα... Λέγομαι Γιοχάννα Βάισμαν.

Και δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της.

Ο διευθυντής της άστυνομίας συγκινήθηκε και τηλεγράφησε άμέσως στο Βερολίνο. Η άπάντησις έφτασε έπειτα από μερικές ώρες. Περιείχε μόνο την άπόλυσι του διευθυντού της άστυνομίας.

Την ίδια μέρα, το θλιβερό κοπάδι, περιστευμένο από βλοσυρούς φρουρούς των Ές-Ές, ξεκίνησε για άγνωστη κατεύθυνσι. Κανείς δεν ξανάκουσε από τότε να γίνεται λόγος για τη Γιοχάννα Βάισμαν.

Όσο για το διευθυντή της άστυνομίας της Βιέννης, νοιώθοντας πως ήταν καταδικασμένος ανέκλιπτα, αυτοκτόνησε.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΓΚΡΑΪΖΕΡ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οί σκανδαλώδεις έρωτες του Χίτλερ με την Έλενα Ρουκστάιν.

Η τραγική ζωή μιας ποιητριάς

Τούλλια, η νέος κόρη του Λουδοβίκου της Αραγωνίας

Όταν η Στεφανία Μπอร์ตσέλε, σκύβοντας πάνω από τον καρδινάλιο Λουδοβίκο της Αραγωνίας, που ψυχorraγούσε, τον ρώτησε τί θ' άφηνε στην κόρη της, αυτός μισάνοιξε τα μάτια του και ψιθύρισε:

—Τα πάντα, εκτός απ' τ' όνομά μου.

Έπειτα έγενεσε σε κείνους που τον περιστοιχίζαν ότι ήθελε κάτι να γράψει. Ένας απ' τους ακόλουθους του του παρουσίασε άμέσως ένα χαρτί και μία πένα.

Ο καρδινάλιος, με χέρι που έτρεμε, άρχισε να γράφει:

«Αφίνα στην αγαπημένη κόρη μου Τούλλια...»

Άλλα, ξαφνικά, η πένα κύλησε από τα χέρια του. Το πρόσωπό του έτοιμοθάναντο αναταράχθηκε δυο - τρεις φορές κι' έπειτα έμεινε ακίνητο. Ο καρδινάλιος Λουδοβίκος της Αραγωνίας ήταν νεκρός.

Στα χέρια της Στεφανίας Μπอร์ตσέλε, που από πολλά χρόνια τώρα ήταν η σύντροφος της ζωής του, δεν είχε απομείνει τίποτ' άλλο εκτός απ' αυτό το χαρτί.

Άλλα τα δικαστήρια δεν το άνεγνώρισαν. «Ένας καρδινάλιος, είπαν, δεν έχει το δικαίωμα να παντρευτεί. Δεν μπορεί, ούτε τέκνα ν' άποκτήσει».

Ο συλλογισμός ήταν εύκολος, άλλ' αντίθετος με την πραγματικότητα. Τι μπορούσε, όμως, να κάνει η Στεφανία Μπอร์ตσέλε; Η άπόφασις του δικαστηρίου άποκλήρωνε την κόρη της, όπως και την ίδια, από την κληρονομία του καρδινάλιου Λουδοβίκου της Αραγωνίας. Δεν της άπαγορευε, όμως, να δώσει τ' όνομά του στη μικρή Τούλλια. Ήταν κι' αυτό κάτι. Από τ' άλλο μέρος, φρόντισε να την μορφώσει, όπως τις άριστοκρατικές νέες της εποχής.

Μ' αυτά τα εφόδια, η Τούλλια μπήκε αργότερα στη ζωή. Η φύσις την είχε προικίσει μ' εξαίρετική όμορφιά και με καλλιτεχνική ψυχή. Τα ποιήματά της έκαναν το γύρο των άριστοκρατικών σαλονιών της Ρώμης.

Εκείνη την εποχή, ο Άρετίνος αισθάνθηκε ένα φλογερό πάθος για τη νεαρή ποιήτρια. Άλλ' η Τούλλια προτίμησε, αντί γι' αυτόν, τον Ίππολυτο των Μεδίκων.

Ο περίφημος για την άβυσσοστομία του και τους ερωτικούς τολμηρά στίχους του ποιητής τη μίσησε τότε μ' όλη του την καρδιά και το μίσος που γι' αυτήν έγινε μεγαλύτερο, όταν η Τούλλια έγραψε μερικά συνέττα, παίρνοντας για θέμα τους τρελλούς έρωτες του Άρετίνου με τη φίλη του Ζαφέτα.

Μία μέρα, η Ζαφέττα κι' η Τούλλια συναντήθηκαν στο δρόμο. Οί διαβάτες τις είδαν τότε να δομούν ή μία εναντίον της άλλης και να ξεμαλλιάζονται με τον πιο άγριο τρόπο.

Αυτό το περιστατικό εξασφάλισε μια

θλιβερή διάσημότητα στην Τούλλια. Από καιρό, άλλωστε, ζούσε μία πολύ ελεύθερη ζωή και οί ερωτικές της περιπέτειες δεν ήταν πιά μυστικό για κανένα.

Άλλα, σε λίγο, έγινε ήρωίδα καινούργιου σκανδαλού.

Μία νύχτα, δυο απ' τους φίλους της, ένας Ιταλός κι' ένας Γερμανός, μονομάχησαν κάτω απ' τα παράθυρά της. Ο Γερμανός σκότωσε τον Ιταλό. Η Τούλλια έτρεξε τότε στο δρόμο πήρε το ξίφος του νεκρού φίλου της και χύμηξε σαν λέαινα εναντίον του Γερμανού, που δεν μπόρεσε ν' αντίσταθι στα χτυπήματά της. Σε λίγο σωριάστηκε κι' αυτός νεκρός.

Έπειτα απ' αυτό το σκάνδαλο, η Τούλλια υποχρεώθηκε να φύγει από τη Ρώμη.

Πήγε τότε στη Φερράρα, όπου συνέχισε την άριαστική ζωή της, χωρίς να δίνει προσοχή στις επικρίσεις και τα σχόλια του κόσμου.

Ξαφνικά, η μεγάλη άγάπη μίλησε μέσα στην καρδιά της. Εκείνος που της την ένέπνευσε ήταν ένας ποιητής από άριστοκρατική γενιά, ο Μπερνάρντο Τάσσο.

Η Τούλλια, από γυναίκα της διαφθοράς και της άκολασίας που ήταν πρίν, έγινε τότε σωστός άγγελος. Άρχισε να γράφει ερωτικά συνέττα, που ξεχώριζαν για τον άγνό λυρισμό τους κι' αφοσιώθηκε μ' όλη της την καρδιά στον αγαπημένο της.

Άλλ' η μοίρα φαίνεται φθόνισε την εύτυχία της.

Μία μέρα, μερικοί φίλοι του Μπερνάρντο Τάσσο μίλησαν μπροστά του με προσβλητικό τρόπο για τη φίλη του. Ο Τάσσο μονομάχησε τότε μ' έναν απ' αυτούς και βρήκε σ' αυτή τη μονομαχία το θάνατο.

Όταν η Τούλλια τον είδε μπροστά της νεκρό, βυθίστηκε σε τόσο μεγάλη λύπη, που όλοι φοβήθηκαν πως θα τρελλαινόταν.

Σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο της ζωής της, ένας άνθρωπος στάθηκε στο πλευρό της, ο ίπποτης Σιλβέστρος Γκιουτσιάρντι, που, όταν η Τούλλια συνήλθε κάπως, την πήρε μαζί του κι' έφυγαν για τη Σιέννα, την πατρίδα του. Εκεί, έπειτα από λίγο καιρό, την έκανε γυναίκα του.

Η μοίρα όμως καταδίκασε και τούτη τη φορά την Τούλλια. Μία μέρα, ο άντρας της γύρισε από το κυνήγι μουσκεμένος ως το κόκκαλο από τη βροχή. Το ίδιο βράδυ, έπεσε στο κρεβάτι με μεγάλο πυρετό κι' έπειτα από δυο μέρες πέθανε.

Οί συγγενείς του Γκιουτσιάρντι, έδωξαν τότε με βάνουσο τρόπο την Τούλλια από το μέγαρό του κι' η δυστυχισμένη, έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, κατέληξε στη Φλωρεντία. Άλλ' είχε χάσει πιά το ενδιαφέρον της για τη ζωή και δεν αισθανόταν τη δύναμη ν' άγωνιστεί.

Άρχισε τότε να ξεπέφτει σιγά - σιγά, ώσπου στο τέλος, κατάντησε να ζητιανεύει στους δρόμους. Ο θάνατός την βρήκε σε ηλικία 46 χρόνων. Η δυστυχισμένη είχε να φάει τρεις μέρες.

Μία τραγική ειρωνεία της τύχης ήταν ότι, δυο μέρες μετά το θάνατό της, έφτασε στην τρώγλη όπου η Τούλλια είχε περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής της, ένας άπεσταλμένος του Ίππολυτου των Μεδίκων, που της έφερε ένα σοβαρό χρηματικό ποσό από μέρους του κυρίου του. Ο άνθρωπος αυτός τη γύρευε από καιρό. Άλλ' η μοίρα θέλησε ν' ανακαλύψει τα ίχνη της, όταν πιά κάθε βοήθεια της ήταν περιττή...

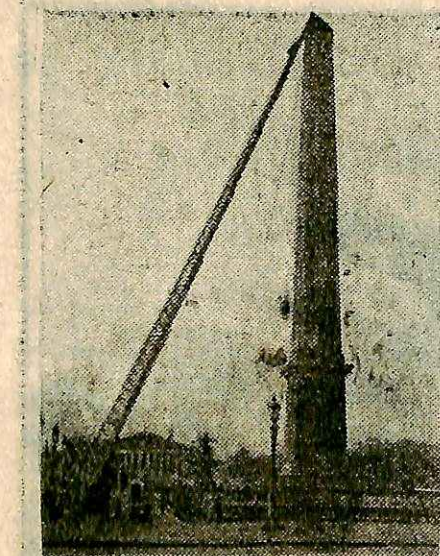
Νοικοκυριό και έμερσις

Οί δουλειές του νοικοκυριού μπορούν να σας κάνουν πιο ώραια αν ξέρετε πως να τις κάνετε. Αυτό υποστηρίζει ένας ειδικός Αμερικανός, ο Λέο Κέλλεϋ. Και συμβουλεύει λεπτομερέστερα τις νοικοκυρές:

Όταν σκουπίζετε, να στέκεστε με το σώμα ολόισιο. Να τεντώνετε όσο μπορείτε περισσότερο το σώμα ή το χέρι σας προς ένα αντικείμενο που θέλετε να φτάσετε, αντί να πλησιάζετε πολύ σ' αυτό ή να ανεβαίνετε σε μία καρέκλα. Ν' ανεβείτε βαθεία, όταν πλένετε τα πιάτα. Όταν καθαρίζετε πατάτες, να τις σπώνετε ως το ύψος των μαστών σας. Με τις εύκολες χύτες «σκησεις», περιορίζεται ή μέση σας και προλαμβάνεται το διπλοσάγγενο.

Φράνκο
Jov
Τζάνετ
Μπένετ

Μας εδηλώθη από τη φουρνάρισσα ότι το φαγητό θα ήταν έτοιμο κατά τη μία...

ΜΑΡΚΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΡΩΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΜΠΟΥΛΟΥΚΙΩΝ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Είναι δεκαπέντε, ίσως και περισσότερα χρόνια που η επαρχία έχασε τη γραφικότητα των περιπλανωμένων θεατρικών μπουλουκιών. Οι θιάσοι που επισκέπτονται τώρα τις επαρχιακές πόλεις είναι ώργανωμένοι, έχουν πειθαρχία, δίνουν αξιοπρεπείς παραστάσεις. Παλαιότερα τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Τα συγκροτήματα που αλωνίζαν καλλιτεχνικώς την ύπαιθρο δεν είχαν τίποτε το κοινό με τις συγκροτημένες θεατρικές επιχειρήσεις. Τρεις - τέσσερις ή θοποίοι απ' αυτούς που δεν μπορούσαν να δοούν Θεού πρόσωπο στην Αθήνα, ξεκινούσαν για τις επαρχίες, έπαιρναν γραμμή τις κωμωδίες και τα χωριά, έπαιζαν συνηθώς στα καφενεία και ικανοποιούσαν όλες τις επιθυμίες του φιλοθεάμονος κοινού: τη μία μέρα «Γκόλφω», την άλλη «Θέλλω», την τρίτη όπερέττα με τη βοήθεια έγχωριων μπουλουκιών, κτλ.

Κάθε φορά που πήγαινα στις επαρχίες με δημοσιογραφική αποστολή, πρώτη μου φροντίδα ήταν να μάθω αν παίζει «θιάσος» και πού. Δεν έχανα την ευκαιρία.

Το Δεκαπενταύγουστο του 1928 ή του 1929 — δεν θυμούμαι ακριβώς — βρέθηκα στη Σπάρτη με δυο φίλους. Μείναμε δυο μέρες και την τρίτη λογαριάσαμε να ξεκινήσουμε για τη Μονεμβασία. Αλλά μας κράτησαν δυο γεγονότα: η ξαφνική άφιξη ενός περιδεύοντος μπουλουκιού και η τυχαία συνάντησή μου με τον αλυσμόντο συγγελέα Ανδρέα Τσαμπόπουλο, που έκανε με + αυτοκινητάκι του έναν έκδρομικό γύρο στην Πελοπόννησο.

Αναβάλαμε την αναχώρησή μας και το βράδυ παρακολουθήσαμε την έναρξη των παραστάσεων του μπουλουκιού. Έπαιζαν τη «Γκόλφω» και επειδή δεν επαρκούσαν τα πρόσωπα του θιάσου, επιστρατεύθηκαν μερικοί μαθητάι του Γυμνασίου για τους δευτερεύοντες ρόλους. Ένας φωτογράφος της Σπάρτης ανέλαβε να κάνει τον υποβολέα από τα παρασκήνια.

Την επομένη θα φεύγαμε, αλλά συνέβη το εξής: κάποιος έστειλε πρωί - πρωί στον Τσαμπόπουλο ως δώρο έναν εύτραφέστατο λαγό. Κάνανε συμβούλιο περί του πρακτέου κι' αποφασίσθηκε να τον στείλωμε στο φούρνο, σύμφωνα με μια πολύ ενδιαφέρουσα συνταγή που μας έδωσε ο ιδιοκτήτης του καφενείου, όπου εγίνετο η σχετική συζήτηση. Στο διπλανό τραπέζι καθόνταν τα μέλη του θιάσου, που κουβεντιάζαν για το πώς θα δινόταν η βραδινή παράσταση — επρόκειτο να παιχθεί ένα αισθηματικό γαλλικό δράμα —, αλλά και παρακολουθούσαν φαίνεται με ενδιαφέρον και τα περί της τύχης του λαγού συζητούμενα.

Με τη βοήθεια του προθυμοτάτου και φετή έτοιμάσθηκε σε λίγο ο λαγός, τοποθετήθηκε με τα σχετικά μπαχαρικά σ' ένα πήλινο τσουκάλι και μετεφέρθη στο φούρνο. Ένας από μας κρατούσε το τσουκάλι κι' οι άλλοι τρεις συνδεύαμε τιμές και... ασφαλείας ένεκεν. Μας εδηλώθη από τη φουρνάρισσα ότι το φαγητό θα ήταν έτοιμο κατά τη μία και επειδή είχαμε αρκετόν καιρό στη διάθεσή μας, ξαναγυρίσαμε στο καφενείο, καταστρώσαμε το σχέδιο του γευμάτος κι' ύστερα ξεκινήσαμε για μία σύντομη επίσκεψη στο Μυστρά. Το πενταμελές μπουλούκι ήταν ακόμη στη θέσι του στο καφενείο.

Στο Μυστρά πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβουμε. Η Ήγουμένησσα του εκεί Μοναστηριού έπεμνε ανενδώς να μας πληροφορήσει με κάθε λεπτομέρεια για τις βυζαντινές ρίζες της οικογενείας της — οικογενείας Γιατράκου, προερχομένης από τους Μεδίκους, προερχομένους από τους Βυζαντινούς Αυτοκράτορες, κτλ. — κι' όταν πήραμε το δρόμο της επιστροφής ήταν περασμένες δυο. Ο λαγός θα είχε ήδη κρυώσει.

Δεν είναι ανάγκη βέβαια να σημειώσω ότι μόλις κρατιόμαστε στα πόδια μας από την πείνα όταν πλησιάζαμε στο φούρνο. Αλλάστε θα μας έτρωγε λίγη ώρα και η διαδικασία της προετοιμασίας του τραπέζιου: θα μεταφέραμε σ' ένα δροσερό εξοχικό εστιατόριο για τα περαιτέρω το τσουκάλι. Η φουρνάρισσα στην αρχή δεν μας ανεγνώρισε. Αλλά δεν άργησε να θυμηθεί τους πραινούς επισκέπτες. Χαμογέλασε και μας ρώτησε:

- Λοιπόν; Πώς σας φάνηκε;
- Ο Μυστράς ή η Ήγουμένησσα; Έκανε ο Τσαμπόπουλος.
- Όχι καλέ, ό... λαγός!
- Ποιός λαγός; φωνάξαμε έντρομοι δ-λοι μαζί.

Η αγωνιώδης κραυγή μας έκανε τη φουρνάρισσα να τ' άχση. Σφούγγισε το χοντρό πρόσωπό της με την ποδιά της πήρε ύψος καταπλήκτον ανθρώπου, ήλθε κοντά μας, γούρλωσε τα μάτια της και είπε, τονίζοντας τις λέξεις της:

— Για το λαγό σας μιλάω. Αυτών που φέρατε το πρωί. Άσεια κάνετε βρέ παιδιά; Δεν τον πήρατε πριν 1 1/2 ώρα; Δεν τον φάγατε; Κέφια έχετε τώρα για άσεια; Άσεια; Έμεις μόλις κρατιόμαστε στα πόδια μας από την πείνα που μας θέριζε.

(Φωτογραφία Keystone)
ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Εκείνοι που περιούσαν εδώ και μερικές μέρες κάτω απ' τον Όθελισκό των Παριζιάν, έβλεπαν κατάπληκτοι τη μεγαλύτερη, ακόμα της πυροσβεστικής υπηρεσίας, στηριγμένη στην Όθελισκό και ένα νερό σκαρφαλωμένο στην κορφή του. Ο νερός αυτός είχε λυγισθεί πώς θα κατώρθωνε ν' αποκρυπτογραφήσει τα τεράστια κάρτα του Όθελισκού. Επρόκειτο όμως για κόπο και ο έμπνους αυτός νέος επωφεληθηκε της ευκαιρίας για να διαφημίσει κατά την καθοδή του, στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί, μια νέα μάρκα ασιπτήρων.

Εμείς κάναμε άσεια ή η φουρνάρισσα; Έτοιμος ήταν ο Τσαμπόπουλος να τ' άχση.

— Μίλα καλά, κυρά μου. Πού είναι ο λαγός; Πές μας γρήγορα πού είναι ο λαγός; γιατί θα σε πάρω στην αστυνομία.

Τα πράγματα ήταν σοβαράτατα. Όπως μας εξήγησε, κλαίγοντας σχεδόν, η φουρνάρισσα, παρουσιάσθηκε εκ μέρους μας ένας κύριος, πήρε το τσουκάλι με το λαγό κι' έφυγε.

— Πού να πάη ο νούς μου έμένα, κατέληξε, πώς ένας κύριος με γραβάτα θα μούκανε τέτοιες δουλειές...

Είπαμε ότι άλλο έπρεπε να πούμε της φουρνάρισσας, αλλά η ουσία είναι πως έτρεμαν τα πόδια μας από την πείνα. Στο εστιατόριο που καταλήξαμε βρήκαμε λίγες μπαγιέτες λαδερές, τυρί, έληες και πεπόνι. Υστερά πήγαμε στο αστυνομικό τμήμα και κάναμε μήνυση «κατ' άγνώστων». Έτσι για την ιστορία...

Το βράδυ, περίλυποι «έως θανάτου» πήγαμε στο θέατρο. Καθήσαμε μπροστά - μπροστά, κολλητά στη σκηνή, που ήταν τόσο χαμηλή ώστε ακουμπήσαμε στο πάγκρο ενικό το καφεδάκι μας, τα τσιγάρα μας και τα καπέλλα μας.

Η πρώτη πράξι πήγε μάλλον καλά. Το έργο ήταν έντονα αισθηματικό και το κοινό — ιδίως η ρωμαντική νεολαία του Γυμνασίου — μόλις συγκρατούσε τα δάκρυά της. Στη δεύτερη πράξι υπήρχε μία φοβερή σύγκρουσις μεταξύ της Μαρκησίας του έργου και του εραστή του. Μόνον που δεν ήλθαν στα χέρια οι δυο πρωταγωνιστάι.

— Άπιστε, κακούργε, φώναξε εξαλλή η Μαρκησία. Τώρα επί τέλους ανεκάλυψα ποιός είσαι. Είσαι ένας κοινός άπατεών, που ενδιαφέρεσαι για την περιουσία μου κι' όχι για μένα! Φύγε!

Ο «άπατεών» συντετριμμένος, κατέβασε το κεφάλι του, κι' έφυγε χωρίς να πη λείει, αφού πήρε το μπιστούνι του και το... καπέλλο μου, που το είχα αφήμένο στην άκρη της σκηνής. Λάθος έκανε βέβαια ο άνθρωπος πάνω στην ταραχή του. Επηρεασμένος όμως από την υπόθεσι του λαγού, εθεώρησα φρόνιμο να στείλω αμέσως στα «παρασκήνια» και να παρακαλέσω τον βαρώνο εραστή της Μαρκησίας να μου επιστρέψει το καπέλλο μου, προτού κινή κι' αυτό φτερά. Και πραγματικά βρήκα το βαρώνο στο πλυταριό (που έπαιζε ρόλο παραλλα ανεκάλυψα πάνω σ' ένα αναποδογυρισμένο μαστέλλο και το... τσουκάλι με το κόκκαλα του λαγού μας! Τον είχα κατάδροχθεί ο θιάσος, κατά πρωτοβουλία του «ξέν πρεμιέ», που είχε άκουσε την πρωινή συζήτησή μας και θέλησε — όπως δικαιο-λογήθηκε αργότερα — να κάνει ένα άστείο... Σε λίγο έφθασαν επί τόπου και οι άλλοι παθόντες φίλοι. Για μία στιγμή σκεφθήκαμε να οδηγήσουμε ολόκληρο το μπουλούκι στην αστυνομία. Τελικά επενέδη η Μαρκησία, οι έσεις της οποίας κατεπράυναν την όργη όλων μας και ιδιαιτέρως του Τσαμπόπουλου. Και η παράστασις συνεχίσθηκε όμαλά, μολοντί, ο θάρωνος είχε ένα μικρό τρακ...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
ΘΘΘ

Γάμος δυο νεκρών

Ένας περίεργος γάμος έγινε πριν από λίγες μέρες στο Αλμπαν της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Ο Νόρμαν Σάλτσμπουργκ 25 χρόνων και η Γιοχάνα Βόχλ, 20 χρόνων — εβραϊκής καταγωγής κι' οι δυο — ήταν άρραβωνιασμένοι κι' επρόκειτο να παντρευτούν. Αλλά, λίγες μέρες πριν απ' το γάμο τους, σκοτώθηκαν κι' οι δυο σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

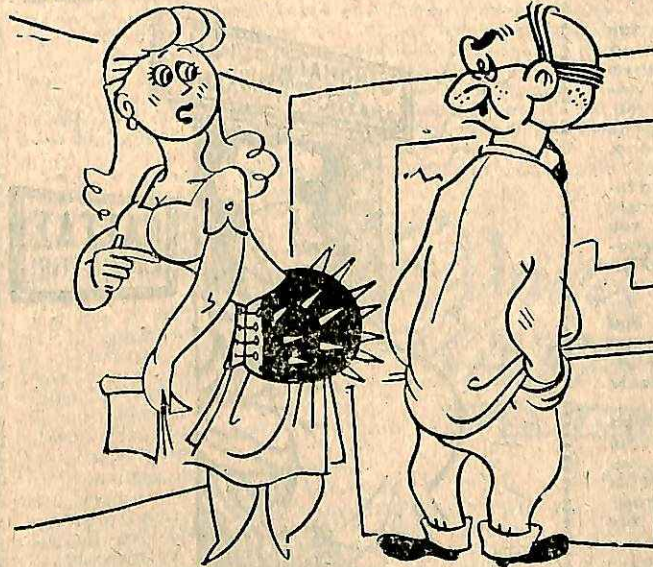
Αγαπιόνταν τόσο πολύ, σκέφτηκαν οι γονείς του νέου και της νέας, ώστε θα ήταν τρομερό να πάνε στον άλλον κόσμο άπαντρητοι.

Κάλεσαν, λοιπόν, ένα ραββίνο, που έψαλε τη γαμήλιο ακολουθία μπροστά στα φέρετά τους. Έπειτα έγινε η κηδεία τους. Και ικανοποιήθηκαν οι γονείς με τη σκέψη πως αν δεν ενώθηκαν στη ζωή, θα ενώθούν τουλάχιστο στο θάνατο.

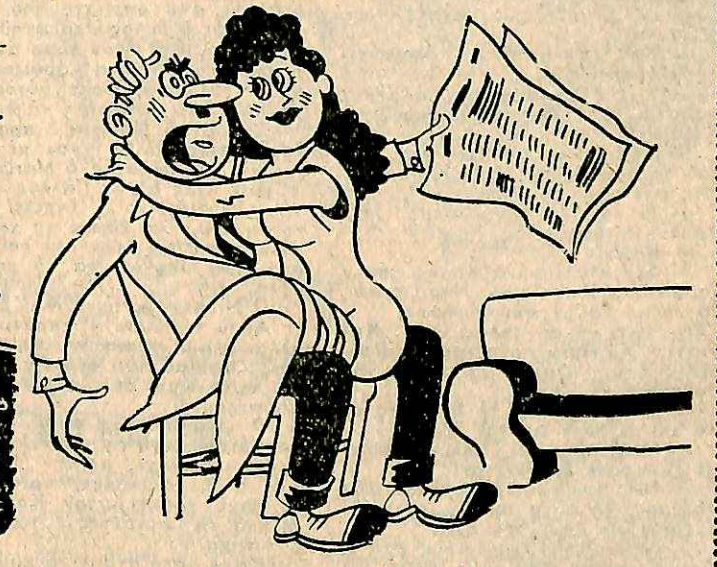

— Ο κύριός σας, κυρία προϊσταμένη, μου τηλεφώνησε ότι σήμερα είναι άσθενής και θα τον... αντικαταστήσετε έσείς!...

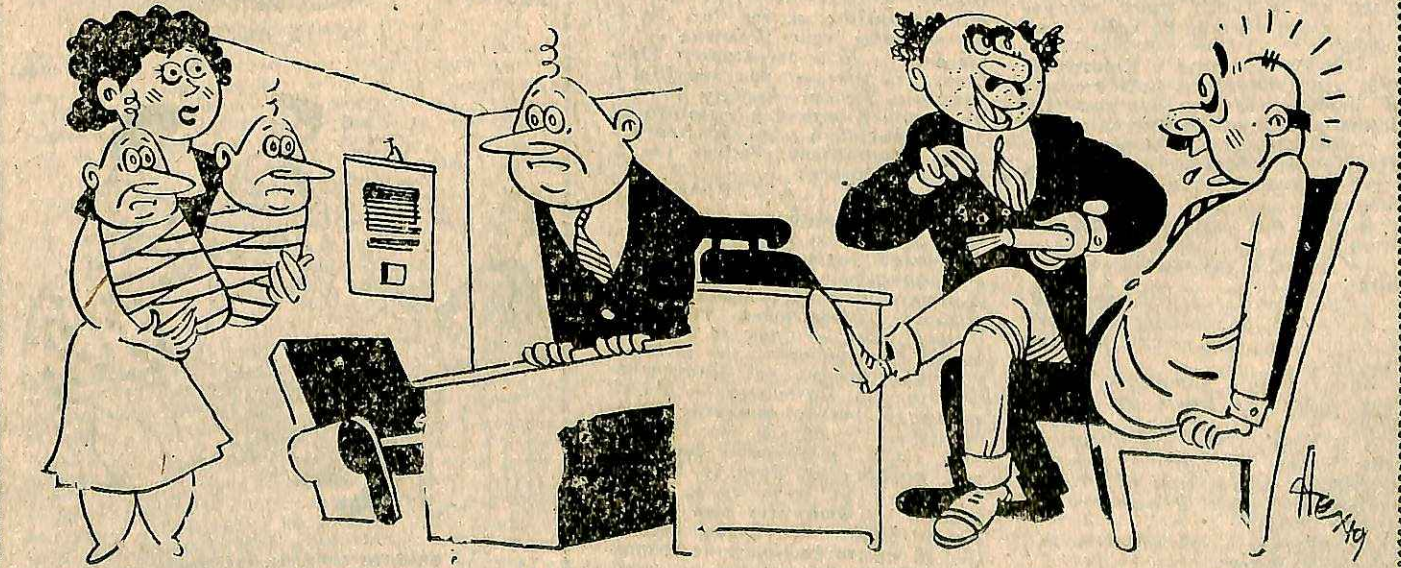
Η δακτυλογράφος: Αυτή η καρέκλα είναι δώρο του προϊσταμένου μου, για να κάθουμαι, όταν μου δίνει... δουλειά στο σπίτι!

— Φαίνεται, κύριε διευθυντά, πως η μαμά μου κάτι ύποπτευε και μου έβαλε αυτό γόν... κορσέ!

— Βρε γυναίκα, κατέβα απ' τα γόνατά μου! Δεν είσαι πια... δακτυλογράφος μου!...

— Κύριε διευθυντά, σας ετοίμασα... δυο αντι-γραφά!...

— Πέρετε προσελήφθη σήμερα απο την εταιρεία... ως δακτυλογράφος σας!...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ καταιγίδα στην 'Αθήνα

Η τραγική νύχτα της 14
Οκτωβρίου 1852

Η καταιγίδα και η νεροποντή της περασμένης βδομάδας στη Λαρίσα, που προκάλεσε τόσες καταστροφές και τόσα δυστυχήματα, μας θυμίζει μία πρωτοφανή για την Πρωτεύουσα βρομηνία που συνέβη πρό 97 ακριβώς χρόνων.

Ο Οκτώβριος του 1852 είχε άρχισε γλυκός και ήρεμος και γενικά το φθινόπωρο αυτής της χρονιάς δεν είχε πολλές βροχές.

Σαφινικά όμως, στις 14 του μηνός, ημέρα Τρίτη, κατά το βράδυ, ο ολογάλανος αθηναϊκός ουρανός κατούφιασε. Κι' έξαφνα άνοιξαν οι καταρράχτες του ουρανού κι' άρχισε να φυσάει τρομερός άνεμος.

Χρονογράφος της εποχής γράφει σχετικά:

«Τρομερά και μανιώδης λαίλαψ, ταρασσει γην και θάλασσαν, και ανατρέπει πάν το προστυχόν. Έπί ώρα εδοίκε μανιώδως ο άνεμος και εσειέτο γη και στερέωμα, κτλ. κτλ.»

Η θεομηνία κράτησε περίπου ως τα ξημερώματα. Όλη τη νύχτα αυτή κανένας δεν έκλεισε μάτι. Έπί τέλους το κακό σταμάτησε. Και ξημέρωσε ένα πρωινό γλυκό, ολογάανο, ήλιόλουστο. Μετά την τρικυμία η γαλήνη...

Οι 'Αθηναίοι ξεχύθηκαν στους δρόμους.

Η Πρωτεύουσα ήταν αγνώριστη. Σπίτια είχαν γκρεμιστή, μεγάλα, γέρικα δέντρα είχαν ξεριζωθί, οι δρόμοι είχαν άνασκαφή απ' τα νερά η είχαν φραχτή από μεγάλους όγκους πετρών και χωμάτων.

Η οδός Σταδίου που τότε μόλις την έφταναν είχε καταστραφή έντελως. Στην οδόν 'Ηφαιστου είχε καταρρεύσει το σπίτι όπου ήταν εγκαταστημένη η πρώτη νομαρχιακή υπηρεσία 'Αττικής.

Η οικία Κόλλα, αντίκρυ απ' το Δημ. Νοσοκομείο, είχε γκρεμιστή κι' αυτή και κάτω απ' τα ερείπια της είχαν θαφτή δεκατέσσερις γάτοι!...

Οι 'Αθηναίοι άπορούσαν πού βρέθηκαν τόσο γάτοι σ' αυτό το σπίτι. 'Αλλά το πράγμα δεν είχε ανεξηγήτο. Τα δυστυχισμένα ζώα κατέφυγαν φαίνεται εκεί την ώρα της καταιγίδας για να σωθούν, αλλά — παραδόξως — το ένστικτό τους τα γέλασε.

Σε κάθε γειτονιά υπήρχαν σπίτια γκρεμισμένα κι' άλλα ετοιμόροπα πιά.

Τα αρχαιότερα δέντρα της Πρωτεύουσας είχαν ξεριζωθί. Δυό κυπαρίσσια που ύψωναν το περήφανο ανάστημά τους αντίκρυ στο Μεντρεσσέ (την κατόπιν παλιά Στρατώνα) απ' την εποχή που το κτίριο αυτό ήταν τουρκικό ιεροσπουδαστήριο, έπεσαν κι' έφραξαν την οδόν Μάρκου Αυδολίου. Έτσι τα νερά της βροχής δεν μπορούσαν να ρεύσουν προς τα κάτω, άπλωθηκαν γύρω και πλημμύρισαν τα σπίτια.

Έντρομοι οι κάτοικοι άρμησαν έξω, και με κίνδυνο να πνιγούν ή να σκοτωθούν κατέφυγαν πάνω στο βράχο της 'Ακροπόλεως.

Στον ελαιώνα είχαν πέσει πολλά δέντρα. Οι ζημιές ήταν μεγάλες. Έπίσης στο βασιλικό κήπο είχαν γίνει ζημιές εκατό χιλιάδων δραχμών, ποσό τεράστιο για την εποχή.

Όλες οι νεοφυτευμένες πίσω από τα 'Ανάκτορα πιπεριές γκρεμιστήκαν.

Η βασίλισσα 'Αμαλία, που άγούπεσε εξαιρετικά τα δέντρα και τα λουλούδια, προείδε τον κίνδυνο κι' έστειλε τους άντρες της ανακτορικής φρουράς να στερώνουν τις πιπεριές

μέ σχοινιά. Μα οι άντρες γύρισαν πίσω άπρακτοι και σε κακό χάλι. Λίγο έλειψε να σκοτωθούν, μέσα στο κακό που γινόταν!

Έπεσαν ακόμα δυό στήλες του 'Ερεχθείου.

Αλλά εκείνο που έκανε μεγάλη έντύπωση στους 'Αθηναίους ήταν η πτώσις μιάς στήλης του ναού του 'Ολυμπίου Διός, που και σήμερα ακόμα βρίσκεται σωριασμένη στο ίδιο μέρος.

Μπρός στο θέαμα του γκρεμισμένου μαρμαρίνου αυτού γίγαντα πολλοί άρχισαν να κλαίνε, όπως μάς βεβαιώνει ο άειμνηστος Τσοκποπούλας στον οποίο έδωσε την πληροφορία αυτή ο Εύγένιος Γκιμενις που επισκέφθηκε την εποχή αυτή την Πρωτεύουσα.

Τόση έντύπωση έκανε στους 'Αθηναίους η πτώσις της στήλης που το γεγονός αυτό έγινε χρονολογικός σταθμός. Έπί πολλά χρόνια οι 'Αθηναίοι έλεγαν: «Τόν καιρό της κολώνας».

Κι' ο ιστορικός Δημήτριος Καμπούρογλου που γεννήθηκε τη νύχτα αυτή της θεομηνίας πληροφορούσε όσους τον ρωτούσαν: «— Γεννήθηκα τη νύχτα της κολώνας».

Ο βασιλεύς 'Οθων άπουσίαζε την εποχή αυτή απ' την 'Αθήνα. Η βασίλισσα 'Αμαλία έστειλε άμέσως χρήματα και ρούχα σ' όσους έμειναν άστεγοι έξ αιτίας της καταιγίδας.

Το άπόγευμα η Βασίλισσα, συνοδευόμενη απ' τις Κυρίες της Τιμής και τους ύπασπιστάς έπήγε και είδε την πεσμένη κολώνα. Κατέβηκε κατόπιν στο Φάληρο και το βράδυ που ξαναγύριζε, στάθηκε πάλι και κύταζε πολλήν ώρα σιωπηλή, κάτω απ' το φεγγάρι, την πεσμένη στήλη.

Αργότερα ο Γερμανός ζωγράφος Κλόβ, ζωγράφισε κατόπιν έντολης της 'Αμαλίας, την γκρεμισμένη κολώνα κι' ο πίνακας τοποθετήθηκε στην πινακοθήκη του παλατιού.

Η βασίλισσα ζήτησε να ξαναστήσουν την πεσμένη στήλη. Οι αρχαιολόγοι όμως Ραγκαβής και Πιπτακής είχαν αντίθετη γνώμη, κι' έτσι η κολώνα έμεινε και μένει ως σήμερα στη θέση που έπεσε.

«Ποτέ πόλις δεν δοκίμασθε τόσο από μίαν λαίλαπα, γράφουν οι έφημερίδες της εποχής. Οι γεροντότεροι 'Αθηναίοι δεν θυμούνται παρομοίαν θεομηνίαν».

Πραγματικά, μέσα σε μιά νύχτα, η Πρωτεύουσα είχε πάθει άπερίγραπτο κακό.

Και στον Πειραιά όμως οι ζημιές ήταν μεγάλες. Το γαλλικό ταχυδρομικό άτυμόπλοιο πούμπανη τη νύχτα στο λιμάνι εκώκειλε στην άμμο της ακτής κι' έχασε τις άγκυρές του. Η κορβέττα «Λουδοβίκος», λίγο έλειψε να γίνη κομμάτι. Ένας υπαξιωματικός της πνίγηκε. Δυό άλλα πλοία με φορτίο 15.000 κιλών σιταριού το καθένα καταστράφηκαν. Ένός άλλου έμπορικού πλοίου ο κυβερνήτης σκοτώθηκε!...

Το πρωί η παραλία ήταν γεμάτη βάρκες αναποδογυρισμένες, βαρέλια, κατάρτια, δοκάρια κι' άλλα συντρίμματα!...

Θέλετε τώρα και την εύθυμη πλευρά της θεομηνίας;

«Υστερα απ' το κακό που συνέβη, επί είκοσι μέρες, έφημερίδες και περιοδικά της 'Αθήνας είχαν πιαστή, συζητούσαν και γκρίνιαζαν... περί του αν πρέπει να λέγεται και να γράφεται «ο λαίλαψ» ή «η λαίλαψ»!

Ένας έξυπνος χρονογράφος έλυσε τέλος το ζήτημα.

«Πρέπει να λέμε «ο λαίλαψ», έγραψε, γιατί... συμφόρας τοιαύτας, όχι το θήλυ το γλυκό και ήμερον, αλλά το άρεον γένος μόνον δύναται να διαπράξη!»

Αθάνατοι Ρωμιοί!...

Ο ΠΑΛΛΙΟΣ

Χιούμορ

Κατά λάθος

Σ το δικαστήριο:

Στο έδωλο του κατηγορουμένου κάθεται ο περιθώτος λωποδύτης Εύαγγελος Σούφρας.

— Κατηγορούμενε, του λέει ο Πρόεδρος, γιατί μπήκες στο χρυσοχοείο;

— Λάθος, κύριε Πρόεδρε, λάθος. 'Ημουν μεθυμένος και νόμισα πως ήταν το σπίτι μου.

— Και το χρυσό ρολόι γιατί το πήρες;

— Για να δώ την ώρα, κύριε Πρόεδρε.

— Κι' όταν είδες να μπαίνει μέσα η γυναίκα του χρυσοχού, γιατί το έβαλες στα πόδια;

— Νόμισε, κύριε Πρόεδρε, πως ήταν η γυναίκα μου.

— Ένας νεαρός ποιήτης του γλυκεύ νερού ψάχνει νευρικά την έφημερίδα για να βρή την άγγελία των άρραβώνων του, πούδωσε για δημοσίευσι. Μα δεν την βλέπει πουθενά.

— Τι διάβολο, ψιθυρίζει, την έρριξαν κι' αυτή στον... κάλαθο των άχρήστων!

Μοντέρνα κορίτσια:

— Δεν μου λές. Πώς έλεγαν τη σύζυγο του 'Οδυσσέως;

— Δεν ντρέπεσαι, καυμένη, να ξεχνάς μιά γυναίκα που είχε τριάντα μνηστήρες; Πηνελοπη την έλεγαν!

— Ένας Μωραίτης χωριάτης είχε άποχτήσει από το γάμο του τρία άγορια κι' έξη κορίτσια. Τα κορίτσια του ήταν άφύσικα χοντρά, παχύτατα, καλή ώρα σαν τη Χοντρή του «Θησαυρού».

Μιά μέρα κάποιος περιηγητής ρώτησε το χωριάτη:

— Δεν μου λές, φίλε μου, πόσα παιδιά έχεις;

— Έχω τρία άγορια, απάντησε ο χωριάτης, και... πέντε-έξη χιλιάδες οκάδες κορίτσια!...

Μεταξύ φίλων:

— Δεν μου λές, αλήθεια, πιστεύεις στη μετεμψύχωση;

— Όχι. Κι' εσύ;

— Έγώ πιστεύω!

— Τι ήσουν λοιπόν πρίν;

— 'Ημουν γαίδαρος!

— Πότε;

— Όταν σου δάνεισα 500 χιλιάδες δραχμές!...

Μεταξύ δημοσίων υπαλλήλων:

— Κι' ο μισθός σου τρέχει;

— Τρέχει τόσο γρήγορα που δεν μπορώ να τον κρατήσω ούτε μιά βδομάδα!...

Σκέψις ιδιότροποι:

— Όλοι οι άνθρωποι τρώνε με τα δόντια τους. Οι οδοντογιατροί τρώνε με τα δόντια των άλλων!.

Σ' ένα σαλόνι:

— Επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω, κυρία, έναν άνθρωπο που γράφει τις περισσότερες άνοησιές στον κόσμο.

— Είναι συγγραφέας;

— Όχι, είναι στενογράφος στη Βουλή!

— Ένας στρατιώτης παρουσιάσθηκε στο συνταγματάρχη του και του ζήτησε άδεια, γιατί επρόκειτο να γεννήση η γυναίκα του.

— Άδύνατον! απαντάει ο συνταγματάρχης. Έλαβα σήμερα ένα γράμμα απ' τη γυναίκα σου, που μου λέει πως θα γεννήση τον άλλο μήνα.

Ο στρατιώτης κάνει κανονικά το σχήμα και γυρίζει να φύγη. Στο κατώφλι όμως, σταματάει και λέει:

— Υπάρχουν, κύριε συνταγματάρχα, στο σύνταγμα μας δυό ψευτές. Έγώ είμαι ο ένας. Όσο για τον άλλον... Πρέπει να ξέρετε πως δεν είμαι παντρεμένος!

Ο λοχίας γυμνάζει τους νεοσύλλεκτους και τους διατάζει:

— Κλίνετε επί δεξιά!... Κλίνετε επί άριστερά!... Κλίνετε επί δεξιά!... Κλίνετε επί άριστερά!...

Ξαφνικά, βλέπει έναν απ' αυτούς, να βγαίνει απ' τη γραμμή κι' απομακρύνεται.

— Ε σū, πού πάς; του φωνάζει.

— Βαρέθηκα πιά, κύρ λοχία! Όταν άποφασίσης προς τα πού θες να στρίψουμε, μου το λές!...

Η 'Υδον ντε Κάρλο

Νέα και ανέκδοτα ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ερωτες... έρωτες...
έρωτες...

Η άνοιξις και οι πρώτες ώριμες καλοκαιρινές ψυχές της Καλιφορνίας έγιναν άφορη να πλεχτούν πολλά νέα είδύλλια κάτω απ' τον ουρανό της παραδεισιακής αυτής περιοχής. Αυτού ακριβώς έχουν στήσει το άντρο τους οι έπιγειοί θεοί, που δεν είναι άλλοι από τους άστερες του Χόλλυγουντ. Δεν μπορούσαν λοιπόν, παρά να νοιώσουν κι' αυτοί κάποια ερωτική συγκίνηση, άλλοι για πρώτη και άλλοι για εκατοστή πρώτη φορά! Να μερικά από τα νέα είδύλλια της κινηματογραφούπολης:

Ο Φάρλεϋ Γκρέιντζερ είχε δηλώσει πρό δυό μηνών σε μιά δημοσίευση πως πολύ σύντομα θα παντρευόταν. Η ευνοούμενη της καρδιάς του ήταν τότε η Τζέρεαντιν Μπρούκς και όλοι πίστεψαν πως θα την παντρευόταν, γιατί μιλώντας γι' αυτή, ο Φάρλεϋ έλεγε συχνά: «Είμαι μιά σπουδαία κοπέλα». Μιά βδομάδα αργότερα όμως ο Φάρλεϋ είχε μιά άλλη «άδυναμία»: την Πατρίτσια Νήλ. Βγήκαν άρκετά βράδια μαζί και τέλος ο Φάρλεϋ έφυγε για το Λονδίνο. Ξαναγυρίζοντας στο Χόλλυγουντ, το πρώτο πρόσωπο που ζήτησε να δει ήταν η Πατρίτσια. Όταν όμως η ίδια δημοσιογράφος τον ρώτησε αν θα την παντρευόταν, ο Φάρλεϋ της απάντησε:

— Αυτό δεν το ξέρω ακόμα.

— Μα είπατε ότι θα παντρευτήτε σύντομα.

— Και βέβαια! απάντησε ο Φάρλεϋ.

Σήμερα ο Φάρλεϋ Γκρέιντζερ κάνει τρελλό κόρτε στην Σέλ-λεϋ Γουίντερς. Την εποχή αυτή όπως βλέπετε οι γόητες γίνονται ακόμα πιο άστατοι στους έρωτές τους.

Η 'Υδον ντε Κάρλο, άφου όμολόγησε πως ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον Κανσδό Βασίλεια της ευλείας Κάρλος Άντουνι και κατόπιν με τον περίφημο μπάσσο της Μετροπόλι-ταν Όπερας της Νέας Υόρκης Τζέρομ Χέινς, σχεδιάζει τώρα να φύγη για την Σαρδηνία για να συναντήση εκεί ένα ληστή να συναντήση εκεί ένα ληστή (θα πρόκειται άσφαλώς για τον περίφημο Τζουλιάνο) που τη φωτογραφία του την είδε στο περιοδικό «Λάιφ» κι' ένοιασε ά-

μέσως γι' αυτόν ένα μεγάλο θαύμασμο.

Ζωηρό ενδιαφέρον προκάλεσε ακόμα, τους τελευταίους αυτούς μηνες, η αισθηματική ζωή του Κλάρκ Γκέιμπλ, που για πρώτη φορά μετά τον τραγικό θάνατο της Καρόλ Λουπάρ, άρχισε να σκέπτεται και πάλι το γάμο. Πολλά όνόματα έκαναν τον τελευταίο αυτό καιρό την ευφάνισή τους κοντά στο όνομα του άγέραστου Κλάρκ: Άνν Σόθερν, 'Ιρις Μπάινουμ, Μπέ-τυ Χίσχολμ, Βιρτζίνια Γκρέϋ, Άννίτα Κόλμπυ και Σλίμ Χέιουζ. Ο Κλάρκ πάντως δεν φαίνεται να πήρε ακόμα καμμία όριστική άπόφαση.

Η Άνν Μπλάιθ, που είχε σήμερα 20 χρόνων και που έδω και τέσσερα χρόνια ήταν άρραβωνιασμένη με τον Λον Μάκ ΚάλλISTER, δείχνει τώρα ένδια-φερον για πιο νεαρούς γόητες. Δυό απ' αυτούς είναι ο Ρούντυ Μάκ Ντόουαλ και ο Τόνυ Κούρ-τις. Ο Λον φαίνεται όμως βέβαιος πως η Άνν θα ξαναγυρί-ση γρήγορα κοντά του.

Η 'Ελίζαμπετ Τάιλορ ζήτησε από την εταιρία της μιά μακροχρόνιο άδεια. Σκοπεύει να μεταβή στη μακρινή Κορέα για να συναντήση τον άντρα που αγαπά. Πρόκειται για τον Γκλέν Νταϊνίς που υπηρετεί στις εκεί δυνάμεις κατοχής του Άμερικανικού στρατού και που άδυνα-τεί, προς το παρόν, να πάρη μιά άδεια.

Τέλος κι' αυτή η μικρούλα Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν είναι έρωτευμένη. Και ξέρετε με ποιόν; Με τον πιο «σκληρό» άστέρα του Χόλλυγουντ! Τον Μπάρετ Λάνκαστερ. Τον είδε, λέει, πέντε φορές στο φιλμ «Φίλμσε το αίμα των χεριών μου» και θέλει τώρα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα να τον γνωρίση.

Ο Ουάλλας Μπέρου πτεράρας

Πεθαίνοντας, ο Ουάλλας Μπέρου άφησε μιά περιουσία δυό εκατομμυρίων δολλαρίων, που πρόκειται να κατανεμηθή ως έξης: Το ένα τρίτο θα το πάρη η υιοθετημένη κόρη του Καρόλ Άνν, το δεύτερο τρίτο ο γυιός του άδελφού του, Νόαχ Μπέρου (υιός) και το υπόλοιπο θα περιέλθη στον άδελφό του Ουίλλιαμ Μπέρου.

Η διαθήκη αυτή δεν μπορεί όμως να εφαρμοστή προτού διεξαχθή κάποια δίκη. Μιά άπλη φιγκυράντ, η Γκλόρια Σουμ, είχε μνηύσει το διάσημο καλλιτέχνη λίγο πρό του θανάτου του, για άναγνώρισι πατρότητας. Η δίκη αυτή ανέβληθη γιατί στο μεταξύ ο Ουάλλας Μπέρου υπέκυψε σε μιά καρδιακή κρίση.

Η Γκλόρια Σουμ ζητάει τώρα για το γυιό της Γιόχαν 100.000 δολάρια. Στη διαθήκη του όμως ο Ουάλλας λέει πως δεν άπέκτησε ποτέ του κανένα παιδί, εκτός απ' τη μικρούλα Καρόλ Άνν, που κι' αυτήν την υιοθέτησε, και δηλώνει κατηγορηματικά πως το παιδί της Γκλόρια Σουμ δεν τον άφροα καθόλου.

Η δίκη αυτή που γίνεται για την άναγνώρισι πατρότητας, έναντιον ενός ανθρώπου που δεν βρίσκεται πιά στη ζωή είναι μοναδική στο είδος της. Η Άμερικη όλόκληρη περιμένει με άγωνία την διεξαγωγή της για δυό λόγους: α) επειδή πρόκειται για το μακαρίτη πιά Ουάλλας Μπέρου, β) επειδή είναι άνευ προηγούμενου στα δικαστικά χρονικά.

ΑΓΟΡΑΣΑΝΤΕΣ και πωλήσαντες

— Είμαστε καταγοητευμένοι από τη γνωριμία σας! μου είπε και με κατόκτησε.

Το είπε για λογαριασμό όλης της παρέας. Κι' εκείνη που το είπε ήταν η Φάνη, μιά ξανθεία κοπέλλα είκοσι χρόνων, δροσερή και ροδομαγουλη-σαν φρεσκοκομμένο ροδάκινο. Φαινόταν τυπός αισθηματικός, όπως είμαι κι' εγώ.

— Για το σπίτι είσατε δεσποινίς Φάνη; τη ρώτησα.

— Ναι! Και καθομαι τόσο μακριά... Τέρμα Πατσίαν και δεκα λεπτά με τα πόδια ύστερα.

— Τότε θα μου δώσετε την ευχαρίστησι να σας συνοδεύω! Μου την έδωσε. Μπήκαμε στο τράμ, κατεβήκαμε στο τέρμα, βαδίσαμε κάμποση ώρα, μιλήσαμε για πολλά και διάφορα, μου είπε πως δεν έχει κανένα «δεσμό» γιατί δεν έχει έμπιστοσύνη στους άντρες που είναι όλοι συμφερον-τολόγοι, της είπα πως ναι, έ-χει άπόλυτο δίκιο, μα υπάρχουν κι' εξαιρέσεις, και φτά-σαμε στο σπίτι της. Ένα μικρό φτωχικό σπίτιάκι, άπομω-νωμένο σαν όρφανό στη μα-κρινή αυτή γειτονιά.

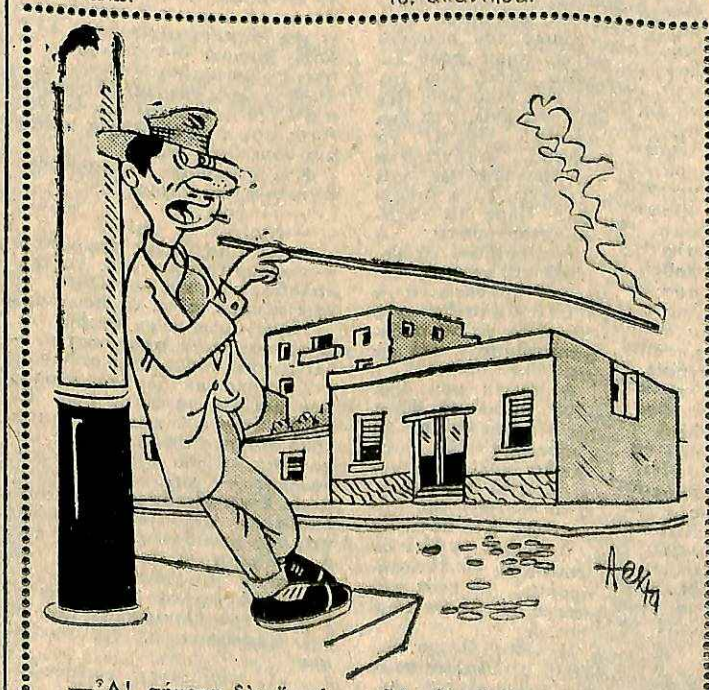
— Εδώ καθόμαστε, είπε κι' άναστέναξε.

— Γιατί άναστενάζετε, δεσποινίς Φάνη;

— Γιατί θυμάμαι το άλλο μας σπίτι... ένα σπίτι περί-φημο, διόροση μονοκατοικία, με όλα τα κομμά. Και στο κέντρον. Όδός Άριστοτέλους, παρακαλώ.

— Α! σήμερα δεν έχει!... Άν δεν έρθη η Άσπασούλα, ώσπου να καπνίσω ένα... τσιγαράκι, θα φύγω!...

(Του Άρχελαου)

— Α! σήμερα δεν έχει!... Άν δεν έρθη η Άσπασούλα, ώσπου να καπνίσω ένα... τσιγαράκι, θα φύγω!...

(Του Άρχελαου)

Και σε λίγες μέρες μου εί-
πε να περάσω — αν θέλω —
κι' από το σπίτι να πιά ένα
ουζό και να γνωρίσω και τους
γονείς. Ήξερα τί πηγαίνει να
πη αυτό. Αλλά μια που είχα
καλή ιδέα για την κοπέλα, για
τι να μην πήγαινα;

Γνώρισα το μπαμπά, τη μα-
μά και το μικρό αδελφό. Λαμ-
πρόι άνθρωποι όλοι, οικογέ-
νεια καθώς πρέπει.

Στο τρίτο ούζακι με συνε-
πηρε ό ενδοσιασμός και είπα:

—Κύριε Βλασταροκούκη, ά-
γαπώ την κόρη σας! Και σκέ-
πτομαι να ζητήσω το χέρι της.

Μ' αγκάλιασαν και με φίλη-
σαν όλοι. Έπειτα ο μπαμπάς

πήρε σοβαρό ύφος και είπε:

—Παιδί μου Λάμπρο, κα-
θώς ξέρεις, η Φάνη δεν έχει
προίκα. Σου έχει πη βέβαια για
ένα σπίτι που είχαμε και το
πουλάσαμε επί κατοχής!

—Οχι σπίτι! Σωστό πα-
λατάκι, διάρβωσε η μαμά, η
κυρία Όλγα.

—Ναί. Και το δώσατε για
ένα κομμάτι ψωμί!

—Ακριβώς όχι για ένα
κομμάτι ψωμί, είπε ο μπαμ-
πάς. Για όχτώ τενεκές λαδι,

τρία τσουβάλια φασόλια και
δυο τσουβάλια αλεύρι! Τόσα
πράγματα αγόρασα με το πο-
σόν που πήρα.

—Τίποτα, δηλαδή!

—Ναί, τίποτα. Κι' αυτό το
σπίτι το προωρίζα για προίκα
της Φάνης!

Μόλις άκουσα αυτή την κου-
βέντα, αισθανθήκα σαν να μου
ξερίζωναν το σπικότι.

—Οα το πάρετε πίσω! Φώ-
ναξα.

—Γι' αυτό παλεύουμε τώ-
ρα. Άν το πάρουμε, είναι δικό
σας! Το σπίτι ανήκει στη Φά-
νη! Με την ευχή μου, λοιπόν!

Κανονίσαμε τους επίσημους
αγόραζες για δυο μήνες άρ-
νότερα.

★

Ός τότε δεν είχα και μεγά-
λη ιδέα για το ζήτημα «αγο-
ράσαντες και πωλησάντες». Τί
μ' ένοιαιζε έμένα; Ούτε είχα ά-
γοράσει, ούτε είχα πουλήσει.

Δεν διάβαζα, λοιπόν, καλά —
καλά ούτε τις ειδήσεις. Από
την ημέρα όμως που μου τά-
ξαν το σπίτι, πήρα πολύ ζε-
στό το πλάμα. Έδώ, λέω, πού
στό το σπίτι είναι δικό μου. Πες
πώς το πούλησα εγώ, για ένα
τίποτα. Άδικία! Πρέπει να
μου επιστραφή! Έπληγα στα
γράφια των πωλησάντων και
γράφτηκα κι' εγώ. Είχα δικαί-
ωμα, νομίζω. Πήρα τα κατα-
στατικά, τα υπομνήματα, τα
άρθρα των εφημερίδων, τα νο-
μοσχέδια, όλα τα χαρτιά, τέ-
λος πάντων και βάλθηκα να τα
μελετήσω. Έγιναν ατσίδα στο
ζήτημα, μπορούσα να το συζη-
τήσω με οποιονδήποτε και να
τον κολλήσω στον τοίχο.

Φυσικά, η πρώτη μου δου-
λειά ήταν να πάρω τη Φάνη
και να πάμε να μου δείξει το
σπίτι. Το είδα απ' έξω, το
θαύμασα. Καλά τόλεγε η κυ-
ρία Όλγα. Σωστό παλατάκι.

Και πού; Στο κέντρον της πό-
λεως, παρακαλώ! Κι' αυτό το
σπίτι ήταν δικό μου, γιατί αν
δεν τόχαν πουλήσει, θα τόπαι-
ρα τώρα προίκα! Τί είχα χά-
σει! Μ' έπνιγε το δίκιο μου.

★

Έπειδή με είδαν ζωρό, και
άποφασισμένο, μ' έβγαλαν στην
επιτροπή των πωλησάντων. Αυ-
τές οι δουλειές θέλουν φώνες.

Άρχισα να παίρνω με βόλ-
τα τις εφημερίδες και πάντα
μιλούσα εγώ. Ευτυχώς όλος ο
τύπος ήταν με το μέρος μας

★

αλλά οι φώνες χρειαζόντουσαν.
Η φωτιά θέλει πάντα δούλε-
μα, για να μη σβύση. Κάναμε
συγκεντρώσεις και πρώτος ζη-
τούσα το λόγο.

—Ο δίκαιος αγών μας! Έ-
λεγα και ζωγράφιζα το δράμα
των πωλησάντων κι' έβλεπες
ανθρώπους να κλαίνε.

—Ετάσα να παραμελήσω
και τη Φάνη.

—Μη με περιμένεις άπόψε.
Έχουμε συμβούλιο!

Πότε είχαμε συμβούλιο, πό-
τε είχα να συντάξω υπόμνημα,
πότε να γράφω άρθρο. Συχνά
παρουσιαζόμαστε και στον ύ-
πουργό. Και, πάντα μιλούσα
εγώ. Έβασα δραματικό τόνο
στη φωνή μου, τα μάτια μου
γούρλωναν, χτυπούσα ακόμα
και τη γροθιά μου στο τραπέζι
του ύπουργού.

—Μη φωνάζετε! Έλεγε ο ύ-
πουργός.

—Μας πνίγει το δίκιο μας,
κύριε ύπουργε. Οι άνδριοι εκ-
μεταλλευτάι, μας έπληραν τα
σπίτια μας, που έχτισαμε με
τον ιδρώτα, ελσκληρης ζωής.

Μας έπληραν τις προίκες των
κοριτσιών μας, για ένα κομ-
μάτι ψωμί! Οί ληστές! Άπαι-
τούμε δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη
ή θάνατος!

—Το δίκιο σας είναι όφθαλ-
μοφανές! Έλεγε ο ύπουργός.

—Αλλά πρέπει να κάνετε ύπα-
μονή! Θα λυθί!

Κι' έπειδή το ζήτημα δεν
λυνόταν, κάθε τρεις και λίγο
πάλι στον ύπουργό. Και πάν-
τα το λόγο να τον έχω εγώ,
που με είχαν για δυνατό στο
λέγειν. Κάθε φορά που μ' έ-
βλεπε ο ύπουργός, αναστένα-
ζε. Ήξερε τί είχε ν' άκούση.

Γρήγορα διαδόθηκε τ' όνομα
μου. Είχα γίνει ο καλύτερος
υπερασπιστής των πωλησάν-
των, γνωστός και δακτυλοδει-
κτούμενος. Κι' ο πεθερός μου
κι' η Φάνη, με θαύμαζαν και
με καμάρωναν.

★

Ός τότε το παλατάκι το εί-
χα δη μονάχα απόδω. Στεκό-
μουν στην απέναντι γωνία και
το θαύμαζα. Πώς νάταν άρα γε
μέσα; Μ' έτρωγε η περιέργεια
να το δω κι' έσωτερικώς. Στην
άρχη ήμουνα διστακτικός. Έ-
πειτα όμως είπα:

—Τί λες αδερφέ! Το σπίτι
μου δεν έχω δικαίωμα να δω;
Αυτό μου ανήκει. Αύριο μεθαύ-
ριο θάνε δικό μου!

Και χτύπησα το κουδούνι.
Βγήκε η υπηρέτρια.

—Τί θέλετε;

—Να δω το σπίτι!

—Κάποιο λάθος θα κάνετε
—παρουσιάστηκε μια χοντρή,
καλοδαμένη κυρία. Ούτε το
νοικιάζουμε, ούτε το πουλάμε!

Έγώ όμως είχα ανεβή κι
όλας τα πέντε σκαλοπάτια, ά-
νοιξα την πόρτα του σαλονιού
και μπήκα με όλο το θάρρος
που μούδινε το δίκιο μου. Έν-
τάξει, ήταν ευρύχωρο, χτύπησα
τους τοίχους σαν έμπεiros μη-
χανικός. Πολύ στερεοί. Καλή
δουλειά — χτίσιμο προπολε-
μικό. Είχα εξετάσει την τραπε-
ζαρία κι' άνεβαινα τη σκάλα
για τις κρεββατοκάμαρες, ενώ
η κυρία και η υπηρέτρια με
κύτταζαν άποσβολωμένες, ό-
ταν ήρθα φάτσα με φάτσα μ'
ένα χοντρό ηλικιωμένο κύριο,
που κατέβαινε με τις πτζά-
μες.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

—Ο κύριος εξετάζει το
σπίτι μας! Είπε η κυρία.

—Παρακαλώ, τη διάρβωση.
Το σπίτι μου εξετάζω.

—Ποιό σπίτι σας; είπε ο

χοντρός κύριος. Το σπίτι είναι
δικό μας.

—Μπορεί. Αλλά δεν θα εί-
νε για πολύ. Αυτό σας το δίνω
εγγράφως!

—Για στάσου, νέε μου.
Ποιός είσαι σν επί τέλους;

—Είμαι ο μέλλων γαμπρός
του κυρίου Βλασταροκούκη.
Δεν σας λέει τίποτα αυτό το
όνομα;

Είδα πως όλοι έχασαν το
χρώμα τους.

—Μάλιστα, είπε ο χοντρός
κύριος. Είναι ο άνθρωπος που
μου πούλησε το σπίτι! Αλλά
το σπίτι το αγοράσα κύ-
ριε! Το αγοράσα νομίμως!

—Το αγοράσατε! Άς γε-
λάσω! Το αγοράσατε με όχτώ
τενεκές λαδι και τρία τσου-
βάλια φασόλια. Και μάλιστα
μαυροματικά! Κοτζάμ παλά-
τι!

—Σύμφωνοι, νέε μου, αλλά
την εποχή εκείνη ένας τενεκές
λαδι, ισοδυναμούσε μ' έναν τε-
νεκές άδάμαντας. Γιατί έσωνε
τη ζωή ανθρώπου! Με όχτώ
τενεκές λαδι, λοιπόν, και τα
φασόλια και το αλεύρι, έσωσα
από το θάνατο τέσσερις άν-
θρώπους.

—Αυτά δεν τ' άκούω, εγώ,
κύριε! Εκμεταλλευθήκατε τη
δυστυχία μιας οικογένειας και
της βουτήξατε το σπίτι! Αυτό
το σπίτι ήταν η προίκα της
κόρης του κ. Βλασταροκούκη.

Φάγατε την προίκα ενός φτω-
χού κοριτσιού.

—Ναί. Αλλά τώρα είναι
προίκα της δικής μου κόρης!
Γιατί θα μείνη το δικό μου
κορίτσι χωρίς προίκα; Ποιά
δικαιοσύνη το λέει αυτό;

Κι' άπάνω στην ώρα, προσ-
τίθεται νέο πρόσωπο στην πα-
ρέα: Ένας μελαχροινός κουμ-
ματός να τον βλέπης και να
χτυπιέσαι σαν χταπόδι.

—Η κόρη μου! Είπε ο άγο-
ράσας. Πρόκειται για το σπι-
τί, για την προίκα σου, Λίνα!

Ο κύριος λέει πως πρέπει να
το πάρη πίσω!

—Σωπάτε καλέ!

Εξακολούθησα την επίθε-
σή μου, αλλά κάθε φορά που
κύτταξα τα μάτια της Λίνας,
έχανα τον εϊσμό των ιδεών μου.

Ούτε κουβέντα πως ήταν πιο
όμορφη από τη Φάνη.

★

Την άλλη μέρα την είχα
στήσει πάλι έξω από το «σπι-
τι μου». Κατά βάθος δεν ήξε-
ρα αν είχα πάει για να ιδώ
το σπίτι, η την κόρη του αγο-
ράσαντος. Σε λίγο, να τη! Κα-
τεβαίνει και η καρδιά μου χτυ-
πάει γρήγορα.

—Καλημέρα σας, δεσποι-
νίς Λίνα!

—Ω! Καλημέρα σας. Ήρ-
θατε πάλι για το σπίτι;

—Δεν ξέρω ακριβώς! Τώρα
που είδα εσάς μπροστά μου
ξεχνάω το σπίτι!

—Θα ήθελα, ξέρετε, να συ-
ζητήσουμε το ζήτημα οι δύο
μας. Γιατί, βέβαια, έχετε κι'
εσείς τα επιχειρήματά σας,
αλλά έχω κι' εγώ τα δικά μου.

—Κι' εγώ αυτό θέλω. Πάμε
να καθήσουμε κάπου, να τα
πούμε;

—Έπληγαμε. Κι' άρχισα να
κλονίζωμαι στις πεποιθήσεις
μου. Είναι φανερό πως η κοπέ-
λα είχε δίκιο: Οί άλλοι πού-
λησαν το σπίτι τους, αλλά
κέρδισαν τη ζωή τους. Γιατί
τάχα τώρα θάπρεπε αυτή να
χάση την προίκα της;

—Όστε είναι προίκα σας
αυτό το σπίτι;

—Μάλιστα!

—Και ποίος είναι ο μνηστήρ

σας;

—Δεν έχω ακόμα. Δεν έχω
βρή τον άνθρωπο που θα με
καταλάβη — είπε κι' αναστέ-
ναξε.

Τη συμπάθησα. Φέραμε την
κουβέντα σε άλλα θέματα.
Βρήκε πως τάλεγα πολύ έξυ-
πνα και χαριτωμένα. Δώσαμε
δεύτερο ραντεβού, τρίτο, τέ-
ταρτο και... τα παρακάτω
ήρθαν μόνο τους, όπως έρχον-
ται πάντα.

Αρρώσασα τις συναντήσεις
μου με τη Φάνη και τις πυ-
κνώσα με τη Λίνα. Έπληγα και
στο σπίτι της. Κουβεντιάσαμε
ήρεμα το ζήτημα! Ω! μά δεν
υπήρχε αμφιβολία πως το δι-
κιο τόχουν οι αγοράσαντες!

★

—Μάλιστα! φώναξα στην
οικογένεια Βλασταροκούκη. Το
πούλησατε, αλλά σώσατε τη
ζωή σας. Αλλιώς θα σας έ-
μενε το σπίτι, αλλά θα ήσα-
στε όλοι μακαρίτες! Κι' αντί
να αισθανσθε ευγνωμοσύνη
προς αυτούς τους ανθρώπους
στους οποίους όφειλετε τη
ζωή σας, πάτε να τους άρπά-
ξετε τα σπίτια τους! Δεν σι-
σχύνεσθε;

Έξω φρενών ο κ. Βλασταρο-
κούκης μούδειξε την πόρτα.

—Έξω! Διαλύω τους άρ-
ραβώνας!

Η Φάνη λιποθύμησε. Κι' έ-
γώ έσφυγα. Άλλο που δεν ήθε-
λα. Το ίδιο θράδυ άρραβωνιά-
στηκα με τη Λίνα.

★

Πρωί — πρωί δήλωσα παραι-
τησι από το σωματείο των πω-
λησάντων και γράφτηκα στην
ένωση των αγορασάντων. Με
δέχτηκαν με άνοιχτες άγκάλες,
γιατί ως τότε με είχαν άνακη-
ρύξει έχθρο υπ' αριθ. 1. Με-
λέτησα νόμους και υπομνήμα-
τα και μπήκα στην επιτροπή.
Παρουσιάσθηκαμε στην ύπου-
γό, έλαβα το λόγο.

—Άπαιτούμε δικαιοσύνη
κύριε ύπουργε! Αγοράσαμε
τα σπίτια μας με όλους τους
νομίμους τύπους και όχι δια
της βίας. Έπληραμε ντου-
δαρία και δώσαμε τη ζωή
στους πωλητά! Αυτά τα σπι-
τια είναι η περιουσία μας, είναι
οί προίκες των κοριτσιών μας!
Δεν τα δίνουμε πίσω! Ζητού-
με δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη ή
θάνατος!

Ο ύπουργός με κύτταζε με
θαυμασμό και άπορία:

—Με συγχωρείτε κύριε, εί-
πε, αλλά εσείς δεν ήσαστε ως
πραχτές στην επιτροπή των
πωλησάντων;

—Μάλιστα. Ήμουνα. Επί-
στευα σ' εκείνη την ιδεολογία.
Αλλά τώρα έπεισθην ότι το
δίκιο είναι με το μέρος της ι-
δικης μου.

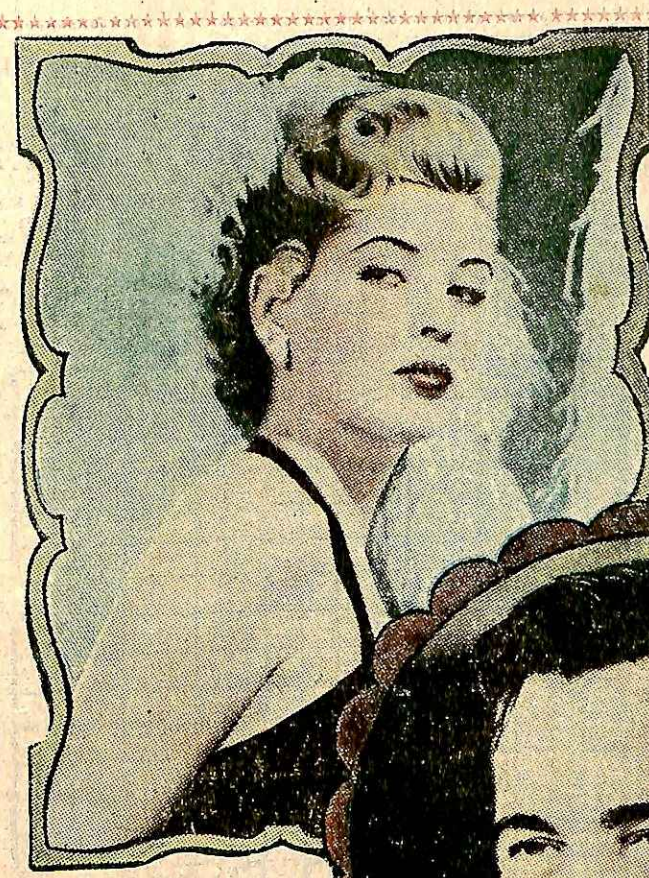
Είμαι ιδεολόγος, κύριε ύπου-
ργέ! Και θ' αγωνισθώ μέχρι
τελευταίας ρανίδος του αίμα-
τός μου!

★

Γιατί όχι δηλαδή! Αυτό το
σπίτι μου ανήκε, αν παντρευό-
μουν τη Φάνη. Έπρεπε να το
πάρω πίσω. Τώρα όμως που
θα παντρευτώ τη Λίνα, πάλι
μου ανήκει, δικαιοματικά! Πρέ-
πει να το κρατήσω. Έγώ
είμαι ιδεολόγος!

Ο νέος πεθερός μου καμα-
ρώνει, η νέα πεθερά μου με
θαυμάζει, η Λίνα με λατρεύει.
Κι' έχω έγκρασταθεί στο σπι-
τι μου. Τώρα σκέπτομαι να
άπαξώ μια καραμπίνα και να
τη στήσω στο παράθυρο. Κι'
ας έρθη ο κ. Βλασταροκούκης
να ζητήσει το σπίτι του, αν
του βαστάει!

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η Γκλόρια ντ' Χάβεν

Αγάπη χωρίς ζήλειες,
σκήνες και μικρο-
σακώματα δεν είναι αγα-
πη, λέει μια λαϊκή παροι-
μια. Αυτό ισχύει παντού.
Στο Χόλλυγουντ όμως, φαίνεται,
ότι ισχύει περισσότερο.

Σ' εκατοντάδες όλοκληρες άνε-
χονται μέχρι τώρα τα γνωστά κι' άγνωστα
καλλιτεχνικά ζευγάρια που, από αγαπη,
από ζήλεια ή από διςφορητικούς χαρακτή-
ρες, τσακώνονται, χωρίζουν, ξαναγαπιώντα

και ξανασμίγουν. Το ρεκόρ
όμως του τσακώματος, του
χωρισμού και της συμφιλίω-
σεως το κατέχουν δίχως άλ-
λο ο γνωστός και συμπαθέ-
στατος ζέν πρεμιέ Τζων

Παϊν και η άραίστατη γυ-
ναίκα του, η μικρόσωμη και
σταχτίνα Γκλόρια ντ' Χάβεν.

Παντρεύτηκαν από σφοδρό
άμοιβαίο έρωτα το Φεβρουά-
ριο του 1945 και τον Ιανου-
άριο του 1946 έφεραν στον
κόσμο το πρώτο τους παιδί,

ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που το έβγαλαν Κάθλιν. Το γε-
νό όμως αυτό δεν τους έμπόδιζε να ζηλεύονται τρομερά,
και να χωρίζουν ως σήμερα... τέσσερις φορές για να ξανα-
σμίξουν με τον ίδιο έρωτα — επιφανειακά τουλάχιστον —
άλλες τόσες.

Η βίλλα του ζευγαριού βρίσκεται στο Σέβιου Χιλς
του δάσους του Μπρέντγουντ στο Χόλλυγουντ. Και το ύπη-
ρετικό προσωπικό των γειτονικών σπιτιών παρακολουθεί
συχνά σκήνες όπως αυτή:

—Γιατί άρχισες, Γκλόρια; Από τα στούντιο πρέπει
να έφυγες στις έξη και τώρα είναι όχτώμισι. Πού είχες πάει
στο μεταξύ; ρωτάει έκνευρισμένος ο Τζων.

Η Γκλόρια στην άρχη τον κυττάει έκπληκτη. Είναι
όμως συνηθισμένη σε παρόμοιες υποδοχές. Έπειδή όμως
έχει χαρακτήρα περιφανο κι' άτίθασσο φροντίζει να ρίχνη...

λαδι στη φωτιά:

—Ναί, Τζων, άρχισα, λέει γελώντας πονηρά. Ξέρεις,
με παρέσυρε ο τάδε να κάνουμε έναν περίπατο με την και-
νούργια κούρσα του καί... δεν κατάλαβα ποτε πέρασε η
ώρα!...

Φυσικά, αυτά τα λέει επίτηδες για να ξεπνήση την
τρομερή ζήλεια του άντρα της. Κι' ο καυγας δεν άσινει να
φουντάσει!

ΤΖ. ΜΕΡΡΙΚ

—Το ξέρω, απαντάει έξαλλος ο Τζων, το ξέρω ότι κάνεις
το πάν για να μ' αντικαταστήσης. Σ' άρέσουν, βλέπεις, τα
μεγαλεία, η πλούσια ζωή, οι κούρσες και οι γόητες! Με βαρε-
θηκες, με μισείς... Θα φύγω, θα σ' αφήσω ελεύθερη να κάνης
τη ζωή σου!...

Θυμώ, λόγια πικρά και άπρεπη κι' απ' τα δυο μέρη, σπα-
σίματα γυαλικών και επίπλων από το σύζυγο και τέλος φυγή
του τελευταίου. Λείπει μερικές μέρες κι' όταν πιά πιστή ότι οι
υποψίες του ήταν άδικες, τότε ξαναγυρίζει στο σπίτι και στη
Γκλόρια σαν άλλος Όθελλος. Παίρνει ύφος μετανοούσης Μαγ-
δαληνής και λέει φανερά λυπημένος στη γυναίκα του:

—Αγάπη μου, συχώρα με, έφταίξα. Απ' έδω κι' έμπρός
δεν θα ξανακάνω τίποτα που να σε λυπήσει.

Φιλία, τρυφερά άγκαλιάσματα έπακολουθούν. Για μερικούς
μήνες λατρεύονται ζώντας φαινομενικά ευτυχισμένοι. Σε λίγο
όμως νέες σκήνες, νέα τσακώματα, νέα έγκαταλείψεις και νέα
επιστροφή!...

Κάθε άλλο ζευγάρι θα κουραζόταν από τα συχνά αυτά
επεισόδια και θα χωρίζε όριστικά. Ο Τζων όμως κι' η Γκλό-
ρια δεν χωρίζουν γιατί στο βάθος αγαπιώνται πραγματικά.
Προτιμώ να μαλλώνουν, να χωρίζουν προσωρινά και να συμ-
φιλιώνονται... Αλλά μήπως το κακό αυ-
τό όφειλεται μόνο στο Τζων; Κάθε άλλο.

Πολλές είναι οι σκήνες ζήλειας που έχει
δημιουργήσει η Γκλόρια εις βάρος του και
μάλιστα δημοσία. Απ' όλες τις στήρ του
Χόλλυγουντ η «άχυρόμαλλη»

Μπέττυ Γκρέηντλ είναι εκεί-
νη που της δίνει περισσότερο
στά νεύρα. Κι' αυτό, γιατί
με τη διάσημη και και καλ-
λίγραμμη χορεύτρια, ο Τζων
έχει γυρίσει αρκετές ταινίες,
έρμηνεύοντας φυσικά το ρόλο
του τρυφερού «εραστού».

—Για ποιο λόγο σας βά-
ζουν τόσο συχνά μαζί; Ά-
σφαλώς θα το γυρεύης έσύ
λέει νευριασμένα η Γκλόρια
στο Τζων. Αυτή βλέπεις έχει
ώραίτερα χείλη και ξέρει να
φιλή πιο θερμά...

Κι' ο καυγας άρχίζει. Νεύ-
ρα, κλάμματα, θυμώ κι' ο
ίππαιττης χωρισμός.

Υστερα από μερικές μέ-
ρες τα ξαναφτιάχνουν κι' έπα-
κολουθεί ένα δείπνο «συμμι-
λιάσεως» σ' ένα από τα πο-
λυτελή νυχτερινά κέντρα της
κινηματογραφούπολης. Όταν τα
καρσόνια τους βλέπουν χαμογε-
λούς:

—Ο Παϊν και η Γκλόρια ξανάσμιξαν.
Ο χωρισμός τελείωσε...

Κάποια μέρα στα στούντιο της εταιρείας
Ουνιέβερσαλ — Ίντερνάσιοναλ γυρίζονται

πριν μερικούς μήνες οι ται-
νίες «Λάτση», με το Τζων
Παϊν, και «Αυτά είναι τα
παιδιά μου», με τη Γκλόρια
ντ' Χάβεν. Σε κάποια διακο-
πή η Γκλόρια δέ βρήκε τον
άντρα της. Αμέσως την έζω-
σαν τα φίδια της ζήλειας. Τε-
λικά, τον βρίσκει στο μπρά-
ντο στούντιο μαζί με μια ώ-
ραιότατη φιγκυράντ.

—Πολύ ενδιαφέρουσα εί-
ναι η συντροφιά σου, Τζων,
του λέει έξω φρενών. Καλά

κατάλαβα εγώ...

Γυρίζοντας έπειτα στη νεαρή φιγκυράντ και πριν προ-
φάση να την συγκρατήσει κανείς της... αστράφτει δυο
γερά χαστούκια, φωνάζοντας:

—Νά! Για να μάθης να μη ξεμαλίζης τους παντρεμ-
μένους!

Μπορείτε να φανταστήτε τώρα το σκάνδαλο που έπα-
κολούθησε. Η κατάληξις ήταν να χωρίση και πάλι το καυ-
γατζίδικο αυτό ζευγάρι, αλλά μόνο για μια βδομάδα. Τώρα
είναι πάλι «άγαπημένοι» και οι σχέσεις τους μέλι - γάλα.

Ός τότε όμως, αυτό ακριβώς αναρωτιέται το Χόλλυγουντ.
Ούτε χωρίζουν όριστικά, ούτε συμφιλιώνονται. Οάλεγε κα-
νεις ότι ο Παϊν κι' η Γκλόρια διεκδικούν ν' άποχτήσουν τον
τίτλο του πιο πολυθρόνου ζευγαριού του Χόλλυγουντ. Και
φαίνεται ότι τον άποχτήσαν κιόλας. Σε το μεταξύ όλη η Ά-
μερική γελάει με τα κατορθώματά τους!...

Γι' αυτό ακριβώς οι κουτομυόλιδες δημοσιογράφοι, οι
«φίλοι» και οι «γνωστοί» κάνουν το πάν για να ξετρυπώσουν
και να πληροφορηθούν κάθε τι το παράξενο ακόμα και απ' τη
συζυγική ζωή των διαφόρων «γοητών» και άστέρων. Το
κυνηγητό των ειδήσεων αυτόν κατάντησε μια μανία και οι
εφημερίδες και τα περιοδικά άκρίβοι πληρώνουν κάτι τέτοια.

Φαίνεται πως στο Χόλλυγουντ δεν κρατιέται τίποτα μυστικό.

ΤΖ. ΜΕΡΡΙΚ

Ένα πολυθρόνου
ζευγάρι

Ζηλοτυπίες, χωρισμοί, συμφι

λίωσεις και πάλι... χωρισμοί

ΟΑ ΚΟΚΚΙΝΟΤ

Μιά πεταλουδίτσα ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Η σκηνή σ' ένα μικρό απόκεντρο ζαχαροπλαστείο. Δυό ή ώρα το μεσημέρι και δεν υπάρχουν πελάτες, άλλοι από το ζευγάρι που μάλλον απασχολεί. Το γκαρσόνι πληττει απόφαση κι' έννευρισμένο από το αναγκαστικό πρωινό «ρεπό» του, ανάδει το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο, καθισμένο σε μία καρέκλα. ΕΚΕΙΝΗ: Μιά νόστιμη κομψή και νέα υπαράξει με πλαστικά θέλητρα, γεμάτα φρέσκαδα κι' αούτοπιοίτησι. Μόλις 19 χρονών. Έχει αυτό που λένε «μπωτέ ντι ντιάμπλ». ΕΚΕΙΝΟΣ: Τριάντα χρονών, κάπως πρόωρα κουρασμένος, σαν νάχη χορτάσει νωρίς από τα πλούσια «μενού» της αγάπης. Έπιμελημένο ντύσιμο).

ΕΚΕΙΝΗ... (συνεχίζοντας κουνώντας): Με γέλασες σε τρία ραντεβού. Δε σκέπτεσαι καν πώς δε με πληρώνεις μόνο, αλλά και με ταπεινώνεις. Να μου το της καθαρά, Κώστα. Δε μ' αγαπάς, πιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς το φαντάστηκες αυτό;... Παρεξηγείς τα πάντα. Δεν καταλαβαίνεις μερικά πράγματα... Δεν έχεις πείρα της ζωής.

ΕΚΕΙΝΗ: Όταν θάχω πείρα, θα είναι πιά πολύ άργα γι' αγάπη. Τι έννοεις «παρεξηγώ»; Το βρίσκεις φυσικό να κάνης πέντε μέρες να με δής και μ' αφήνεις σε ένα ραντεβού να περιμένω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ξέρεις πώς δεν είμ' ελεύθερος. Έχω σπίτι. Γυναίκα και παιδιά. Σου τόπα μου φαίνεται και το δέχτηκες.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό δέχτηκα, γιατί σ' αγαπώ. Τι πρέπει να γίνει τώρα; Να το έκμεταλλεύεσαι ή να πάω να το δέχομαι;... (Με την όρμη της κουνώντας). Τι θα κάνεις αν σου λέγα πώς πρέπει να χωρίσης ή να με χάσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν πρέπει να το πής.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν πρέπει; Έγώ πλάστηκα γιά το ρόλο του θύματος. Δεν έχω

σπαράγμό): Με διώχνεις, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε άλλο. Έγώ μόνο ξέρω τι θα μου στοιχίσει να σε χάσω. Μα δεν έχω το δικαίωμα και να σε θυσιάσω. Θάψατε μαζί ως τη στιγμή που θα βρης κάτι άλλο... κάτι σοβαρό κι' αξιόλογο... έναν άνθρωπο ήθικο που να σ' αγαπήσει και να σε πάρη!...

ΕΚΕΙΝΗ (Νευρική έκκρηξη): Σώπα! Δε θέλω να σ' ακούω!... Τι φρικτό να είσαι τόσο τίμιος! Τόσο πολύ ώμα τίμιος! Να μη μπορής να πής δυό ψευτιές γιά να κάνης τον άλλο ευτυχισμένο!... (κλαίει). Τι κρίμα να μη μπορής να με γελάσης κι' εσύ... να με γεμίσης έλπίδες... να μ' αφήσης να κάνω όνειρα και να τα ζήσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρεις τι θέλεις, μου φαίνεται.

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω! Και σου τό είπα. Προσπάθησε να με κοινοίδεις. Δεν μπορείς να μου προσφέρης τίποτ' άλλο. Τίποτα άριστο... Δεν τη θέλω την ψυχρή σου ειλικρίνεια. Την αντιπαθητική τιμιότητά σου!... (Σκουπίζει τα μάτια της). Σου γίνονται φόρτωμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Σ' αγαπώ τόσο. (Μικρή σιγή). Σταθερά δεν μπορεί να προδής κανείς τίποτα γιά το μέλλον. Η ζωή τα κανονίζει αυτά. Έμεις είμαστε πιονία. (Της πιάνει το χέρι). Που ξέρεις; Μπορεί ναθούν όλα καλά... Να γίνουν όλα ρόδινα...

ΕΚΕΙΝΗ (Βιάσμένο χαμόγελο): Με συγχωρείς που σε λυπήσα. Είναι καλλίτερα το παιδί σου; ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύτυχος. ΕΚΕΙΝΗ: Πάμε; Θ' αργήσεις, έ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Άργησα λίγο. Αύριο θα προσπαθώ να μείνεις το μεσημέρι μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ (Πικρό χαμόγελο): Σ' ευχαριστώ...

(Εκείνος φωνάζει το γκαρσόνι να πληρώη κι' εκείνη πουδράρει το κλαμμένο προσωπίκι της προσπαθώντας να μαγνήψη αν θα κλείση κάπως έτσι στη ζωή της ή

Α υ λ α ι α)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

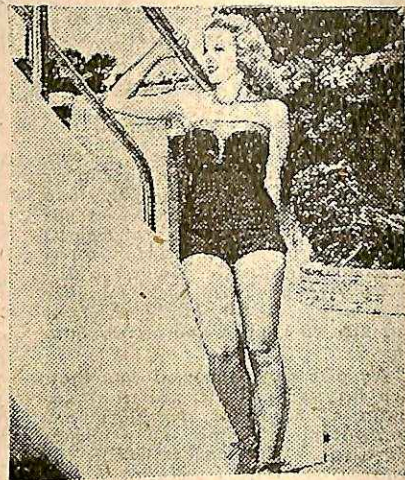
✽ ✽

Γυναικες - σκλαβες

Οι άντρες της αφρικανικής φυλής Κουανιάμα "Αμπό" αγοράζουν τις γυναίκες τους, πληρώνοντας τις με ζωα. Έπειτα τις βάζουν να δουλεύουν στα χωράφια, σε σκλάβες, ενώ αυτοί ζουν άνετα και τεμπέλικα. Άν μία γυναίκα τολμούσε άλλοτε να ξεγεραθή κατά του κυρίου και αφέντη της, την έθαιναν ζωντανή. Τώρα τη δένουν μόνο. Αυτό όφειλεται στο μεγαλειότερο σεβασμό των Κουανιάμα προς την ανθρωπινή ζωή. Ο ίδιος όμως λόγος πρόσκαλεσε την υπερβολική αύξηση της φυλής, τόσο που δεν ξέρουν πιά πώς να ζήσουν.

Στόν είκοστό αιώνα υπάρχουν σε πολλά σημεία της γής δοίλοι με την κύρια σημασία της λέξεως.

ΕΚΕΙΝΗ (Σχεδόν με

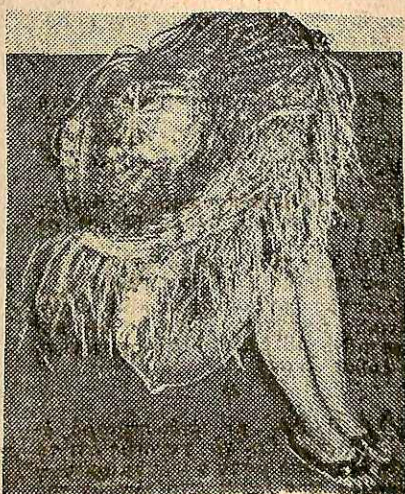

«ΠΙΝ - ΑΠ - ΓΚΕΡΛ»

Η νεαρότερη και ασφαλώς η δημοφιλέστερη «κοπέλλα γιά καρφίτσωμα» του Χόλλυγουντ είναι η χαριτωμένη Μόνα Φρήμαν, που ποζάρει στη φωτογραφία μας, φορώντας ένα μπανιέρο δικής της κατασκευής. Η Μόνα φημίζεται επίσης και γιά το μεγάλο της ζωγραφικό ταλέντο.

Ο ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΟΥΣΤΑ Σε μία αθλητική επίδειξη που έγινε προ εβδομάδος στη Γλασκώη, η ομάδα των Σκωτσέζων άστυνομικών θριάμβευσε. Στη φωτογραφία μας βλέπετε τον Μάικ Κλάρκ, της Βασιλικής Αστυνομίας, τη στιγμή που ρίχνει τη σφαίρα, φορώντας την χαρακτηριστική φούστα των Σκωτσέζων. (Φωτογραφίες Keystone)

ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΜΜΕΝΑ ΚΟΡΜΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου δεν θα χαϊδέουν έφ'όσον τα γυναικεία σώματα. Η μόδα του 1949 δεν τά θέλει ηλιοκαμμένα. Προκειμένου να έκτεθούν στον ήλιο, ένα ειδικό φουστάνι γιά πλάζ κι' ένα καπέλλο με πελώρια μπόρ είναι απαραίτητα.

Ο καιρός

Έφτιαξε πλέον ο καιρός ως φαίνεται όλοσχερώς. Σταμάτησαν οι αλλαγές κλίματος και άερος κι' εισηλθονεν πλησιέτιοι στο φλογερών το θέρος. Ήταν καιρός, φαντάζομαι, να φτιάξη ο... καιρός, που ποτέ ήτανε ζεστός, τότε πολύ ψυχρός. Και έλεγεσ στις έντεκα το σύμπαν πως έκάη και προς στίς δωδεκάμισν, έπήγαίνες γιά... τσάι!

Ο κ. Σνάϊντερ

Ο Σνάϊντερ, ο ύπουργός των Οικονομικών, ο Αμερικανός, ταξείδι θάκανε κι' εδó αεροπορικόν στα μέσα του μηνός. Και πώς τον περιμέναμε μ' έτοιμα τα χαρτιά μας, να λύση τα ζητήματα τα οικονομικά μας! Πλήν όμως δεν μας έρχεται. Όπως άνεκονώνθη του Σνάϊντερ το ταξείδιον άίφνης έματαιώθη. Δεν έρχεται ο Σνάϊντερ! Πάει στην Αμερική. Κι' η ύποδεξη του έμεινε. Μα δεν πειράζει. Άρκει, να στέλνη τα δολάρια από εκεί που πάει, κι' όσο γιά την έπίσκεψι, άς μας τήνε χρωστάη!

Η κυκλοφορία

Και πάλι μας παρέχεται αυτή η πληροφορία: Πώς τάχα στη νυκτερινή, λένε, κυκλοφορία, θα δώσουνε παράτασι μισή ή μία ώρα και να μη λήη πάντοτε στίς δύο, καθώς τώρα. Συνέρχονται οι άρμόδιοι γιά να το συζητήσουν. Μετά ξανασυνέρχονται, χωρίς γ' άποφασίσουν. Κι' έτσι διαπιστώνεται, μη ούσης αντίρρήσεως, πως γίνεται παράτασις μόνον της... συζητήσεως!

Οι έπιλαχόντες

Πολλοί θάνατοι βουλευτών έφέτος σημειώνονται. Μα αϊ θέσεις αϊ κενούμεναι, εύθως αναπληρώνονται. Μ' αν πάη έτσι το κακό κι' άραιωθούν οι ζώντες, θα γίνουν βουλευται σχεδόν, όλοι οι έπιλαχόντες!

Στη Ρόδο

Στη Ρόδο, κατ' εξαίρεσιν, καθημερινή και σχόλη άπεφασίσθη ο χορός τώρα να έπιτρέπεται. Κι' η γενική άπαγόρευσις που ίσχυε στη χώρα όλη, χάριν λόγων τουριστικών, δικαίως παραβλέπεται. Την εύκαιρία μη χάνετε, λοιπόν, χορευταράδες — όσοι βεβαίως έχτε στην τσέπη σας παράδες — και σάς άρέσουν του σουϊγκ και του ταγκό τά βήκα!

Ίδου ή Ρόδος, κύριοι, και τρέξτε γιά... πηδήματα!

Ζάχαρη

Μες στη ζωή μας την πικρή, την άνοστη, την άχαρη — τόννοι πολλοί μας έρχονται — έννηα χιλιάδες — (ζάχαρη!) Κι' έτσι, λοιπόν, στην τόση μας που μας βαραίνει (έγνοια)

έξασφαλίζουμε ζωή στ' αλήθεια... ζαχαρένια! Λοιπόν, με τα δελτία σας γραμμή γιά το μπακάλη. Θά πάρετε ζάχαρεως ποσότητα μεγάλη. Και μόνο θα εξαίρεθούν — λέν τα κακά τα στόματα — (ματα) — εκείνοι που βολεύονται και με τα... ζαχαρώματα!

Δυστυχήματα

Έσχατως άπειράριθμα συμβαίνουν δυστυχήματα, τ' αεροπλάνα πέφτουνε, θερίζουν οι τροχοί, γιά την κακή την τύχη μας πληθαίνουν τα θύματα κι' άραδα σακατεύονται στο κάθε μας το βήμα. Βλέπουμε δυστυχήματα στο κάθε νέο θύμα, καθημερινώς διαβάζουμε γιά κάποιο νέο θύμα μ' αυτά τα δυστυχήματα μας πήρε το ποτάμι κι' όλο συμβαίνουν θάνατοι, τραυματισμοί και... (γάμοι!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Καζίνο

Έκτός, λοιπόν, άπ' το χορό —ειρήσθω έν παρόδω— κι' ένα Καζίνο ιδρύεται εις την άρσία Ρόδο. Σεμνέν - ντε - φερ και μπακαράς και πόκερ και ρουλέττα (λέττα)

σε μέγαρο ύπέροχο στρωμένο με ταπέτα. Άληθινά περίφημη ή του Καζίνου ιδέα. Μετά από τον περίπατο, θάνε πολύ άρσία, γιά τη ρουλέττα να τραβάς, να κάθεται στον μπάγκο κι' εκεί να άποχαιρέτας το τελευταίο φράγκο. Κι' άφου τά χάσης ύστερα — θα είναι λέν θεσμός — τά ναύλα της έπιστροφής να δίνη ο... Τουρισμός!

Καπελλοραδιόφωνα

Καινούργια έγκαινιάζεται χαριτωμένη τρέλλα εις την Αμερική. Βάζουνε ραδιόφωνο στα γυναικεία καπέλλα και ήδη κυκλοφόρησαν τά πρώτα τά μοντέλλα, ώστε ή μόδα γρήγορα να γίνη γενική! Άλήθεια, τί άπόλαυσις πρωτότυπη κι' άρσία! Νάσαι σε κέντρο, δηλαδή, με θηλυκά παρέα κι' άπ' το καπέλλο της μανής ν' άκούς σουϊγκ ή (σάμπα) κι' άπό το άλλο ο Κρόσμπυ ο Μπιγκ να τραγουδά (τζάμπα!)

Η μόδα αυτή, δεν θάχετε νομίζω αντίρρήσεις, και στα καπέλλα τά άνδρικά να έπεκταθή έπίσης. Άπάνω στο κεφάλι μας πούνε γεμάτο ιδέας, νάχουμε ράδιο κι' έμεις, μα όχι με... κεραίας!

Οι Ίταλοι

Μεγάλη άγανάκτησις, την Πάτρα έπικρατεί, διότι ή Κυβέρνησις, άς λέγουν, συζητεί, την έπανεγκατάστασιν των Ίταλών κατοίκων, που διαγωγή έπέδειξαν, στην κατοχή, άγροίκων. Μα φαίνεται ή έπιτροφη πως θα ματαιωθή. των Ίταλών που έφυγαν εις το σαράντα πέντε. Γιατί κι' αν έπιστρέψουνε μπορεί ν' άποδειχθώ πως θάν' γι' αυτούς το «βίβερε»... περικολοζά (μέντε!)

Σκυλόψαρα

Κάποιος ψαράς δνόματι Κ. Παρασκευάς, στο Κερατσίνι ψάρευε το κοσμοζακουσμένο, άνέσυρε τά δίχτυα του λοιπόν γιάβάς - γιάβάς και είδε ένα σκυλόψαρο σ' αυτά νάνε μπλεγμένο.

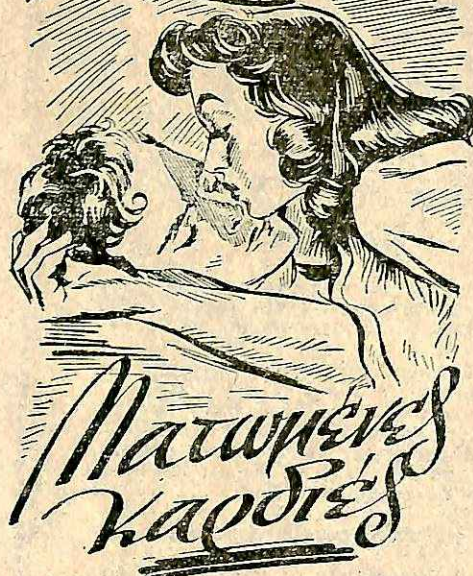
Πλήν όμως οι άστυάτριοι με μιάν άπόφασί τους στον κόσμο δημιούργησαν πραγματικό πελάγωμα γιάτι —συμφώνως, κύριοι, προς τη βεβαίωσί τους— εύρέθη το σκυλόψαρο κατάλληλο γιά φάγωμα.

Και όσοι δυσανασχετούν άς το σκεφτούν καλά πώς, χωρίς στους ψαράδες μας τους καραμπούζου (κλήδες,

φάγαμε μέχρι σήμερα σκυλόψαρα πολλά κι' είχαμε την έντύπωσι πως τρώμε συνωγρίδες! Ταλαίπωρε και δύστυχε κοσμάκη τί τραβάς! Τό φοβερό σκυλόψαρο έν περιπτώσει πάση «βρώσιμον» θεωρήθηκε κι' έτσι ο Παρασκευάς ή μαγιονέζα ή πλακί θα τό... παρασκευάση!

Η λύσις

Τρείς λύσεις έπροτάθησαν υπό των ειδικών, γιά να λυθή το ζήτημα τό υπάλληλικόν. Η μία, υπάλληλική, του Κράτους ή νεότερα κι' ή τρίτη μιάς έπιτροπής — μιά λύσις ουδέτερα. Την πρώτη ή Κυβέρνησις τη βρίσκει ακατάλληλη. Την δε της Κυβερνήσεως δεν δέχονται οι υπάλληλοι. Την τρίτη, τη μισοτρίβη, που υπεβλήθη έν τέλει, κανένα άπ' τα στρατόπεδα τά δύο δεν τη θέλει. Κι' έτσι τραβάει ή δουλειά έν μέσφ αντίρρήσεων γι' αυτό το πολυθρόνητον ζήτημα των αύξήσεων. Και όπως κι' άλλοτε έγινε σε παρομοία κρίσι μιά λύσι θάβρουν που κι' αυτή θα θέλη άλλη... λύσι!

ΤΟ ΡΩΜΑΝΙΣΜΟ ΜΙΑΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Κάθε φορά που η Λένα κυτταζόταν στον καθρέφτη, την έπαιρνε το παρόντο.

Ήταν άσχημη. Ήταν άσχημη και τότε. Δεν είχε αταπάτες ή Λένα. Το μόνο συμπαθητικό που είχε στο πρόσωπό της, ήταν τα μάτια της, μάτια γεμάτα ευγένεια και καλωσύνη. Αλλά δεν φτάνουν αυτά...

Την έπαιρνε το παρόντο, αλλά δεν ένοιωθε καμιά κακία, κανένα φθόνο για τις όμορφες. Τις ζήλευε, βέβαια, όμως δεν τις έχθρευε. Είχε άγνη ψυχή, που καθαριζόταν στα μάτια της.

Κι' ήταν το παρόντο της πώς δεν την είχε προσέξει κανένας άντρας ως τότε — κι' ήταν είκοσι τριών ετών. Οι γνώστες της κι' οι φίλες της είχαν κατακτήσεις, κάποιοι τις αγαπούσε και άλλοι πολλοί τις πολιορκούσαν. Γι' αυτήν ούτε μια αισθηματική κουβέντα, ούτε ένας υπαινιγμός, ούτε μια υποψία φλέτς. Σπάνια τη ζητούσαν να χορέψει, σ' ένα χορό. Όταν περίσσευαν οι καβαλιέροι. Και ήταν οι μόνες φορές που δρισκόταν σε ανδρική αγκαλιά. Πόσο θόθελε, αυτή η αγκαλιά να τη σφίξει δυνατά και τ' αυτής της ν' ακούσουν δυο αισθηματικά λόγια. Μα ποτέ δεν έγινε αυτό το απλό και τόσο συννησιμένο γεγονός, που συμβαίνει σε τόσες και τόσες κοπέλλες. Τόχε πάρει απόφαση πια πώς δεν θα γνώριζε ποτέ τον έρωτα.

Κι' όταν θρισκόταν μόνη, τα μάτια της δάκρυζαν.

Είχε μια ξαδέρφη πολύ όμορφη, τη Τζέλλα. Ήταν η πιο τακτική της συντροφιά. Πρέπει να χετέ προσέξει πώς οι όμορφες γυναίκες συνήθως κάνουν παρέα με άσχημες. Για να προβάλλη πιο χτυπητή η ομορφιά τους και να μην έχουν το φόβο πώς μια άλλη όμορφη, θα τους ξεμαλίσουν τον αγαπημένο τους.

Η Τζέλλα είχε όρκετες κατακτήσεις. Και άστατο χαρακτήρα, όπως όλες σχεδόν οι όμορφες γυναίκες, που έχουν συναισθησι της ομορφιάς τους. Ήταν επιπόλαιη κι' εγωίστρια. Δεν έμενε για πολλόν καιρό σταθερή σ' ένα αίσθημα της. Ένθουσιαζόταν στην αρχή και βαριόταν κατόπιν. Της άρεσε νάχη θύματα.

Η Λένα ήξερε τις περιπέτειες της ξαδέρφης της. Τις είχε παρακολουθήσει από κοντά, τις είχε ζήσει, από το περιθώριο. Γιατί η Τζέλλα, για νάχη πάντα μια πρόσφασι στις εξόδους της και να δικαιολογή τις πολυώρες απουσίες της από το σπίτι, έπαιρνε πάντα μαζί της τη Λένα.

— Η Λένα το καλό κορίτσι! Αυτή ήταν η μόνη κολακευτική κουβέντα που άκουγε συχνά και την έκανε να τικραίνεται περισσότερο.

Η τελευταία περιπέτεια της Τζέλλας, ήταν ο Νίκος. Ένας νέος μηχανικός, που τον είχε γνωρίσει σε μια έκδομη. Την έρωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Έγινε σκλάβος της. Τις περισσότερες φορές, πήγαινε μαζί τους κι' η Λένα. Σε κέντρα, σε εκδρομές, στο σινεμά.

Ο Νίκος ξεχώριζε από τους άλλους που είχαν προηγή. Ήταν ένας τύπος ευχάριστος, πρόσχαρος, πολύ συμπαθητικός, με θαθεία ψυχική ευγένεια. Όταν ήταν να συναντηθούν κι' οι τρεις, πάντα θα είχε κάποιο μικρό δώρο για τη Λένα. Και πάντα έπαιρνε λουλούδια και για τις δυο. Σε αντίθεση με τους άλλους, που ούτε της έδιναν σημασία, ούτε της μιλούσαν, αλλά τη θεωρούσαν σαν μια αμίλητη σκιά της Τζέλλας, ο Νίκος ήταν πάντα ομιλητικός, πάντα ευγενικός μαζί της. Όταν έτρωγαν κάπου, πρώτα για τη Λένα θα φρόντιζε. Έτσι ξεβαρύνθηκε κι' εκείνη, που έμενε πρώτα καταδικασμένη στο σιωπηλό της ρόλο και μιλούσε. Κι' έλεγε πράγματα έξυπνα κι' ενδιαφέροντα, ευχαριστήμενη που κάποιος άνθρωπος, επιτέλους, παραδίδε την άσχημία της και της φρονόταν σαν σε γυναίκα που έχει τα ίδια δικαιώματα στη ζωή, όπως και κάθε άλλη.

Ένα παράξενο αίσθημα ένοιωσε γι' αυτόν τον άνθρωπο, ένα αίσθημα που της ξύπνησε μέσα της καινούργιους κόσμους. Αρχισε να φροντίζει τον εαυτό της, να περιποιείται το ντύσιμό της, ν' αλλάζει το χτενισμό της, να γίνεται εύθυμη και πιο ομιλητική. Γιατί τάχα; Ούτε κι' η ίδια μπορούσε να το εξηγήσει. Ήταν κάτι αόρατο.

— Μήπως τον αγαπώ; αναρωτήθηκε κάποιο βράδυ.

Και σιγά σιγά το όμολόγησε στον εαυτό της. Ναι, τον αγαπούσε. Αυτό που ένοιωθε ήταν έρωτας, ήταν το αίσθημα που ποδούσε να νοιώσει και κάποιος άντρας γι' αυτήν. Μα δεν το περίμενε. Ήταν η ασύλληπτη ευτυχία, που την είχε ξεγράψει από τη ζωή της.

Υπέφερε όταν έβλεπε το Νίκο να ξεμακρύνει με τη Τζέλλα, να την κρατάει από τη μέση, να της χαϊδεύει τα μαλλιά από της ψιθυρίζει ποιος έχει τη γλυκά έρωτόλογα. Μα της έφτανε να τον βλέπει κι' εκείνη, να τον αίσθανεται κοντά.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

Από το σημερινό τεύχος στη σελ. 9 τη νέα συνάρπαστική σειρά μας:

ΟΙ 12 ΓΥΝΑΙΚΕΣ που αγάπησαν ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Πρόκειται για καταπληκτικού ενδιαφέροντος νέες και τελείως άγνωστες αποκαλύψεις για την μυστηριώδη έρωτική ζωή του αιμοσταγούς και ημιπαρφόρου Φύρετς Γερμανίας και τις έκκεντρικές γυναίκες που έπεσαν θύματα της νοσηρής γοητείας του.

Οι σκανδαλώδεις έρωτες του Χίτλερ με την Έλενα Ρουκοτσίιν, Γκρέτα Νάρλ, η γυναίκα — σκάνδαλο, που αναστάτωσε τους κύκλους του Γ' Ράιχ. Το ρομαντικό ειδύλλιο του Χίτλερ με τη νεαρή και όμορφη Άγγιδα Γιούντν Μιντφορντ. Τρία έρωτευμένα αστερία: Λένη Ρίφενσταλ, Λίτσα Μπασρόβα, Πόλα Νέγκρι. Φρίντα Βόρμς, η μυστηριώδης σιρηνά του Κλάινκφουρτ. Η σατανική φρόντα Γκρότς, η «ανθή Βαλκυρία» των Νιμπελούνγκεν. Γκρέτα Σμιθ, η τρυφερή και περιπαθής νοσοκόμος. Η φλογερή και μυστηριώδης Πάολα Φρίντμαν. Εύα Μπράουν, η μοναδική σύζυγος των τελευταίων στιγμών του Χίτλερ.

Η σειρά αυτή είχε ένα ιστορικό ντοκουμέντο που πρώτη φορά έρχεται στο φως της δημοσιότητας.

της, να τον άκούη να μιλά, έστω κι' για συνηθισμένα θέματα. Ήταν κι' αυτό μια ευτυχία.

Κι' όπως έγινε με τις άλλες περιπέτειες της Τζέλλας, έγινε και μ' αυτή. Τον βαρέθηκε. Αρχισε να μην έρχεται στα ραντεβού τους. Ν' άργη, να βέλη να φεύγει γρήγορα. Ο πρόλογος του χωρισμού, που ήρθε πολύ γρήγορα. Σκληρή και δίχως όκτο, η Τζέλλα έδωσε ένα σύντομο γράμμα στη Λένα να του το δώση, στην τελευταία συνάντησι που είχαν. Ήταν το γράμμα της διακοπής.

Ο Νίκος έκανε σαν τρελλός. Διάβασε το γράμμα πολλές φορές, έτρεμε. Η Λένα τον λυπήθηκε. Και σ' αυτήν ο χωρισμός στοίχιζε περισσότερο. Γιατί τώρα βόχανε κι' αυτή το Νίκο...

— Πάμε να καθίσουμε κάπου, Λένα, είπε σε μια στιγμή ο Νίκος. Θέλω λίγο παρηγοριά.

Κάθισαν μίλησαν για τη Τζέλλα, για την άσπασία της γυναικείας καρδιάς. Η Λένα δεν είπε τίποτα εις βάρος της ξαδέρφης της. Έφυγαν άργα. Κι' ο Νίκος της ζήτησε να ξανασυναντηθούν.

— Θέλω τη συντροφιά σου, Λένα, της είπε. Μου κάνει τόσο καλό στη δυστυχία μου!...

Η Λένα δάκρυσε. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που ένας άντρας ζητούσε τη συντροφιά της. Τίποτ' άλλο δεν μπορούσε να ελπίζε βέβαια. Μα κι' αυτό δεν ήταν λίγο.

ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ πολλές φορές. Σιγά-σιγά ο Νίκος άρχισε να μιλά όλο και λιγότερο για τη Τζέλλα, ως που έπαψε εντελώς να την αναφέρει. Μιλούσαν για άλλα θέματα. Κι' ένα βράδυ, όπως γυρίζαν κι' ήταν φεγγαρολουσμένη νύχτα, ο Νίκος την τράβηξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

— Σ' αγαπώ, Λένα, της είπε. Η Λένα κήθηκε σ' ένα σκαλοπάτι κι' άρχισε να κλαίει.

— Έμένα; ρώτησε. Μα εγώ είμαι άσχημη Νίκο!

— Όχι, Λένα. Έχεις όμορφα μάτια. Έχεις μια γλυκεία, παράξενη φωνή. Κι' έχεις την πιο όμορφη ψυχή που μπορεί να βρή κανείς σε γυναίκα. Το συστήσαω πολύ με τον εαυτό μου. Ξέρω πώς σ' αγαπώ. Ξέρω πώς μπορείς να γίνης ένας υπέροχος σύντροφος στη ζωή μου. Σ' αγαπώ και θα σε παντρευτώ. Αν θέλεις. Κι' αν μ' αγαπάς κι' εσύ.

— Αν σ' αγαπώ! Νάξερεις πόσον καιρό... Μα δεν τολμώ να πιστέψω σ' αυτή την ευτυχία. Μου φαίνεται πως ονειρεύομαι!

— Αλήθεια είναι καλή μου Λένα! είπε ο Νίκος.

Και την ξανατράβηξε στην αγκαλιά του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Παράδεισος για τους δραπέτες συζύγους

Δυο μικρά νησάκια της Μάγχης, το Τζέσσε και το Γκουέρνσεϋ, είχαν γίνει από πολλόν καιρό ο παράδεισος των συζύγων που ήθελαν... να γλυτώσουν από τις γυναίκες τους! Γιατί η νομοθεσία δεν επέτρεπε στην αγγλική Κυβέρνησι να ζητήσει την έκδοσι ενός Βρετανού υπηκόου που θα κατέφευγε σ' αυτά. Τα δυο νησάκια ήταν ανέκαθεν μικρά και σχεδόν ανεξάρτητα κράτη, με τους δικούς τους νόμους.

Υπολογίζεται ότι υπάρχουν σήμερα εκεί περισσότεροι από 300 δραπέτες της συζυγικής εστίας!

Τελευταίως λοιπόν, όλοι αυτοί πληροφόρήθηκαν κάτι που τους πάγωσε το αίμα... Πρό όλγων εβδομάδων, 22 αντιπρόσωποι του Τζέσσε και του Γκουέρνσεϋ πήγαν στο Λονδίνο, παρουσιάστηκαν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και ζήτησαν να ψηφισθή ένας νόμος που θα συντελέσει στην επάνοδο όλων αυτών των συζύγων στην Αγγλία — ίσως γιατί παραπλήθωναν πια κι' έγιναν ενοχλητικοί!

ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΥΠΟΚΟΙΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι υποκίτοι αυτοί τύποι για να εξασφαλίσουν καλύτερα το Ραούλ ντε Τραμπλέι και να τον κλέψουν, ακολουθώντας την πρότασι του Μπεννέτι, νοικιάζουν ένα μικρομάγαζο, το επιπλωμένο βιαστικά και τα παρουσιάζουν με τον πομπώδη τίτλο: «Το Χρυσό Κοιτάδι» Μπεννέτι και Σία, εμπόρου μαλλιών χονδρικής και λιανικής.

Αργότερα, ο Μπεννέτι πηγαίνει και παίρνει απ' το ξενοδοχείο του, το Ραούλ, — ενώ ο πιστός υπηρέτης του, ο Ζάκ μένει εκεί, στο δωμάτιο, φυλάγοντας το σάκκο με τα χρήματα και τα κοσμήματα, — και τον οδηγεί στο πίσω δωμάτιο του περιφημου καταστήματος, όπου τον συστήνουν στην «αριστοκρατική» παρέα του και στην διορφή Σμαράγδα, την «άνεψή» του! Επ'ακολουθεί το γεύμα και ενώ τρώνε, ο Μπεννέτι προτείνει στο Ραούλ να καταταχτεί στο στρατό, αγοράζοντας, όπως συνηθίζονταν τότε, το βαθμό του υπολοχαγού, από κάποιον βαρώνο ντε Καρντιλάκ.

14ον — Για να εκδικηθώ την τύχη του, καθώς έλεγε. «Ήθελε δηλαδή να κερδίσει στα χαρτιά, παίζοντας τεράστια ποσά, όσα είχε χάσει ως τότε...»

— Διαβόλε... Είπε τρελλός λοιπόν αυτός ο νέος; — Δεν είναι τρελλός, άλλ' είναι χαρτοπαίκτης...

— Δηλαδή κάτι χειρότερο από τρελλός... Και τί απάντησε; — Τον αντίμαζα πριν τρεις μέρες.

— Και τί σας είπε; — Μου είπε ότι έχασε πάνω από τη μισή περιουσία, που κληρονόμησε από τη θεία του.

— Κι' αυτό δεν του χρησίμεψε για μάθημα; — Όχι μόνο δεν του χρησίμεψε για μάθημα, άλλ' είχε σκοπό να παίζει και τα υπόλοιπα, και, καθώς μου έλεγε, λογάριζε, μέσα σε τρεις μέρες, να κερδίσει δέκα εκατομμύρια.

Ο υποκόμης άρχισε να γελάει, κι' οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

— Είπε πιθανόν, εξακολούθησε ο ταγματάρχης, αυτή την ώρα ο ντε Καρντιλάκ να έχει χάσει όλη την περιουσία του κι' ίσως να θέλει να πουλήσει το βαθμό του υπολοχαγού, για να παίξει κι' αυτά τα χρήματα, με την ελπίδα ότι θα κερδίσει τα χαμένα.

— Πραγματικά, αυτό είναι πολύ πιθανόν, παραδέχτηκε ο υποκόμης.

— Έμένα μου φαίνεται βέβαιο, είπε ο Μπεννέτι.

— Καλό θα ήταν να δούμε το βαρώνο άμέσως, επανέλαβε ο υποκόμης για να μπορέσουμε να τελειώσουμε αυτή την υπόθεσι, και να ωφεληθώ από την ευκαιρία που παρουσιάζεται ο φίλος μας.

— Δώ αύριο, είπε ο ταγματάρχης.

— Είπε τη διεύθυνσί του;

— Μάλιστα.

— Μου μένει;

— Στο ξενοδοχείο «Σταυρός της Μάλτας». Αύριο το πρωί θα περάσω να τον δω.

— Είστε πολύ καλοί για μένα, κύριοι, είπα με συγκίνηση ο Ραούλ, και θα σας ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή.

— Πόσο μπορεί να κοστίζει αυτός ο βαθμός; ρώτησε ο Μπεννέτι τον ταγματάρχη.

— Αυτό εξαρτάται...

— Από τί;

— Πρώτα-πρώτα από το σύνταγμα, όπου θέλει να μη κανείς...

— Στο δικό σας, παραδείγματος χάριν.

— Το δικό μας είναι το ακριβώτερο απ' όλα. Είπε, βλέπετε, και η στολή, που άρσει στις γυναίκες...

— Είπε αλήθεια, είπε ο Μπεννέτι, πώς ο κύριος ιππότης θα ήταν σαν άγγελος μ' αυτή τη στολή, κι' αλλοίμονο στους συζύγους.

Και γέλασε δυνατά.

— Και ποιά είναι η τιμή, κύριε ταγματάρχη; ρώτησε.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, τουλάχιστον, απάντησε ο Ταγκρέ ντε Έστανιάκ.

— Διαβόλε, ψιθύρισε ο Μπεννέτι.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, ξανάπε ο Ραούλ απογοητευμένος.

— Δεν υπάρχει τρόπος να ελαττώσουμε αυτό το ποσόν; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Αδύνατον, απάντησε ο ταγματάρχης. «Αν ο κ. ντε Καρντιλάκ θέλει να πουλήσει το βαθμό του και δεν διατίθεται πολύ, θα βρή άγοραστή με εξήντα χιλιάδες φράγκα. Αλλά» έπειδή διατίθεται, ίσως συγκατατεθεί στις πενήντα.

— Ας μη το σκεπτόμαστε πιά αυτό, ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Γιατί; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Ξέρετε τι ποσό μπορεί να διαθέσω;

— Ναι.

— Κι' ότι το ποσό αυτό είναι καλύτερο από τις πενήντα χιλιάδες φράγκα, που χρειάζονται;

— Και τί μ' αυτό;

— Αλλά μου φαίνεται...

— Μά πώς, κύριε ιππότη; Δεν με υπολογίζετε έμένα καθόλου; Εγώ νομίζω πως θα με θεωρούσατε φίλο σας, και πως θα μου λέγατε απλούστατα: «Μπεννέτι, έχω ανάγκη από δέκα χιλιάδες φράγκα».

Κι' εγώ θα σας έλεγα άμέσως: «Πάρτε τα, κύριε ιππότη».

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δώ αύριο, είπε ο ταγματάρχης.

— Είπε τη διεύθυνσί του;

— Μάλιστα.

— Μου μένει;

— Στο ξενοδοχείο «Σταυρός της Μάλτας». Αύριο το πρωί θα περάσω να τον δω.

— Είστε πολύ καλοί για μένα, κύριοι, είπα με συγκίνηση ο Ραούλ, και θα σας ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή.

— Πόσο μπορεί να κοστίζει αυτός ο βαθμός; ρώτησε ο Μπεννέτι τον ταγματάρχη.

— Αυτό εξαρτάται...

— Από τί;

— Πρώτα-πρώτα από το σύνταγμα, όπου θέλει να μη κανείς...

— Στο δικό σας, παραδείγματος χάριν.

— Το δικό μας είναι το ακριβώτερο απ' όλα. Είπε, βλέπετε, και η στολή, που άρσει στις γυναίκες...

— Είπε αλήθεια, είπε ο Μπεννέτι, πώς ο κύριος ιππότης θα ήταν σαν άγγελος μ' αυτή τη στολή, κι' αλλοίμονο στους συζύγους.

Και γέλασε δυνατά.

— Και ποιά είναι η τιμή, κύριε ταγματάρχη; ρώτησε.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, τουλάχιστον, απάντησε ο Ταγκρέ ντε Έστανιάκ.

— Διαβόλε, ψιθύρισε ο Μπεννέτι.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, ξανάπε ο Ραούλ απογοητευμένος.

— Δεν υπάρχει τρόπος να ελαττώσουμε αυτό το ποσόν; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Αδύνατον, απάντησε ο ταγματάρχης. «Αν ο κ. ντε Καρντιλάκ θέλει να πουλήσει το βαθμό του και δεν διατίθεται πολύ, θα βρή άγοραστή με εξήντα χιλιάδες φράγκα. Αλλά» έπειδή διατίθεται, ίσως συγκατατεθεί στις πενήντα.

— Ας μη το σκεπτόμαστε πιά αυτό, ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Γιατί; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Ξέρετε τι ποσό μπορεί να διαθέσω;

— Ναι.

— Κι' ότι το ποσό αυτό είναι καλύτερο από τις πενήντα χιλιάδες φράγκα, που χρειάζονται;

— Και τί μ' αυτό;

— Αλλά μου φαίνεται...

— Μά πώς, κύριε ιππότη; Δεν με υπολογίζετε έμένα καθόλου; Εγώ νομίζω πως θα με θεωρούσατε φίλο σας, και πως θα μου λέγατε απλούστατα: «Μπεννέτι, έχω ανάγκη από δέκα χιλιάδες φράγκα».

Κι' εγώ θα σας έλεγα άμέσως: «Πάρτε τα, κύριε ιππότη».

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δόξα σοι ο Θεός. Ακούτε, κύριε ταγματάρχη; Αγοράζω με το βαθμό του βαρώνου ντε Καρντιλάκ, και τον αγοράζω.

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραούλ.

— Δώ αύριο, είπε ο ταγματάρχης.

— Είπε τη διεύθυνσί του;

— Μάλιστα.

— Μου μένει;

— Στο ξενοδοχείο «Σταυρός της Μάλτας». Αύριο το πρωί θα περάσω να τον δω.

— Είστε πολύ καλοί για μένα, κύριοι, είπα με συγκίνηση ο Ραούλ, και θα σας ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή.

— Πόσο μπορεί να κοστίζει αυτός ο βαθμός; ρώτησε ο Μπεννέτι τον ταγματάρχη.

— Αυτό εξαρτάται...

— Από τί;

— Πρώτα-πρώτα από το σύνταγμα, όπου θέλει να μη κανείς...

— Στο δικό σας, παραδείγματος χάριν.

— Το δικό μας είναι το ακριβώτερο απ' όλα. Είπε, βλέπετε, και η στολή, που άρσει στις γυναίκες...

— Είπε αλήθεια, είπε ο Μπεννέτι, πώς ο κύριος ιππότης θα ήταν σαν άγγελος μ' αυτή τη στολή, κι' αλλοίμονο στους συζύγους.

Και γέλασε δυνατά.

— Και ποιά είναι η τιμή, κύριε ταγματάρχη; ρώτησε.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, τουλάχιστον, απάντησε ο Ταγκρέ ντε Έστανιάκ.

— Διαβόλε, ψιθύρισε ο Μπεννέτι.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, ξανάπε ο Ραούλ απογοητευμένος.

— Δεν υπάρχει τρόπος να ελαττώσουμε αυτό το ποσόν; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Αδύνατον, απάντησε ο ταγματάρχης. «Αν ο κ. ντε Καρντιλάκ θέλει να πουλήσει το βαθμό του και δεν διατίθεται πολύ, θα βρή άγοραστή με εξήντα χιλιάδες φράγκα. Αλλά» έπειδή διατίθεται, ίσως συγκατατεθεί στις πενήντα.

— Ας μη το σκεπτόμαστε πιά αυτό, ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Γιατί; ρώτησε ο Μπεννέτι.

— Ξέρετε τι ποσό μπορεί να διαθέσω;

— Ναι.

— Κι' ότι το ποσό αυτό είναι καλύτερο από τις πενήντα χιλιάδες φράγκα, που χρειάζονται;

— Και τί μ' αυτό;

— Αλλά μου φαίνεται...

— Μά πώς, κύριε ιππότη; Δεν με υπολογίζετε έμένα καθόλου; Εγώ νομίζω πως θα με θεωρούσατε φίλο σας, και πως θα μου λέγατε απλούστατα: «Μπεννέτι, έχω ανάγκη από δέκα χιλιάδες φράγκα».

Κι' εγώ θα σας έλεγα άμέσως: «Πάρτε τα, κύριε ιππότη».

Ο Ραούλ πήρε κατασυγκινημένος το χέρι του ψευδοκαταστήματάρχη και τσάφισε δυνατά.

— Όταν είμαστε σύμφωνοι; επανέλαβε ο Μπεννέτι. Δέχετε την προσφορά μου;

— Μάλιστα,

Δραπετεύσεις

Όταν συλληφθή ένας άνθρωπος για μία κατηγορία, του γίνεται, όπως ξέρετε, από την Αστυνομία προανακρίσις. Ο αστυνομικός αφού εξετάση τους μάρτυρες κατηγορίας και υπερασπίσεως, στέλνει τη δικογραφία του στην Εισαγγελία. Ο Εισαγγελέας χαρακτηρίζει το αδίκημα, παραπέμπει την υπόθεσιν σε τακτικό ανακριτή, ο κατηγορούμενος προφυλακίζεται και τέλος στη δική του κρίνεται οριστικά ή τύχη του.

Από την ημέρα όμως που θα μπη στη Γενική Ασφάλεια τον χρεώνεται ο αξιωματικός των κρατητηρίων, ο αξιωματικός υπηρεσίας. Χωρίς σημείωμα του δεν μπορεί κανείς να τον δει. Και κάθε φορά που ο κατηγορούμενος θα πάη στην Εισαγγελία, πρέπει να τον συνοδεύει ο υπεύθυνος αστυφύλακας ή υπαστυνόμος.

Κλειδοκράτορες της Γενικής Ασφαλείας είναι οι υπαστυνόμοι κ. κ. Κανελλόπουλος και Πολιτάκης, που έχουν δη χιλιάν ειδών δράματα κι' έχουν ακούσει ένα σωρό εκπληκτικές ιστορίες. Ωστόσο το να συνοδεύση κανείς ένα κρατούμενο στην Εισαγγελία όταν μάλιστα αυτός είναι τετραπέρατος και διαβλημένος, αυτό δεν είναι και τόσο εύκολη δουλειά. Πρέπει να έχεις τα μάτια σου δεκατέσσερα. Έτσι και τύχη να σου ξεφύγη, ανακατευθή με τον κόσμο και στο σκάση, είσαι χαμένος άνθρωπος. Καταστρέφεται κυριολεκτικά. Και υπάρχουν ένα σωρό παραδείγματα.

Θα σας αναφέρουμε τα πιο περίεργα απ' αυτά: Μια μέρα ενός υπαστυνόμου, του έφυγε από την Εισαγγελία ένας κατηγορούμενος. Έμπλεξε με τον κόσμο και χάθηκε. Ο υπαστυνόμος πήγε να τρελλαθή από τη στενοχώρια του. Ήξερε όμως καλά την ψυχολογία των κακοποιών. Ο δραπέτης δεν θα έβγαине να τρέξη στο δρόμο από φόβο μήπως κινήση την περιέργεια κανενός αστυνομικού. Σκέφτηκε ότι θα προτιμούσε να κρυφτή σε κανένα γραφείο, στα W. C. ή και σε καμιά αίθουσα με κόσμο ή ακόμη και σε κανένα καφενείο γύρω από το μεγάλο των Δικαστηρίων για να πηή ησυχία τον καφέ του και ύστερα από αρκετή ώρα να πάρη σαν κύριος ένα ταξί και να... εξαφανισθή.

Έτσι δίχως να κάνει θόρυβο έρευνήσε όλες τις αίθουσες των δικαστηρίων. Προχώρη, σε μία απ' αυτές τον είδε να κάθεται στα καθίσματα του ακροατηρίου, παρακολουθώντας προσεκτικά την ακροαματική διαδικασία! Τον έπιασε φυσικά και τον πήγε «σηκωτό» στα κρατητήρια.

Μα πιο ενδιαφέρουσα δραπέτευσις ήταν ενός τέως ιερωμένου. Ο

άνθρωπος αυτός όσπου να καταδικαστή παρέμενε στη φυλακή με το σχήμα του και την επιβλητική του γενειάδα. Μια μέρα όμως προς γενική κατάπληξη κάλεσε τον κουρέα της φυλακής και ζήτησε να κόψη τα μαλλιά του και να ξυρισθ.

—Ντρέπομαι, παρατήρησε στους δεσμοφύλακες, να κυκλοφορώ πια με ράσα. Με φλογίζουν. Είμαι ανάξιος να είμαι ντυμένος παπάς. Γι' αυτό θ' αυτοτιμωρηθώ. Θα τα βγάλω!...

Πραγματικά, ο κουρέας τον ξύρισε κι' ο ανάξιος ιερωμένος φόρεσε πολιτικά που του έφεραν απ' έξω οι συγγενείς του. Ωστόσο, όπως αποδείχτηκε αργότερα, ο άνθρωπος αυτός είχε το σχέδιό του. Την ημέρα της δίκης του στο Β' Κακούργιοδικείο του Πειραιώς τον παρέλαβε ένας ενωμοτάρχης για να τον συνοδεύση στο δικαστήριο. Δεν έλαβε, φυσικά, κανένα προφυλακτικό μέτρο. Ο «παπάς» φαινόταν τσακισμένος. Έδειχνε ότι είχε μετανοήσει και κάθε τόσο τάχυνε το βήμα του.

—Ε, παπά, του φώναξε ο ενωμοτάρχης, τι τρέχεις έτσι;...

—Θέλω να ύπαστώ γρηγορώτερα την τιμωρία που μου αξίζει, του παρατήρησε εκείνος.

Πήραν τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, μα μόλις έφτασαν στον Πειραιά, κοντά στην Αγορά, ο «παπάς» το έβαλε στα πόδια και χάθηκε. «Εδώ ο παπάς», «έκει ο παπάς», «που είναι ο παπάς;» Η αγωνία του όργανου της τάξεως δεν περιγράφεται. Τσακισμένος κατέφυγε στην Γενική Ασφάλεια μην τολμώντας να παρουσιαστή στην υπηρεσία του.

Οι αστυνομικοί είχαν ασχοληθή με τον ιερωμένο και ήξεραν την ιστορία του. Ήξεραν ακόμα ότι δεν μπορούσε να μείνη σ' ένα σπίτι χωρίς να το ξέρη η Αστυνομία, σύμφωνα με τη σχετική διαταγή «περί δηλώσεως κατοικίας». Είδοποίησαν, φυσικά, όλα τα τμήματα να έχουν το νου τους μήπως κανένας άνθρωπος πάη και δηλώση ότι θα τον φιλοξενούσε.

Μα ο παπάς ήξερε κι' αυτός τα «περί δηλώσεως». Προτίμησε λοιπόν να πάη σ' ένα ξενοδοχείο. Μα εκεί στα «Αστρά» που κατέφυγε του ζήτησαν την ταυτότητά του. Εκείνος έδωσε όλα τα στοιχεία του, γιατί δεν φανταζόταν ότι κάθε πρωί όλ' αυτά τα δελτία των πελατών πάνε στο αρμόδιο τμήμα της Γενικής Ασφαλείας για το σχετικό έλεγχο.

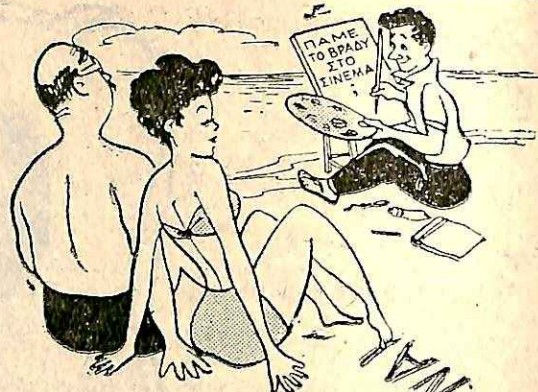
Έτσι πρωί - πρωί βρήκαν τον «παπά». Το περίεργο όμως ήταν ότι δεν ήταν μόνος. Είχε συνεννοηθή και είχε παρασύρει ως εκεί και το θυμά του, μια όμορφη μικρούλα για την οποία είχε συλληφθή και είχε εκπέσει απ' το ιερατικό του αξίωμα. Έτσι τον έπιασαν και τον παρέδωκαν στον ενωμοτάρχη που τον μετέφερε πάλι στη φυλακή. Το «κόλπο» του παπά είχε αποτύχει. Κι' ύστερα από λίγο γινόταν η δική του κι' έτρωγε για το «αμάρτημά» του αρκετά χρόνια φυλακής.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

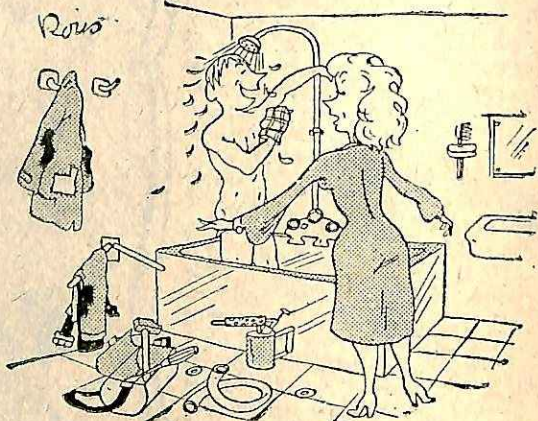
Ένας σκύλος, αίτια διαζυγίου

Μια Αμερικανίδα απ' το Μιλγουόκι, η κ. Γκρέις Μέγιερ, ζήτησε διαζύγιο γιατί ο άντρας της σπαταλούσε ώρες ολοκληρές για να χαιδεύη και να φιλή το αγαπημένο του σκυλί, ενώ γι' αυτήν διέθετε ελάχιστα μόνο καιρό. Ο δικαστής την έδικαίωσε και της παραχώρησε το διαζύγιο. Κι' ο σύζυγος κράτησε... το σκυλί του!

Τα παράδοξα της Αμερικανικής ζωής, θα έλεγε κανείς. Αλλά μάλλον τα παράξενα της συγχρόνου ζωής.

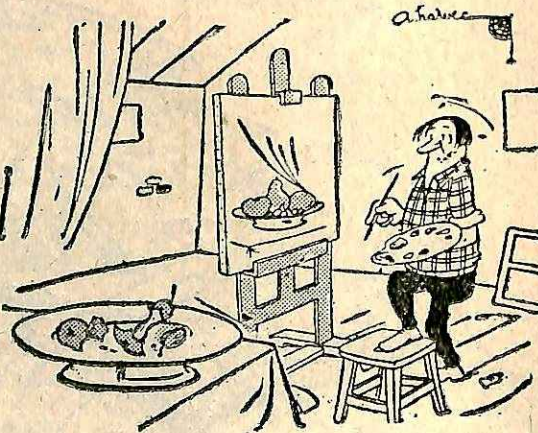

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ!

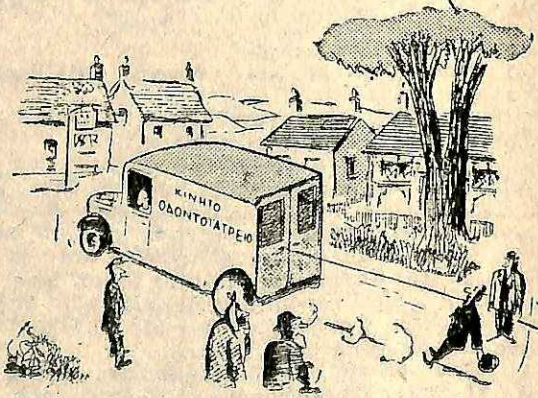

ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ

Ο ύδραυλικός: Βλέπετε, κυρία μου, όλα λειτουργούν τώρα θαυμάσια!...

Ζωγράφος και μοντέλο

ΔΩΡΕΑΝ ΕΞΑΓΩΓΗ!

Είν' ένας δρόμος κεντρικός στών Αθηνών την πόλι

—πολύ γνωστός στο ανδρικό πρό πάντων πορτο-

(φολι—

Είν' ένας δρόμος έκλεκτός, χαριτωμένος δρόμος,

τών γυναικών το ύδωλμα και των συζύγων...τρόμος.

Είνε ο δρόμος του συρμού.

Α! Είνε η οδός Ερμού,

αυτή η μοιραία η οδός, που τις γυναίκες ντύνει

τους άντρες δέ, αντίθετα, λίγο πολύ τους γδύνει!...

Πόσα ωραία μαγαζιά! Το ένα δίπλα στ' άλλο.

Τόνα μικρό, κουκλίστικο, το άλλο πιο μεγάλο

ανοίγουνε πρωί.

Και παίρνει η οδός Ερμού κίνησι και ζωή.

Περνούν οι Αθηναίες μας χαρούμενες, κοκέτες,

όλες πολύ πικάντικες, σκερτσάδες και τσακίνες.

Χτυπούν τα τακουνάκια τους περίπου σαν κλακέτες.

Και στέκονται με θαυμασμό στους πειρασμούς—

(τρίνες!

Τι πράγματα εξαισία, βαλμένα έκει με τάξι!

Θάλασσα το μετάξι!

Οι μουσελίνες, ο ταφτάς, τα κρέπ - ντε - σίν, ζωρ-

(ζέττες,

τα έμπριμέ, τα μαροκαίν... Τι όργιο, τί ζάλη,

να φτιάξη η γυναίκα μας τριακόσιες τουαλέτες

και λίγες νάναι πάλι.

Κι' άλλες βιτρίνες πλούσιες σε γυναικεία είδη.

Ετρουπά μὲν για ντύσιμο, εκείνα για στολίδι.

Τσάντες και κάλτσες νάυλον, εσάρπες και καπέλλα

—Για δες το καπέλλάκι αυτό, με την ταφτά κορ-

(δέλλα!

—Λιλή μου, άριστούργημα! Και θα μου πάη τρέλ-

(λα!

Καθώς είμαι μελαχρινή. Τι λές;

—Αυτό το ξέρω.

Μα θα στο πάρη ο άντρας σου;

—Αϊ, θα τον καταφέρω!...

Ο άντρας καταφέρνεται! Η μοίρα του λες τόχει.

Να λην μία φορά το ναι, μετά ογδόντα όχι!

Και οι κυρίες προχωρούν για τ' άλλα καταστήματα.

Και κάνουν πάντοτε σταθμό σε κάθε δύο βήματα.

Μα πώς μπορούν να μη σταθούν μπροστά σ' αυτά

(τ' άρώματα,

τα ακριβά, τα εξαισία, με τα κομψά ονύματα;

«Γιάντλεϋ», «Γουόρθ» και «Μπουρζουά» «Κοτύ»

«Λανβέν» «Σανέλ»

το «Ούμπιγκάν», το «Μπιέν Αιμέ», «Σιρό», «Πατού»,

(Λανσέ!»!

τι μπουκαλάκια όμορφα, που άνευ αντιρρήσεως,

κλείνουνε μέσα πειρασμούς της έκλεκτης οσφοήσεως!

Στο άρωμα έχει πάντοτε το θηλυ άδυναμία.

—Αυτό κανείς φανταζόμυ! δεν θα το συνείηται—

Γιατί γυαρίζει πρό παντός κι' αντίρρηση καμμία,

ότι τα έξυπνα πουλιά πιάνονται απ' τη... μυτη!

Και να και τα γυναικά σε διαλεκτές βιτρίνες.

Να οι ρενάρ οι άρκαντέ, το άστρακόν κι' οι έορμινες,

που χαιρέται άληθινα το μάτι που τις βλέπει,

αλλά δεν είναι δυστυχώς για κανέναν την τάπη

Είνε γι' αυτές που κολυμπούν στου χολήματος το

(φορτε...

Γι' αυτό κι' οι περισσότερες άπλως τους κάνουν

(κορτε...

Γι' αυτό κι' οι περισσότερες τραβάνε παρακάτω

σε είδη μετριώτερα και κάπως προσιτά!

Και μπαίνουν σε κατάστημα με ύψιστο γεύμα

Φιλομειδής ο υπάλληλος—«τί θέλετε;»—ρωτά...

—Μία ζωρέττα ήβελ. Περίπου αυτό το χρώμα.

—Θέλετε ευρωπαϊκή;

—Θα προτιμούσα ντόπια!...

Και η κυρία φλυαρεί συμφωνώντας το στόμα.

Ακούσαςτος ο υπάλληλος της κατεβάζει τόπια.

«Ετούτο είναι άνοιχτό! Θα τόβελω σκαμνότερο!

Α! όχι και τόσο σκαμνός πιά! Λιγάκι άνοιχτότερο...

«Οχι αυτό! Τ' αντίπαρό!» Έντεν δεν μύη πάει...

Αυτό είν' επικίνδυνο, όταν πλυθή κρεμάει

Κι' ιδρώνει ο υπάλληλος υπομονετικά.

Δεν ξέρουνε τί θέλουνε ποτέ τα θηλυκά!

—Λοιπόν; Θα τ' αγοράσουμε;

—Πάμε να ιδούμε και άλλου και θά... ξαναπερά-

(σουμε!)

Μπαίνουν σε δέκα μαγαζιά, κυττάζουν, ξεταίζουν,

περνάνε και ξαναπερνούν, ρωτάνε και διατάζουν.

Τών υπαλλήλων διαρκώς την πίστι τους τους βγάζουν

μα, όπως είν' έπόμενον, κάπου κατασταλάζουν.

Κάποιο ύφασμα του γούστου της θα βωή η μαντάμ

(να πάρη

και τότε αρχίζει δεύτερο βάσανο: το παζάρι!

—Αδυναμία άνίκητη, αλήθεια, το παζάρι,

που αρχίζει με χαμόγελο, με γλώσσα και με χέρι.

«—Πενήντα ή πηχ; όχι δά! είν' ακριβό πολύ!

—Μα για προσέξτε το, μαντάμ. Μετάξι και μαλλί.

Πενήντα όχτώ το είχαμε στο μαγαζί μας πάντα!

—Τί λέτε τώρα! Μα άλλου, το βρήκαμε σαραντά,

λέει η κυρία αούτηρα, με ύφος άδιάλλακτο!

—Δεν είν' το ίδιο ύφασμα!

—Το ίδιο κι' άπαράλλακτο!

Μα τώρα που να τρέχουμε κι' ίσως να μην προφτά-

(σουμε.

Κάντε μας μία έκπτωση για να το αγοράσουμε.

(Και έτσι συνεχίζεται του παζαριού το δράμα)

«—Πάρτε το σαραντά όχτώ.

—Μα είν' άστείο πράμα.

Δύο χιλιάδες έκπτωση! (Τη θέλει πιο γενναία).

Λοιπόν, θα μας τ' αφήσετε...

—Πόσο;

—Τριανταεννέα!

—Τέτοια έκπτωση κυρία μου στόν κόσμο δεν ύπαρ-

(χει!

Μα εδώ προβάλλει η μορφή του καταστηματούχου.

που έρχεται τα πράγματα κάπως να συμβιβάση,

διότι την πελατίσση δεν θέλει να την χάση.

—Μα είνε υπερβολική στ' αλήθεια η τιμή σας.

Εμείς πάντα ψωνίζουμε από το μαγαζί σας.

—Ποιό ύφασμα, παρακαλώ, έχει η μαντάμ διαλέξει;

Αυτό; Λοιπόν αφήστε το μόνο σαρανταέξι!

—Λιγώτερο δεν γίνεται!

—Μαντάμ, σας το όρκίζομαι,

με την τιμή που άφησα δεκάρα δεν κερδίζομε!

Η συμφωνία έκλεισε. Κι' άμφιβολία δεν μένει,

πώς είνε και οι δύο τους κατευχαριστήμενοι!

Οδός Ερμού! Οδός Ερμού!

Ο δρόμος της προκλήσεως, του «αίκα» του πειρασμού.

Εκεί κατά τις έντεκα και προς το μεσημέρι,

χαρούμενα κατέρχονται τών γυναικών τα κύματα.

Και μπαίνουνε και βγαίνουνε μέσα στα καταστή-

(ματα.

Ενω μες στα γραφεία τους εργαζόταν τα θήματα!

Και μέγα μέρος του ευπαθούς ποσυπολογισμού

τ' άφαιρώνουν ευγενώς εις την οδόν Ερμού.

πνι παίρνει τους πασάδες μας, φράγκο δεν μας

μα κάνει τη γυναίκα μας κούκλα και φιγουρίνι!...

(αφήνει

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Στην Αφρική και στην Ίνδονησία

“Αν, σ’ όλες τις χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής οι γυναίκες βρίσκονται σήμερα στο ίδιο επίπεδο με τους άντρες, ή θέσει τους είνε τελείως διαφορετική στα μέρη όπου δεν έχει επικρατήσει ακόμη τελείως ο σύγχρονος πολιτισμός.

Στη φυλή των Μπαϊλά, της Ροδεσίας, η γυναίκα είναι σωστό υποζύγιο. Οι άντρες θεωρούν ταπεινωτικό να επιδοθούν σε οποιαδήποτε οικιακή εργασία.

Ασχολούνται μόνο με το κυνήγι, την κατασκευή μονοξύλων και τα πρωτόγονα μουσικά όργανα του τόπου. Οι γυναίκες μόνον είνε εκείνες που καλλιεργούν τη γη, μαζεύουν τους καρπούς και τα λαχανικά κι επιδίδονται σε κάθε εργασία του σπιτιού, ενώ οι άντρες παίζουν μακαρίως τις πιπες τους, που έχουν μήκος 1 μέτρο, και τις ξαναγεμίζουν κάθε τόσο με καπνό, χρησιμοποιώντας γι’ αυτό κάτι μακρές τσιπιδές... που τις φτιάχνουν κι αυτές οι γυναίκες!

Οι γυναίκες της φυλής των Βαγκάντα δεν περνούν καθόλου καλλίτερα. Οι άντρες τους τις ξυλοκοπούν αγρίως, πολλές φορές την ημέρα, συχνά δίχως καμμία αφορμή. Χρησιμοποιούν μάλιστα γι’ αυτό κάτι ειδικά μαστίγια από λουρίδες δέρματος ιπποτοπίου, με κομπές για να τσουίζουν περισσότερο. Ο βασιλιάς τους δίνει το παράδειγμα της μαστιγώσεως, και δεν περνάει μέρα χωρίς

να σκοτώσει έτσι μία - δυο γυναίκες της ακολουθίας του.

Οι Κάφροι αγοράζουν τις γυναίκες τους, πληρώνοντας τις με βώδια, για να τις βάζουν να δουλέψουν. Τις θεωρούν χτήμα τους, που μπορούν να το κάμουν ό,τι θέλουν — ακόμα και να τις σκοτώσουν, χωρίς να χάνει κανείς το δικαίωμα να επέμβει. Όταν πεθάνει ο σύζυγός τους και αφήνεις τους, τις παίρνει ο κληρονόμος του.

Τους απαγορεύεται να φάνε ώριμες τροφές ή να πιούν ώριμα ποτά, ν’ ανέβουν σε αλούς, κλπ.

Μία περιεργότητα συνήθεια των Μαλαισιών του Ποντιανάκι επιβάλλει θανατική ποινή σ’ εκείνον που θα σώσει μία γυναίκα που έχει πέσει σε νερό! Σε μία μόνο περίπτωση δεν εκτελείται η αργία αυτή καταδίκη: όταν υπάρχουν δεσμοί οικογενείας μεταξύ του σωτήρος και της γυναίκας.

Το παρακάτω ανέκδοτο δείχνει σε ποιά βαθμίδα κατατάσσουν τις γυναίκες οι Ιθαγενείς των νησών Φιτζί του Ειρηνικού: “Ενας φύλαρχος είχε αγοράσει ένα όπλο από κάποιον πλοίαρχο και του υποσχέθηκε πως θα τον πληρώσει με δυο γουρουνόπουλα. Όταν όμως γύρισε ανάμεσα στους υπηκόους του, δεν κατάρθωσε να βρή παρά μόνον ένα γουρουνόπουλο, και τότε, αντί για το δεύτερο, έστειλε στον πλοίαρχο μία νέα γυναίκα!

Με λίγες γραμμές

Για να μη τόν πάση η άστυνομία, έπειδή γύριζε στους δρόμους μεθυσμένος, ένας κάτοικος του Φεύτλιν βρήκε ως καλύτερη λύση... να κλειστή μόνος του σ’ ένα κελί των φυλακών της Αμερικανικής πόλεως!

Οι γιατροί ενός νοσοκομείου του Μπίρμινγχαμ έμειναν αποβόλωμένοι, όταν ένας ηλεκτροεγκεφαλογράφος, αντί ν’ αποτυπώσει τα εγκεφαλικά κύματα ενός άρρώστου, άρχισε... να παίζει τα μουσικά κομμάτια που μετέδιδε ο ραδιοφωνικός σταθμός!

Αφού έκλεψε ένα βαρέλι με ντομάτες τουρσί, κάποιος λωποδύτης, στο Γουίνπεκ, δεν τις βρήκε του γούστου του κι είχε το θάρρος να επιχειρήσει να τις επιστρέψει στον ιδιοκτήτη τους και να τις ανταλλάξει με άλλα εσώδα! Άλλα, για κακή του τύχη, τον ντάπησε τότε η άστυνομία.

Στο Χανγκόν της Αμερικής, κάποιος λωποδύτης έκλεψε μια αυτόματη φωτογραφική μηχανή, προορισμένη να φωτογραφίζει τους κλέφτες που θα εισχωρούσαν στο κατάστημα.

Ήταν αληθινά διαβολικό το κόλπο που υιοθετήθηκε ένας χαράκις του Λος Άντζελες, για να κλέβει στο ζυν τους πελάτες του: “Ενας ανεμιστήρας έστελνε ισχυρό ρεύμα αέρος προς το δίσκο της ζυγαριάς όπου βάζες να κρέας, κι έτσι τότε είχε βαρύτερο περί τα 30 δόσια.

“Ενας Ιθαγενής της Σουμάτρας, που έχει χρέη, μπορεί να πουλήσει ή να ενεχυριάσει τη γυναίκα του. Μπορεί επίσης να την επιστρέψει στην οικογένειά της, αν δεν γεννήση αγόρι στον πρώτο τοκετό της, ή να την ανταλλάξει με μία αδελφή της.

Σίγουρα όμως οι πιο δυστυχισμένες γυναίκες ζούν σε μία περιοχή της Νέας Γουινέας, όπου η ζωή είναι πιο πρωτόγονη από κάθε άλλο μέρος του κόσμου. Οι κοπέλλες περνούν τα πρώτα νειάτα τους, δουλεύοντας σκληρά για την οικογένειά τους. Όταν φτάση ο καιρός να παντρευτούν, δέχονται το σύζυγο που θα τους διαλέξουν οι γονείς τους.

Η τελετή του γάμου συνίσταται στο σκέπασμα του κεφαλιού της νύφης μ’ ένα είδος πυκνοπλεγμένης «μάσκας», που κατεβαίνει ως τους ώμους της. Δεν της επιτρέπεται πιά, σ’ όλη της τη ζωή, να βγάλει αυτή τη μάσκα, παρα μόνον όταν πρόκειται να πιυθή ή να την αντικαταστήσει με άλλη. Έκτος των δυο αυτών περιπτώσεων, το πρόσωπό της πρέπει να μνη σκεπασμένο ως το θάνατό της.

Υπάρχουν στην περιοχή αυτή γυναίκες παντρεμένες από 50 χρόνια. Σ’ όλο αυτό λοιπόν το διάστημα, δεν έχουν βγάλει τις μάσκες τους, παρά μόνο για λίγες ώρες!

Όταν οι Ιθαγενείς έρωτηθούν γιατί υποβάλλουν σ’ αυτό το μαρτύριο τις γυναίκες τους, απαντούν: “Για τρεις άπλους λόγους. Πρώτον, για να νάναι πειθήνιες κι’ υποταγμένες. Δεύτερον, για να μην τις έρωτευθούν άλλοι άντρες. Τρίτον, για να μην έρωτευθούν άλλον άντρα από το σύζυγό τους.”

Μπροστά σ’ αυτές τις γυναίκες, δεν πρέπει βέβαια να παραπονοούνται οι γυναίκες του Λαγκ για την τύχη τους, που τους επιβάλλει να μιλούν στους άντρες τους γονατιστές!

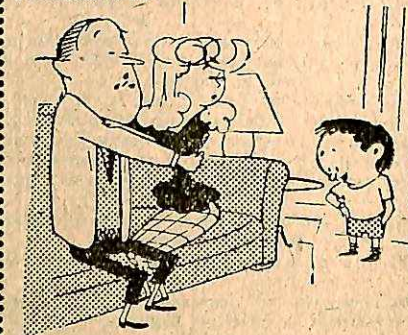
Μά κι’ οι χήρες, σε ώριμες περιφέρειες της Χιλής, δεν καλοπερνούν καθόλου! Οφείλουν να μένουν ολόκληρο χρόνο κλεισμένες σε μία σκηνή κι’ απομονωμένες από τον υπόλοιπο κόσμο. Κατόπιν, σ’ όλη τους τη ζωή, πρέπει ν’ αλείφουν το πρόσωπό τους με στάχτη και τους απαγορεύεται να τρώνε κρέας.

Στην ισημερινή Αφρική, μία γυναίκα που θα επιχειρήσει να ξεφύγει από το ζυγό της, το πληρώνει πολύ ακριβά. Κάποτε, μία από τις συζύγους ενός φυλάρχου, μη μρωτώντας πιά ν’ ανυβή στην κακομεταχείριση, δραπέτευσε. Μα ο άντρας την έπιασε και την έδεσε σ’ ένα δέντρο, όπου είχαν τις φωλιές τους μυριάδες σαρκοδόρα μυομήνια! Τα έντομα αυτά της έπετέθησαν κι’ άρχισαν να τη δαγκώνουν, να κοιμισιάζουν τις σάσκες της!

Η άμοιρη γυναίκα σ’ αργίαζε σπαρτακτικά. Όταν την έλυσαν, έπειτα από μερικές ώρες, τρέλλα από τον πόνο, άρχισε να τρέχει κι’ έπεσε μέσα στο ποτάμι που περνούσε από κεί κοντά...

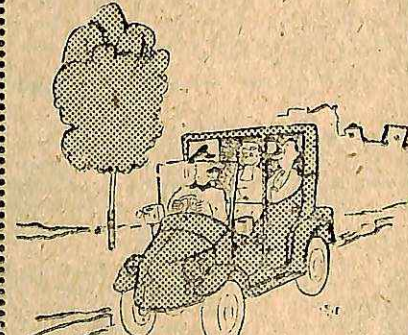
— Και τώρα, κατά γενικήν απαίτησιν, κυρίες και κύριοι, θα σας τραγουδήσω!...

“Ο Τοτός: “Ο κύριος έσπασε δ’ λα τ’ κρεκόρ” των προηγούμενων έπισκεπτών. Σε φιλούσε συνεχώς επί 2 λεπτά και 15 δευτερόλεπτα!...

— Όταν μάθω καλά τη δουλειά, θ’ ανοίξω δικό μου εργαστήριο!...

(Από την «France-Hebdo»)

Το βασίλειο της Ουτοπίας ΣΙΩΝ ΙΝΔΙΚΟ ΩΚΕΑΝΟ

“Ο πέμπτος Κλούνι - Ρός θ’ ανέβη στο θρόνο

“Επειτα από λίγους μήνες, το Νοέμβριο, ένας βασιλιάς θα ενηλικιώσει και θα παραλάβει το θρόνο του. Είναι ο νεαρός και συμπαθητικός Τζών Κλούνι - Ρός, μέλλον μονάρχης των νησών Κοκός (όχι εκείνων που βρίσκονται στον Ειρηνικό και που συνδέονται με το γνωστό βρυλό του θησαυρού, αλλά των οωμικών νησιών του Ινδικού Ωκεανού).

Έφυγε από τη χώρα του πρό 16 ετών, όταν οι γονείς του τον έστειλαν στην Αγγλία για να μορφωθεί.

“Επειτα από τόσα χρόνια, είχαν ξεθαρίσει πιά οι αναμνήσεις της πατρίδας του, με τις γαλανές λιμνοθάλασσες και τα γραφικά ηλιοβασιλέματα. Τα λευκάματα με τις φωτογραφίες των τοπίων της, που είχε μαζί του, καταστράφηκαν στους αεροπορικούς βομβαρδισμούς του Λονδίνου. Τελευταίως όμως, επέσφηνε αεροπορικώς τα νησιά του, όπου τον περιμένουν ανυπόμονα οι 1.800 μελαφοί υπήκοοί του. Γιατί ο θρόνος έχει μείνει άδειανός, αφού ο πατέρας του σκοτώθηκε σε μια ιαπωνική αεροπορική επιδρομή.

Η μητέρα του, άλλοτε ταμίας σ’ ένα κατάστημα του Λονδίνου, παντρεύτηκε το Σίντνεϋ Κλούνι - Ρός και πέρασε 20 χρόνια στα νησιά Κοκός, ως βασίλισσα, και συγχρόνως η μόνη λευκή γυναίκα του πληθυσμού.

Τα νησιά αυτά βρίσκονται 1280 μίλια νοτιοδυτικά της Σιγκαπούρης κι’ είναι σωστός επίγειος παράδεισος, μ’ ένα τέλειο κοινωνικό σύστημα. Δεν υπάρχει ανεργία, δεν πεινάει κανείς, οι ιατρικές περιποιήσεις προσφέρονται δωρεάν, οι χήρες και τα όρφανά συντηρούνται από το Κράτος, κι’ οι γέροι άνω των 65 ετών μπορούν, αν θέλουν, να παύσουν να εργάζονται και παίρνουν έσφον ζών μία ίκα πανσιονική σύνταξη. Σε κάθε ζευγαριό νεονύμφων προσφέρεται δωρεάν ένας σπιτί με την επίπλωσή του. Μπορούν επίσης ν’ αγοράσουν ραδιομηχανές, γραμμοφώνια, ρολόγια ή κοσμήματα, που εισάγονται από το Κράτος, και να τα πληρώσουν με το τοπικό νόμισμα.

Το νόμισμα αυτό είναι κάτι κοκκαίνιο δίσκοι, με το έμβλημα των Ρός, που κατασκευάζονται σ’ ένα εργοστάσιο του Μπίρμινγχαμ. Η αξία τους υπολογίζεται σε μία ινδική “ρούπια” ο καθένας.

Τα παιδιά άρχίζουν να πληρώνονται από 14 ετών. “Επειτα από 2 ετών εξάσκηση, γίνονται ηλεκτρο-

Ελληνικές πεννιές

“Ο πρώτος βουλευτής που έμαθε ποδήλατο και πήγε μ’ αυτό στη Βουλιαχά ήταν ο Κωνσταντίνος Παπαϊωάννου.

Στο “Εθνομολογικό” μας Μουσείο, εκτός των άλλων κειμηλίων, φυλάγεται κι’ ένα έπισκεπτήριο του Λόρδου Βύρωνος.

Οι άμαξάδες των “Αθηνών πρωτόγραφων” τον σέβοντα άρθμο τους στα φαγάρια των άμαξιών τους, το Γεφύρι του 1875, κατόπιν διαταγής του τότε διευθυντού της διοικητικής ατσινουσίας Πανακού Μπότσαρη.

Τα έγκαινα του Χρηματιστηρίου Πειραιώς έγιναν το Φλεβάρη του 1875. Λόγω πανηγυρικού εορτασμού ο εορτασμός “Αριστέλης Οικονομίας”.

Τα άποκαλυπτήρια του πρώτου Πανεπιστημίου ανδρών της “Αδελμάντιου Κορνή” έγιναν το Μάιο του 1875.

λόγοι, χτίστες, ναυπηγοί, έφαρμασταί, κλπ., ή εργάζονται στα περιβόλια, είτε στις φυτείες των κοκοφοινίκων “κόπρα”. Παίρνουν ένα μέρος του ημερομισθίου τους σε τρόφιμα, και ιδίως σε ρίζι και αλεύρι. Άλλα τρόφιμα και υφάσματα πωλούνται σε τιμές κάτω του κόστους.

Η “Βασιλική” οικογένεια υπολογίζει σε 10.000 λίρες το χρόνο τα έξοδα συντηρήσεως του πληθυσμού, την αξία δηλαδή των φορτίων τροφίμων, υφασμάτων, κλπ., που φθάνουν κάθε 4 μήνες. Έξ’ άλλου, εξαγονται κάθε χρόνο από τα νησιά 500 τόννοι “κόπρα”, που πωλούνται σήμερα προς 60 λίρες ο τόννος. Μ’ άλλα λόγια, απομένει κέρδος 20.000 λίρών το χρόνο.

Το βιωτικό επίπεδο των νησών Κοκός είναι το ανώτερο που υπάρχει ανατολικά του Σουέζ. Είναι άγνωστες διαφορές, βαρείες, άρρωστες που μαστίζουν τον άλλο κόσμο, όπως π. χ. ο καρκίνος και η φυματίωση. Καθένας λοιπόν από τους κατοίκους μπορεί να έλπιζει ότι θα ζήσει πολλά, πάρα πολλά χρόνια.

Στα νησιά αυτά, επικρατεί ένα αιώνας καλοκαίρι. Το θαλασσίνο αέρακι διώχνει την άφορητη ζέση των τροπικών και διατηρεί θερμοκρασία 26 - 27 βαθμών. Το φθινόπωρο μαραίνονται τα φύλλα, ξαναβγαίνουν όμως καινούργια σε λίγες μέρες.

Όταν, το 1825, ο “Αγγλος φαλαινόθρας Τζών Κλούνι - Ρός” αποφάσισε να εγκατασταθή εκεί, τα νησιά Κοκός ήταν ακατοίκητα. “Ο Κλούνι - Ρός” σκέφθηκε να τα μεταβάλει σε σταθμό ανεφοδιασμού των πλοίων που ταξίδευαν για την Αυστραλία.

Είχε στην άρχη συνεταιרון κάποιον άλλο τυχοδιώκτη, τον “Αλεξαντερ Χάρα”. Αυτός όμως μεταχειριζόταν σαν σκλάβους τους εργάτες που είχαν φέρει από τη Μαλαισία και την “Ιάβα”. Διατηρούσε χαρέμι κι’ έννοους να κυβερνά με τη βία και με το μαστιγίο. Βλεπόντας λοιπόν ότι ήταν ετοιμή να ξεσπάσει μία αιματηρή επανάσταση, ο Ρός ζήτησε τη βοήθεια της “Αγγλικής Κυβερνήσεως”. Έφτασε πράγματι ένα πολεμικό πλοίο, κι’ ο Χάρα υποχρεώθηκε να φύγει από τα νησιά. Από τότε, ο Τζών Ρός κι’ οι διάδοχοί του έβαλαν τα δυνατά τους για να καλλιεργήσουν τη ζωή των υπηκόων τους.

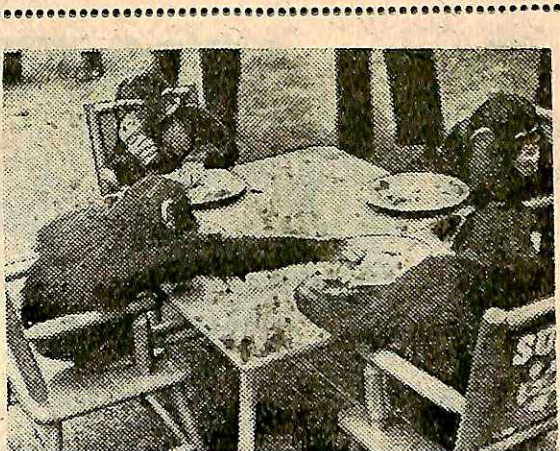
Το 1857, τα νησιά Κοκός ανακηρύχθηκαν επίσημως Βρετανική κτήσις. Και, το 1886, η βασίλισσα Βικτωρία παραχώρησε στην οικογένεια Ρός το δικαίωμα να τα κυβερνούν επί 999 χρόνια — δηλαδή ως το έτος 2885.

Οι Ρός κατοικούν σ’ ένα πραγματικό παλάτι, με 14 κρεβάτια-κάμαρες, 4 λουτρά, αίθουσες χορού και μπιλιάρδου και βιβλιοθήκη με 10.000 τόμους. Το σπιτί αυτό είναι χτισμένο με πέτρες που μεταφέρθηκαν όλες από τη Σκωτία.

Στον κήπο του, έκτάσεως 10 στρεμμάτων, ανθίζουν πάντα τα τριαντάφυλλα που έφερε ο πρώτος Κλούνι - Ρός. Για να διατηρηθούν όμως το άρωμά τους χρειάζεται ν’ ανανεώνεται κάθε χρόνο το έδαφος του κήπου, με χώμα που εισάγεται από άλλα μέρη.

Τα φαγητά του βασιλικού μενού είναι κυρίως κρέας προβάτου, σπανόκι, ντομάτες, μορούλια, καρότα, μπανάνες και κοκκορύδα. Οι μηλίτες κι’ οι αχλαδιές δεν μπορεί να προκόψουν, γιατί δεν υπάρχουν μέλισσες για τη γονιμοποίηση των λουλουδιών τους.

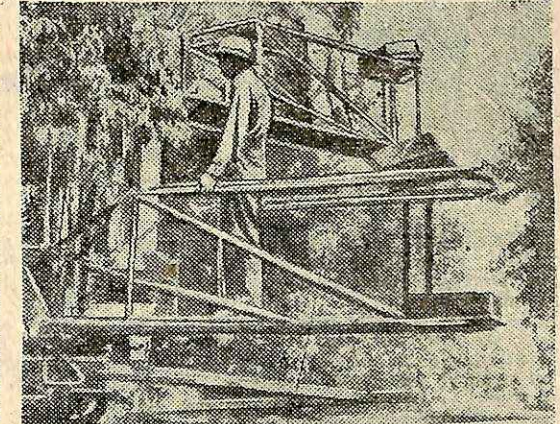
Αυτό είναι το Βασίλειο της Ουτοπίας, που πρόκειται να κυβερνηθεί ο πέμπτος Κλούνι - Ρός, άκοιλου, θώντας τις παραδόσεις των προγόνων του.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΙΑΚΟΥΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

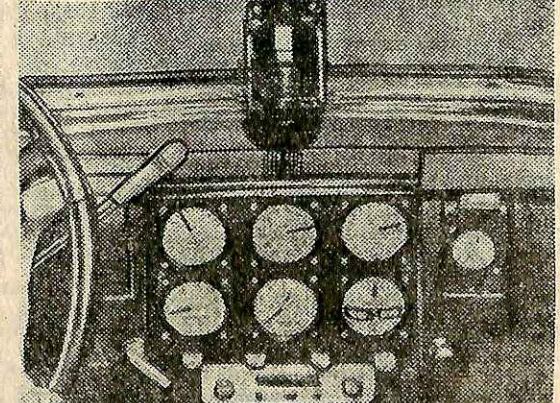
Μετά από δέκα χρόνια διακοπής άρχισαν πάλι τα νησιά “ταϊά παρσι” του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου. Στη φωτογραφία μας βλέπετε το πάρτι των χιμαπτεζών που δόθηκε πρώτο από όλα. Οι έπισκεπτες του Ζωολογικού Κήπου θαύμασαν τις ώριμες βουτιές που έκανε ο ένας χιμαπτεζ από... πιάτο του άλλου!...

(Φωτογραφία Keystone)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΦΡΟΥΤΩΝ

Οι κινητές και περιστροφικές αυτές μικρές έξεδρες δεν είνε παρά σκαλωσιές που κατεσκεύασε ένας κτηματίας της Καλιφορνίας για να διευκολύνει την συγκομιδή των καρπών των αμέτρητων όπωροφόρων δέντρων των κτημάτων του. Οι τέσσερες αυτές σκαλωσιές ανεβαίνουν και κατεβαίνουν αυτόματα και κινούνται προς τα πλάγια ανάλογα με τις ανάγκες. “Ο ιδιοκτήτης της μηχανής αυτής ισχυρίζεται ότι του χρησιμοποίησε 160 μέρες το χρόνο και μειώνει τα έξοδά του κατά 50%, χωρίς να υπολογιστεί ότι και χωρίς αυτή τα δένδρα και οι καρποί δεν παθαίνουν καμμία άβερια.

ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ ΣΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Στο ταμπλό του αυτοκινήτου αυτού υπάρχουν δσα εξαρτήματα θα βρήτε και στο ταμπλό ενός αεροπλάνου. “Ο ιδιοκτήτης του εγκατέστησε διάφορα καντράν που του δίνουν οποιαδήποτε πληροφορία, από το ύψόμετρο όπου βρίσκεται, μέχρι και τη θερμοκρασία. Το θερμόμετρο τύπου αεροπλάνου, δείχνει δυο θερμοκρασίες: ενός και εκτός του δαήματος. Τα άλλα καντράν είνε ένας δείκτης κλίσεως του εδάφους, ένα ιμανόμετρο και ένα πολύπλοκο ρολόι.

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ αγαπούν

Χαρέμια άντρων

αυτόν κι' αδιαφόρησε ολόκληρα γιά τ' σκάνδαλο που θα ξεσπούσε, αν γινόταν γνωστό πως είχε δεχτή στην αγκαλιά της έναν ταπεινό δούλο. Τι την ένοιαζαν όμως, όλ' αυτά; Και γιατί θαπρεπε να θαψή τ' αινίδια της και την ομορφιά της κάτω από τις παλές παραδόσεις, που την καταδίκαιαν να μείνη χήρα σ' όλη της τη ζωή;

Μά οι παλές παραδόσεις δεν ήταν κενές λέξεις. Είχαν βαθεί τις ρίζες τους

Η ΡΑΝΤΖΑΝΑ, η όμορφη μαχαράνι ανασήκωσε δυο-τρεις φορές τα γυαλιστερά, βλεφαρά της με τα μακρά ματωσίνορα.

—Γιατί στέκεις άκομη, 'Ιντόρ; ρώτησε. Οι μπαγιαντέρες κι' οι αούλητες, οι γελοιοποιοί κι' οι σοφοί σύμβουλοί μου, οι αούληκοί μου κι' οι υπηρέτες μου, όλοι έφυγαν κι' ο μόνος που έμεινε είσαι εσύ. Δε νυστάζεις, λοιπόν;

—Ο ύπνος δεν έρχεται ποτέ στα μάτια μου, απάντησε ο 'Ιντόρ, όσο μου μένει άκομη να κάμω κάτι γιά τη δική σου χάρη. Πές μου, ω βασίλισσα, ποιά είναι η τελευταία διαταγή που έχεις να δώσης στον τελευταίο από τους υπηρέτες σου;...

—Καμιά, 'Ιντόρ... Κουράστηκα πιά να δίνω διαταγές και να βλέπω τους ανθρώπους να τσακίζονται γιά να τις εκτελέσουν. Όλοι με νομίζουν ευτυχισμένη... Κι' όμως πλήττω αδιάκοπα μέσα στ' όλοκαμπρο παλάτι μου! Ποτέ η ζωή μου δεν ήταν τόσο άδεια όσο τώρα...

—Ο 'Ιντόρ έπεσε στα γόνατα. —Κάνε τη χάρη στον ταπεινό δούλο σου, ω βασίλισσα, παρακάλεσε, να του έμπιστευθής τη φροντίδα να διώχνη την πληγή και τη λύπη από την καρδιά σου. Η βασίλισσα γέλασε.

—Δεν καταλαβαίνω ποιά σημασία έχουν τα λόγια σου, 'Ιντόρ, είπε. Και τί θα κάμης γιά να διώχνης την πληγή και τη λύπη από την καρδιά μου;

—Θα διατηρώ πάντα δροσερό το χορτάρι του μονοπατιού, όπου κάνεις το πρώτο τον περιπάτο σου και θα το στρώσω με λουλούδια, που θα περιμένουν με χαρά να τα πατήσεις με τα πόδια σου γιά να ξεψυχήσουν. Θα σπρώχνω την κούνια σου τα βράδια ανάμεσα στα δέντρα, ενώ το φεγγάρι, που θ' ανεβαίνει στον ούρανό, θα πασικάζη να διαπεράση τις φυλλωσιές γιά να φιλήση το φόρεμα που τυλίγει το υπέροχο κορμί σου. Θ' άγρυπνώ τις νύχτες πλάι στο προσκέφαλό σου γιά να σκορπίσω ολόγυρα πέταλα ρόδων, που θ' άρωματίζουν τον αέρα που αναπνέεις...

—Και τί γυρεύεις γι' ανταμοιβή, 'Ιντόρ;

—Την άδεια να κρατάω ανάμεσα στις φούχτες μου τα λεπτά σου χεράκια, που

μοιάζουν σ'α μπουμπουκία λατού, να περνάω γιρλάντες λουλουδιών γύρω στους καρπούς σου, να βάφω το πέλαμα των ποδιών σου με τον κόκκινο χυμό των πετάλων της «Ασόκα» και να μαζεύω μ' ένα φιλι τη μορία της σκόνης που έχουν κοθίσει πάνω τους...

Η βασίλισσα άναστενάξε. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε με όρμη.

—'Ιντόρ, είπε, τα λόγια σου με κάνουν ευτυχισμένη. Από άποψη θάχης ό,τι μου γύρεψες.

Η Ραντζάνα, η όμορφη μαχαράνι της Μάχρα, είχε χηρέψει από τρία χρόνια, από την εποχή που ο άντρας της είχε σκοτωθής πολεμώντας εναντίον των ημι-βαρβάρων Σινάτρα, που είχαν κατεβή από τα ύψηδα του Κασμίρ κι' είχαν κατακλύσει τη βορειοδυτική περιοχή των 'Ινδιών. Στην άρχη, η ανατροφή του παιδιού της, του μικρού πρίγκηπα 'Αντζάνα, έδινε κάποιο ενδιαφέρον στη ζωή της. Μά όταν το παιδάκι έγινε πέντε χρόνων, τ'ό πήραν στην έξουσία τους οι ιερείς του ναού του Σίβα της Μπαχαντούρ, γιά να του δώσουν την ανατροφή που ταιριαζε σ' ένα μέλλοντα ηγεμόνα. Από τότε, η Ραντζάνα έβερνε βαρεία τα βήματα της μέσα στο μεγαλόπρεπο παλάτι της, χωρίς να βρίσκη ευχαρίστησι σ'ε τίποτε πιά.

Και να που τώρα ο 'Ιντόρ, ο όμορφότερος κι' ο πιο άφοσιωμένος από τους σκλάβους της, της μιλούσε και πάλι τη γλυκειά γλώσσα της άγάπης.

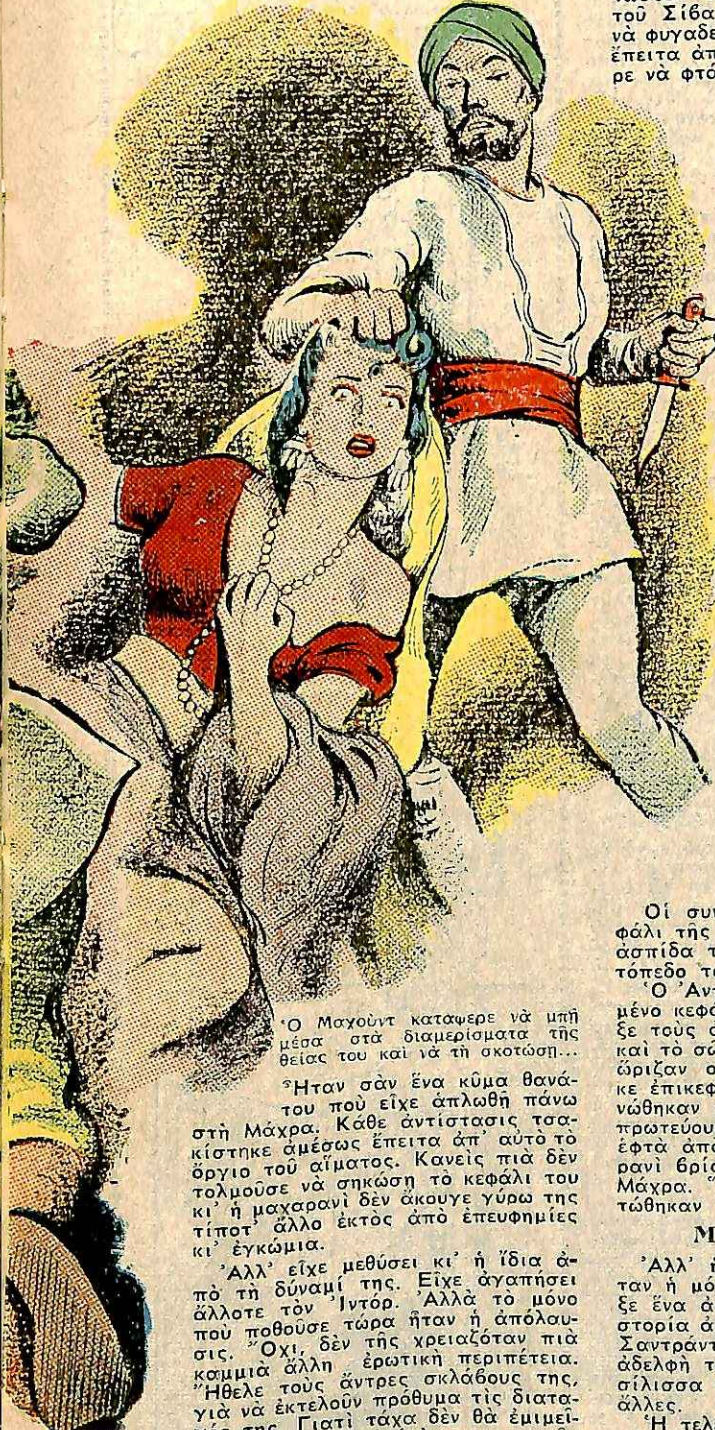
Η άωραία μαχαράνι ξεχασε στη στιγμή την απόστασι που την χώριζε απ'

—Ο 'Ιντόρ έπεσε στα γόνατα: —Κάνε τη χάρη στον ταπεινό δούλο σου, βασίλισσα...

μέσα στην καρδιά των ύπηκόων της. Κι' όταν μαθεύτηκαν οι σχέσεις της με τον 'Ιντόρ, ένα κύμα άγανακτήσεως απλώθηκε από τη μιάν άκρη ως την άλλη της Μάχρα. Η Ραντζάνα αισθανόταν τ'ό έδαφος να κλονίζεται κάτω από τα πόδια της και γιά να προλάβη την επανάστασι, που την έβλεπε έτοιμη, να ξεσπάση, κατέφυγε στην τρομοκρατία. Γιατί καταλάβαινε πως έτσι μόνο θα κατάφερνε να

συγκρατήση τους ύπηκόους της. Η πρώτη της πράξις ήταν να διατάξη τη θανάτωσι του άδελφού του συζύγου της, του πρίγκηπα Μαχέ και των δυο παιδιών του, που ήταν τ'ό ένα ήλικίας τριών και τ'ό άλλο όχτώ χρόνων. Την ίδια τύχη είχαν σ'ε λίγο οι περισσότεροι από τους ισχυρούς τοπάρχες και τους διοικητές των έπαρχιών. Στη θέσι τους η Ραντζάνα έβαλε ανθρώπους που ήταν τρελλά άφοσιωμένοι σ' αυτή. Διόρισε ύστερα τον 'Ιντόρ πρωθυπουργό της και τούδωσε άπολυταρχικά δικαιώματα. Άλλ' ένα βράδυ, ο ευνουόμενος της αίματοδαμμένη μαχαράνι δρέθηκε νεκρός μέσα στο δωμάτιο του.

Η Ραντζάνα διέταξε τότε αναριθμητές έκτελέσεις σ' όλο τ'ό κράτος της.

Ο Μαχούντ κατάφερε να μπει μέσα στα διαμερίσματα της θείας του και να τη σκοτώση...

Ήταν σαν ένα κύμα θανάτου που είχε απλωθής πάνω στη Μάχρα. Κάθε αντίστασις τσακίστηκε άμέσως έπειτα απ' αυτό τ'ό όργιο του αίματος. Κανείς πιά δεν τολμούσε να σηκώση τ'ό κεφάλι του κι' η μαχαράνι δεν άκουγε γύρω της τίποτ' άλλο εκτός από έπαινεμας κι' έγκωμια.

Άλλ' είχε μεθύσει κι' η ίδια από τη δύναμι της. Είχε άγαπήσει άλλοτε τον 'Ιντόρ. Άλλά τ'ό μόνο που ποθούσε τώρα ήταν η άπόλυση. Όχι, δεν της χρειαζόταν πιά καμιά άλλη έρωτική περιπέτεια. Ήθελε τους άντρες σκλάβους της, γιά να τ'ό τελούσαν πρόθυμα τις διαταγές της. Γιατί τάχα δεν θα έμεινε τ'ό σ'ε όλα τη ζωή ενος μαχαράγια; Τί σημασία είχε πώς ήταν γυναίκα;

Η Ραντζάνα έφτιαξε τότε ένα χαρέμι από άφάνους νέους, που ειδικόι πράκτορες στρατολογούσαν από τις διάφο-

ρες έπαρχίες του κράτους της. Ήταν τ'ό πρώτο άντρικό χαρέμι που άναφέρεται στην ιστορία των 'Ινδιών. Έκείνοι που τ'ό αποτελούσαν ξεπέρασαν πολύ γρήγορα τους τετρακόσιους κι' η Ραντζάνα ευθίστηκε στην άκολασία και στο όργιο, όπως είχε ευθίστη πρώττερα μέσα στο αίμα.

Άλλ' υπήρχε κάτι που άνησυχούσε την όμορφη μαχαράνι. Ο γυιός της πλίσταζε να συμπληρώση τα δεκατέσσερα χρόνια του. Θα άνακηρυσσόταν τότε εηλικός κι' η μητέρα του θαπρεπε να του παραδώση την έξουσία. Αυτό όμως θα σήμαινε τ'ό τέλος της άκόλαστης και όργιαστικής ζωής της.

Η Ραντζάνα δεν διάτασε τότε. Κι' έστειλε δυο έμπιστους της γιά να σκοτώσουν τον 'Αντζάνα. Άλλ' οι ιερείς του Σίβα άγρυπνούσαν. Και κατάφεραν να φυγαδεύσουν τ'ό νεαρό πρίγκηπα, που, έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατάφερε να φτάση στα όρη Βίντικα, όπου έγινε δεκτός μ' ένθουσιασμό από τις πολεμοχαρείς φυλές των Μασούν. Εκεί ύψωσε σ'ε λίγο τη σημαία της άνταρσίας εναντίον της μητέρας του.

Τ'ό κήρυγμά του είχε άμέσως μεγάλη άπήχησι σ' όλη τη Μάχρα και πολλοί ισχυροί φυλάρχοι έτρεξαν να τεθούν κάτω από τις διαταγές του.

Άλλά και η Ραντζάνα συγκέντρωσε κι' αυτή άνάλογες δυνάμεις γύρω της και ο πόλεμος άρχισε με άφάνταστη άγριότητα κι' από τ'α δυο μέρη.

Η αίματοχυσία συνεχίστηκε δυο ολόκληρα χρόνια. Κατά τα τέλη του δεύτερου χρόνου, οι δυο άντίπαλοι στρατοί είχαν παραταχής στην πεδιάδα του Κιοτάχ κι' η μάχη επρόκειτο ν' άρχισή σ'ε λίγο. Άλλά, την τελευταία στιγμή, συνέβη ένα άπροσπο γεγονός που την έκανε περιττή.

Μιά μεγάλη συνωμοσία είχε ξεφυανθής στο ίδιο τ'ό στρατόπεδο της Ραντζάνα. Οι συνωμότες έπωφελήθηκαν από τις προετοιμασίες που γίνονταν γιά τη μάχη και, σ'ε μια στιγμή, ώρμησαν μέσα στη σκηνή της μαχαράνι και την άποκεφάλισαν. Την ίδια τύχη είχαν και μερικοί από τους άφοσιωμένους συνεργάτες της.

Οι συνωμότες έβαλαν ύστερα τ'ό κεφάλι της μαχαράνι πάνω στην ολόχρυση άσπίδα της και τ'ό έστειλαν στο στρατόπεδο του γυιού της.

Ο 'Αντζάνα έκλαψε βλέποντας τ'ό κομμένο κεφάλι της μητέρας του και διάταξε τους άκολουθούς του να άναζητήσουν και τ'ό σώμα της και να τ'α κάψουν όπως όριζαν οι ιερόι νόμοι. Έπειτα, μπήκε έπικεφαλής των δυο στρατών, που ένωθηκαν σ' ένα και διευθύνθηκε στην πρωτεύουσα του κράτους του. Ουδόντα έφτά από τους ευνουόμενους της μαχαράνι βρίσκονταν άκόμη στο παλάτι της Μάχρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι θανατώθηκαν την ίδια μέρα.

Μιά άκόλαστη μέναιρα

Άλλ' η μαχαράνι της Μάχρα δεν ήταν η μόνη 'Ινδη βασίλισσα που έφτιαξε ένα άντρικό χαρέμι γύρω της. Η ιστορία άναφέρει άκόμη τη μαχαράνι της Σαντράντλα, την πριγκίπισσα Νακασί, άδελφή του βασιλιά της Μερου, τη βασίλισσα του Μεγκόνγκ, τ'όσες και τ'όσες άλλες.

Η τελευταία απ' αυτές είχε διαρρυθμίσει τ'ό χαρέμι της, όπως τα χαρέμια των γυναικών. Άλλά, πιο σκληρή και άπάνθρωπη από τους άντρες, σκότωσε τους ευνουόμενους της από τη στιγμή που έπαυαν να της άρέσουν.

—Δεν υπάρχει πιο άποκρουστικό όν, συνήθισε να λέη, από έναν άντρα που έπαψε ν' άρέση. Ο θάνατος του μου είναι άπαραίτητος γιά να μ' άπαλλάξη από τ'ό αίσθημα της άπείας που μου προκαλεί. Θα ήταν καλλίτερο γι' αυτόν να μ'ε είχε συγκινήσει ποτέ.

Άλλοτε πάλι έλεγε, γιά να δικαιολογήση τ'α έγκλήματά της:

—Εκείνους που στέλνω στο θάνατο είναι καταραμένοι από τους θεούς. Αυτοί έπαψαν να τους ευνουούν. Ο θάνατός τους είναι μία άπόλύτρωσις. Άνάμεσα στους ευνουόμενους της, η βασίλισσα του Μεγκόνγκ είχε και τους δυο γυιούς μιάς άδελφής της και, μία μέρα, είχε την άγριότητα να τους σπρώξή τον ένα εναντίον του άλλου. Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς σκότωσε τ'ό μικρότερο. Η σκληρή θεία του διάταξε άμέσως να δέσουν τον άδελφοκτόνο μαζι με τ'ό πάτωμα του θυμάτων του και να τους κρεμάσουν και τους δυο από ένα δέντρο. Σ' αυτή τη θέσι, ζωντανός και πεθαιμένος, κατασπαράχθηκαν από τ'α όρνια.

Άλλ' υπήρχε κι' ένας τρίτος άδελφός, ο Μαχούντ. Η μητέρα του τον μεγάλωσε μέσα σ'τ'ό μίσος γιά την άδελφή της.

Μερικά χρόνια άργότερα, ο Μαχούντ, κατάφερε να μπει μέσα στα διαμερίσματα της θείας του και τη σκότωσε, ευθίζοντας ένα χειριρίδιο μέσα στο στήμα της. Άνακηρύχτηκε, κατόπιν βασιλιάς του Μεγκόνγκ. Άλλά, λίγο καιρό άργότερα, έπεσε θύμα μιάς αούλικής συνωμοσίας, που έφερε στο θρόνο έναν παλιό ευνουόμενο της βασίλισσας, τον πρίγκηπα Ναχόρ.

Ο Γάλλος περιηγητής Μπωδουάρ άναφέρει, έξ άλλου, ότι η μαχαράνι του Μπεχρ διατηρούσε ένα άντρικό χαρέμι ως τα τέλη του περασμένου αιώνα. Οι ευνουόμενοι της ήταν πάντοτε σαράντα, άλλ' άναεώνονταν ολόένα. Έκείνοι που... άποστρατεύονταν έφευγαν από τ'ο παλάτι με άβθονα χρήματα και πλούσια δώρα. Η φήμη έλεγε πως, προτού φύγουν από τ'ο παλάτι της, η μαχαράνι τους πότηζε μ' ένα μαγικό ποτό, πους τους άφαιρούσε ολόκληρα τη μνήμη. Έτσι, οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούσαν ν' άνηγθουν σ'ε κανένα τις στιγμές που είχαν περάσει μαζί της.

Οι παλαιοί περιηγητοί μιλούν με θαυμασμό γιά την ομορφιά της πριγκίπισσας Νακασί, της άδελφής του πανίσχυρου μαχαράγια του Μερου.

Η Νακασί είχε μείνει χήρα σ'ε ήλικία δέκα έφτά χρόνων, έπειτα από τ'ό θάνατο του συζύγου της, του πρίγκηπα Τεκ-κι, που είχε πέσει από τ'ό άλογό του μία μέρα που βρισκόταν σε κυνήγι κι' είχε πλακωθής από τ' άλογα των ανθρώπων της άκολουθίας του.

Η γυναίκα του που τον ελάτρευε είχε θελήσει να ριχτή στην πυρά όπου έβαλαν τ'ό πάτωμα του γιά να καή. Τότε ο άδελφός της, ο βασιλιάς του Μερου, άναγκάστηκε ν' άσκήση βία γιά να την εμποδίση.

Κι' ώστόσο, η Νακασί με την τρυφερή κι' εύαισθητή καρδιά της έγινε έπειτα από λίγα χρόνια μία άληθινή Μεσαλίνα.

Η ζωή των άλλων ανθρώπων έπαψε να έχη την παραμικρή αξία στα μάτια της. Τ'ό μόνο που την άπασχολούσε ήταν η ποσοπική της άπόλαυσις.

Οι έρωτικές της παρεκτροπές δεν ήταν πιά μυστικό γιά κανένα. Οι άνθρωποι της πριγκίπισσας άρπαζαν τους ώραιότερους νέους της Μάχρα και τους άδηνούσαν στο χαρέμι της.

Ελάχιστοι απ' αυτούς ξανάφευγαν ζωντανοί. Άλλά κι' αυτούς η σκληρή Νακασί τους μαστίγωνε φοιχτά, ποσού τους ξαναδύση την έλευθερία τους. Στο τέλος, ο άδελφός της, άναγκάστηκε να διατάξη τη θανάτωσι της. Μιά μέρα, δυο άνθρωποι μπήκαν σ'τον κοιτώνα της πριγκίπισσας και της πρότειναν να διαλέξη μεταξύ του έθους και τ'ού δηλητηρίου. Η Νακασί προτίμησε τ'ό δεύτερο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ειδυλλιακοί έρωτες και σκληρές έκδικήσεις.

Ένας κίνδυνος του βολάν

Κάθε 16 λεπτά τα 24ώρα, ολόκληρο το 24ωρο, συμβαίνει στις Ήνικες. Πολιτείες ένα θανατηφόρο αυτοκινητικό δυστύχημα. Για τις άλλες χώρες δεν υπάρχουν ακριβείς στατιστικές, πάντως όμως η κατάσταση δεν είναι πολύ καλλίτερη — τουλάχιστον όπου υπάρχει αρκετός αριθμός αυτοκινητών.

Στά 20% δέ αυτών των μοιραίων δυστυχημάτων, οι σωφέρ ήταν πωμένοι.

Μή φαντασθήτε ότι πρέπει να κάνετε τύφλα στο μεθύσι, για να θεωρηθεί επικίνδυνος στο βολάν του αυτοκινήτου. Όποιος βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, δεν μπορεί να σταθή στα πόδια του και πηγαίνει συνήθως να κοιμηθώ. Ο κίνδυνος προέρχεται κυρίως από κείνους που έχουν πη τόσο ώστε να ελαττωθούν οι πνευματικές τους ικανότητες, χωρίς όμως να παρουσιάζουν φανερά αλλαγή στην εξωτερική εμφάνισι. Αυτοί έχουν 55 φορές μεγαλύτερες πιθανότητες να προκαλέσουν δυστύχημα, παρά όσο οι σωφέρ που δεν έχουν πη. Να γιατί το αμερικανικό Συμβούλιο Έθνικής Ασφαλείας έχει διατυπώσει το εξής χαρακτηριστικό, γνωμικό: «Το αλκοόλ κι' η βενζίνη δεν ταίριαζουν και δεν πρέπει ν' ανακατεύονται».

Ο σωφέρ που έχει πη πολύ, είναι συνήθως υποκείμενος στα εξής τρία λάθη: 1. Προσπερνάει άπρόσεκτα τ' άλλα αυτοκίνητα. 2. Σωφάρε στην άριστη μεριά του δρόμου. 3. Πέφτει πάνω στα σταματημένα αυτοκίνητα ή στους πεζούς, σαν να τον τραβάει... μαγνήτης.

Τα περισσότερα δυστυχήματα από μεθυσμένους σωφέρ συμβαίνουν τη νύχτα του Σαββάτου, τις Κυριακές και τις γιορτές. Η χειρότερη ώρα είναι απ' τη 1 ως τις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

Εκείνο που άγνουν οι πωμένοι σωφέρ, είναι ότι το αλκοόλ δεν επιδρά κατά τον ίδιο τρόπο σ' όλες τις πνευματικές ικανότητες. Αφίνει αθικτες μερικές απ' αυτές, ενώ επηρεάζει πολύ ωρισμένες άλλες. Σε μία σειρά πειραμάτων πάνω σε 150 σωφέρ του Σαν Φραντσίσκο, απέδειχθη ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς, όταν έπιναν, εξακολουθούσαν να φρενάρουν ή να κάνουν άλλες κινήσεις «της ρουτίνας» με την ίδια ταχύτητα και έτοιμότητα. Παραρτίζαν όμως σημαντική ελάττωσι της ικανότητας

της όρασης, ιδίως δέ της άνοτης των στην ανταύγεια των προβολών των άλλων αυτοκινήτων. Αυτό το τελευταίο αποτέλεσμα του αλκοόλ έχει ιδιαίτερα σημασία, δεδομένου ότι ως επί το πλείστον, οι σωφέρ πίνουν και μεθούν το βράδυ.

Πώς μπορεί η αστυνομία να κρίνει με βεβαιότητα αν είναι μεθυσμένος ένας σωφέρ, που υπέπεσε σε μία παράβασι ή έγινε αίτιος ενός δυστυχήματος; Απ' τις πράξεις του; Μα μπορεί νάχη πη αρκετά, κι' όμως να μη το δείχνη. Απ' το άλλο δέ μέρος, υπάρχουν περί τις 50 αρρώστιες, που κάνουν τον άνθρωπο να φαίνεται σαν μεθυσμένος, να παραπατάη, κλπ.

Δεν ωφελεί επίσης σε τίποτε να μυρίση ο αστυνομικός την αναπνοή του σωφέρ, γιατί το αλκοόλ είναι σχεδόν άοσμο. Εκείνα που έχουν μυρωδιά, είναι τα άλλα συστατικά των ποτών.

Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, οι Αμερικανοί αστυνομικοί βεβαιώνονται με μία ανάλυσι του αίματος ή των ούρων, είτε απλούστερα με την εξέση εύκολη και σύντομη μέθοδο: Ο εξεταζόμενος φουσκώνει με το στόμα του ένα λαστιχένιο μπαλόνι. Επειτα ο αέρας αυτός διοχετεύεται μέσα σ' ένα σωλήνα που περιέχει μία κοκκινωπή διάλυσι υπερμαγγανικού καλίου. Το υγρό αλλάζει χρώμα σιγά σιγά, απ' τη χημική επίδρασι των ατμών του αλκοόλ. Έτσι, μ' ένα πρόχειρο υπολογισμό, μπορεί να βρεθώ πόσο περίπου αλκοόλ έχει πη ή εξεταζόμενος.

Γιά μεγαλύτερη όμως ακρίβεια, μετράται η ποσότης του αλκοόλ που περιέχεται στο αίμα. Μία περιεκτικότης σε αλκοόλ από 0,05 έως 0,15 τοις 100 κάνει ωρισμένους ανθρώπους — αλλά όχι όλους — ανίκανους να σωφάρουν με ασφάλεια. Από 0,15 τοις 100 και πάνω, κάθε σωφέρ γίνεται επικίνδυνος. Η ποσότης αυτή του αλκοόλ ανταποκρίνεται περίπου σε 7 μπύρες ή σε 3 ποτήρια δυνατού οινόπνευματώδους ποτού.

Εννοείται ότι δεν επηρεάζονται το ίδιο όλοι οι άνθρωποι απ' το αλκοόλ. Οι χοντροί μπορούν ν' ανθεξούν στο ποτό περισσότερο απ' τους λεπτοκαμωμένους, κι' οι άντρες πιο πολύ απ' τις γυναίκες. Επίσης τα αποτελέσματα του αλκοόλ εξαρτώνται απ' την εξοικείωσι, απ' τη γενική υγιεινή κατάσταση κι' απ' την ποσότητα του φαγητού που υ-

πάρχει στο στομάχ.

Η ίδια ποσότης αλκοόλ φέρνει λιγώτερα αποτελέσματα, όταν δεν πίνεται όλη μαζί, αλλά μοιρασμένη σε κάπως μακρύ χρονικό διάστημα.

Υπάρχουν δυο δοκιμές, που μπορεί να γίνουν εύκολα απ' τον καθένα, για την εξακρίβωσι της επιδράσεως του αλκοόλ στις πνευματικές του ικανότητες:

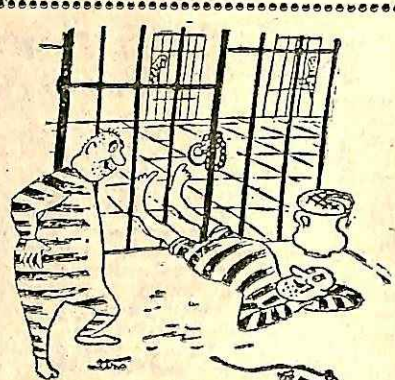
1. Παίρνετε ένα αριθμό, γύρω απ' το 100, κι' αρχίζετε ν' αφαιρείτε επανειλημμένως απ' αυτόν 7 μονάδες, ως ότου απομείνη υπόλοιπο μικρότερο από 7 (αν π. χ. διαλέξετε το 106, βρίσκετε με τις διαδοχικές αφαιρέσεις τους αριθμούς 99, 92, 75, κλπ.). Μετράτε τα δευτερόλεπτα που σας χρειασθούν γι' αυτό. Επειτα πίνετε τρία-τέσσερα ποτηράκια ούζο ή κονιάκ, και σε μία ώρα επαναλαμβάνετε τη δοκιμή, με άλλον αριθμό. Θα παρατηρήσετε ότι αυτή τη φορά θα χρειασθήτε περισσότερη ώρα ή θα κάμτε μερικά λάθη. Η διανοητική απόδοσις έχει ελαττωθώ τότε κατά 42% περίπου (όπως απέδειξε μία σειρά πειραμάτων, που έγινε στη Σουηδία).

2. Διαβάζετε τρεις ή τέσσερες παραγράφους ενός εντύπου και σημειώνετε τρία ωρισμένα γράμματα, κάθε φορά που τα συναντάτε σ' αυτό το κείμενον, χρησιμοποιώντας τρία διάφορα σημάδια γι' αυτό. Επειτα πίνετε ούζο ή κονιάκ, και μετά μία ώρα ξανακάνετε τη δοκιμή με άλλα γράμματα. Ενώ στην πρώτη περίπτωση, σημειώνει κανείς τα 95% απ' τα γράμματα που θα συναντήση (αυτός είναι ο μέσος όρος των πειραμάτων που έγιναν), στη δεύτερη σημειώνει μόνο τα 70%.

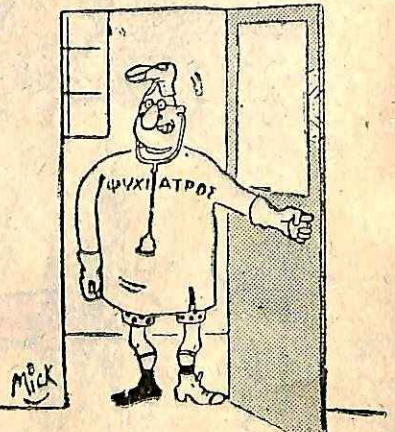
Παγωμένα αυγά

«Αν επιχειρήσουμε να υποβάλουμε τα αυγά σε έντονη ψύξι, για να τα διατηρήσουμε φρέσκα επί μήνες ή χρόνια, το νερό που περιέχουν παγώνει, διαστέλλεται και σπάζει το τσόφλι τους. Τελευταίως όμως, ένας Έλληναμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Σωκράτης Καλογεράς, του Πανεπιστημίου της Λουίζιάνας, επενοήσε μια νέα μέθοδο ψύξεως των αυγών. Τα υποβάλλει πρώτα σε μερική αφυδάτωσι κι' επείτα τα ψυχει μέσα σ' «βακούμ» (συσκευές με ελαττωμένη πίεσι). Έτσι, η ψύξις προχωρεί απ' τον κροκό προς τα έξω και το άσπράδι μπορεί να διασταλή και να γεμίση το κενό που έχει ήδη σχηματισθώ μέσα απ' το τσόφλι. Τα αυγά αυτά δεν διαφέρουν καθόλου στη γεύσι ή στη θρεπτική αξία απ' τα συνηθισμένα. Η μόνη διαφορά τους είναι ότι το άσπράδι τους μπορεί να «χτυπηθώ» καλλίτερα.

Δεν αποκλείεται λοιπόν, χωρίς στην έφευρσι του συμπατριώτου μας, ν' αρχίσουν να μας έρχονται προσεχώς και κατεψυγμένα αυγά απ' την Αμερική!

— Βγαίνω σ' ένα μήνα και συνηθίζω σιγά-σιγά στην ελευθερία!... (Από την «Presse»)

— Ο επόμενος!... (Από την «Presse»)

Η επίδραση του περιβάλλοντος

— Περάστε, δεσποινίς, μέσα να περιμένετε... Δεν θ' αργήσω και πολύ!...

Νικόλαος Στράτος

Η ιστορία που δικαιώνει, πάντα, τους άνδρες που θυσιάζουν ό-λα και θυσιάζονται για την Πατρίδα τους, όταν άποκτθ την απαιτούμενη προοπτική με το πέρασμα του χρόνου, ξένη προς τ' πάθη και την ατμόσφαιρα διαφύλων εποχών, κρατάει, πάντα, την τελευταία λέξι, για τον καθένα.

Ανάμεσα, λοιπόν, στους πρωθυπουργούς που έδωσε η Ρούμελη στην Ελλάδα, υπήρξε, για σύντομο διάστημα και ο Νικόλαος Στράτος, εκ Βάλτου, ο ζωντανός και εκλεκτός συνεργάτης του Έλευθερίου Βενιζέλου, διά των οποίων ο ίδιος, ο μεγάλος Κρητικός άρχηγός, είπε κάποτε:

— Ο Στράτος είναι ένας από τους καλύτερους και ευφυεστέρους φίλους μου!...

Αυτή την ευτυχισμένη εποχή της Ελλάδος την πρόφτασα 18 χρονών παιδί, όταν πήγαινα κι' έγραφα πρακτικά στην Έθνοσυνέλευσι, σαν δόκιμος, τότε, νεαρός δημοσιογράφος.

Τότε, γνώρισα για πρώτη φορά το Νικόλαο Στράτο που ήταν από τους πρωτογενείς και καλύτερους φίλους του Βενιζέλου και που, με την υπόδειξι του άρχηγού των Φιλελευθέρων, εξέλεγη, Πρόεδρος της Αναθεωρητικής Βουλής του 1911, που για πρώτη φορά αναθεώρησε και το παλιό Σύνταγμα του 1843—44.

Με το γάμο του Νικόλαου Στράτου είχαν διασταυρωθώ τότε, δύο εκλεκτές του τόπου οικογένειες: η μεγάλη αρματολική οικογένεια των Στραταίων του Βάλτου και η πνευματική οικογένεια των Κορομηλάδων των Αθηνών.

Ο μπατζανάκης του — ο Πάπ, πο'χε πάρει κι' αυτός κόρη του Δημήτρη Κορομηλά, διάσημος χαριτολόγος καθώς ήταν της εποχής εκείνης, έλεγε:

— Ο Θεός να φυλάη!... Σειζαν ή πάλα με το πέννα!...

Ήταν όμως, και ο ίδιος, στην ίδια περίπτωσι. Αλλ' ο συγγαμρός του, τότε προβαδίζοντας στην πολιτική, είχε πάρει, από το 1902 τη θέση του ως βουλευτής Βάλτου κι' αργότερα, ως υπουργός των Έσωτερικών, στην Κυβέρνησι Δημητρίου Ράλλη. Κι' όταν αργότερα, λας και στρατός περιέβαλε το Βενιζέλο με την απόλυτη εμπιστοσύνη του, ο Στράτος, αν και πολιτικός αντίθετος ως τότε,

δεν έδίστασε με την πατριωτική του ψυχή, να προσχωρήσθ στο στρατόπεδο της άνορθώσεως του οποίου άρχηγός ήταν ο Κρητικός πολιτικός και ιδρυτής του κόμματος των Φιλελευθέρων.

Μερικοί από τους «νέους άνδρες» τότε δεν έβλεπαν με καλό μάτι το Στράτο. Αλλ' ο Βενιζέλος δεν τους άφηνε καν να εκφρασθούν περί αυτού, κι' εκείνοι δεν τολμούσαν να εκδηλώνουν τις σκέψεις των.

— Έγώ, έλεγε ο Βενιζέλος με τον επιβλητικό τόνο του, έχω ανάγκη από ζωντανούς και τίμιους ανθρώπους, πρό παντός! Αδιάφορο αν δεν είναι έντελως νέοι!

Αυτή την έντύπωσι έδινε τότε και στους δημοσιογράφους ο Στράτος που ως Πρόεδρος της Βουλής έδειξε σπάνια προσόντα άνδρος άμερολήπτου, επιβλητικού και ένθερμου σε όλα τα πολιτικά ζητήματα. Μοναδικός δέ στή διεύθυνσι των συνεδριάσεων. Ένα βράδυ εκάλεσε, στο γραφείο του, όλους τους πρακτικογράφους των έφημερίδων. Μερικοί, ατά σχόλια τους, τον πείραζαν, άλλα μερικοί έγραφαν και άνακρίβειες.

— Σας έζητησα — μας είπε — για να σας παρακαλέσω να γράφετε ό,τι θέλετε για μένα, προσωπικά... Αλλά δεν είναι δικαίωμά σας να μεταστρέψετε τας συζητήσεις και να γράφετε άνακρίβειες! Αυτό, ως Πρόεδρος

— Σας έζητησα — μας είπε — για να σας παρακαλέσω να γράφετε ό,τι θέλετε για μένα, προσωπικά...

της Βουλής, έχω υποχρέωσι και καθήκον να μην το επιτρέπω εκ σεβασμού όχι μόνο προς τους βουλευτάς, αλλά και προς τους άναντιώστας των έφημερίδων!

Ήτο τόσο λογική και εύγενής ή σύστασις του, ώστε και οι περ φανατικοί, ακόμη αντιβενιζελικοί δημοσιογράφοι της εποχής εκείνης, συμμορφώθηκαν με τις συστάσεις του. Και τα πρακτικά έναπαήγαν στην πρέπουσα θέσι τους.

Στους νικηφόρους Βαλκανικούς πολέμους ο Νικόλαος Στράτος υπήρξεν ο ευτυχής Υπουργός των Ναυτικών την εποχή που δοξάστηκε το ναυτικό μας με άρχηγό των τιμημένων ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη.

Δεν άρκει βέβαια ένα σύντομο πορτραίτο, ούτε και για περιληπτικό, ακόμη διάγραμμα του ρόλου του Νικόλαου Στράτου και των ένδόξων εκείνων σελίδων των ώρών και άλλων νητών ήμερών της Ελλάδος, τας όποι-ας διαδέχτηκε, ύστερα, ή μακρά και άνώμαλη εποχή του θλιβερού διχασμού.

Όταν τα μαύρα φτερά του πρώτου παγκοσμίου πολέμου απλώθηκαν επάνω και από την Ελλάδα ο Νικόλαος Στράτος — όπως και όλοι σχεδόν οι πολιτικοί άνδρες της εποχής του — βρέθηκε μέσα στη δίνη του άπαισίου διχασμού. Αργότερα, στίς κοινοβουλευτικές μάχες, βρέθηκε ακολουθούμενος με λίγους εκλεκτούς φίλους που τον ήθελαν άρχηγό κόμματος κι' όταν σε κρίσιμότερες στιγμές ο Νικόλαος Στράτος προσκλήθηκε (Μάιος 1922) κι' έσχημάτισε Κυβέρνησι, είπε μόνος του, για τους ευαριθίμους φίλους του, με το συνηθισμένο λεπτό χιούμορ του:

— Εύτυχός που τα ύπουργεία είναι κατά τ' λιγώτερα απ' τους φίλους μου.

Όσοι γνώριζαν καλά το Στράτο και την αξία του έλεγαν, ύστερα, ότι αν έλειπε εκείνη ή μεταβατική έξουσι, ο Νικόλαος Στράτος θα γινότανε πολλές φορές, κατόπιν, πρωθυπουργός της Ελλάδος, ή οποία στερήθηκε της αξίας του πολύ νωρίς. Αλλά κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να σταματήση της Μοίρας τ' αθελήματα, όπως και κανείς δεν μπορεί να μην άναγνωρίση τα δικαιώματα της άπαθους Ιστορίας, ή άποία, με τη σειρά της τοποθετεί τα πρόσφα και τα γεγονότα — όπως και τον Νικόλαο Στράτο και τ' έργα του — στην πρέπουσα θέσι τους.

Η μνήμη του θα παραμείνη στίς καρδιές μας γιατί άληθινά υπήρξε ένας Έλληνας άδολος που υπηρέτησε την πατρίδα του σαν πραγματικός πατριώτης, δίχως συμφεροντολογικούς υπολογισμούς, αποβλέποντας, όπως πίστευε στο καλό της. Οι αντίθετες βέβαια περιστάσεις ήσαν ή άφορμή ώστε ο Νικόλαος Στράτος να μην άποδώση εκείνο που θα μπορούσε και ν' άνακοπή έτσι άπότομα ή πολιτική του σταδιοδρομία.

Η Έλλάς, χάνοντάς τον, στερήθηκε από ένα πολύτιμο κεφάλαιο.

Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

47

Μια ήλιαχτίδα περνάει μέσα απ' τα χαμηλωμένα στὸρ και πέφτει πάνω στὸ κρεβάτι τῆς Έντιθ. Ἡ ἀρρωστη κοπέλλα τὴν κυττάζει λίγο κι' ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια τῆς, σὰν νὰ πρόκειται νὰ λιποθυμήσῃ απ' τὴν κούρασι. Ὡστόσο ἀντιστέκεται. Δὲν θέλει νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς, νὰ κοιμηθῇ, γιατί ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν θὰ ξυπνήσῃ ποτὲ πιά. Φοβάται τὸν ὕπνο, γιατί τῆς κάνει τὴν ἐντύπωσι θανάτου. Γι' αὐτὸ εἶνε διαρκῶς βυθισμένη σὲ μιὰν ἀποχαύνωσι, ξύπνια καὶ κοιμισμένη συγχρόνως.

Ὁνειρεύεται τώρα...

Ὁ οὐρανὸς εἶνε ὁλοκάθαρος. Φυσάει ἓν ἀνάλαφρο, μυρωμένο ἀεράκι.

Ὁ Έρρίκος σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν Έντιθ πού εἶνε ξαπλωμένη στὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὴν κυττάζει μὲ τρυφερότητα...

Ἀγκαλιάζονται κι' οἱ δύο... καὶ σωμαίνου. Οἱ ψυχὲς τους, ἐνωμένες, νοιώθουν νὰ τῆς πλημμυρίξῃ ὑπεράνθρωπη εὐδαιμονία. Τὰ κύματα μουρμουρίζουν ὑπροστά στὰ πόδια τους κι' ὁ ἥλιος ἀγκαλιάζει μὲ τῆς ἀχτίδες του τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι.

... Τώρα ἡ Έντιθ ξαναθλέπει τὸν Έρρίκο νὰ περπατᾷ δίπλα τῆς, ἓν βράδυ. Τ' ἀηδὸν τραγουδάει στὸ μεγάλο δάσος. Κι' αὐτοὶ τ' ἀκούνε, ἄφωνοι, δακρυσμένοι.

Ὅταν ξημέρωσε, τ' ἀηδὸν σάπασε κι' ἀκούστηκαν μακριὰ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν. Ἀπειρὴ θλίψι σφίγγει τὴν καρδιά τους, γιατί πρόκειται νὰ χωρίσουν.

— Ἀν μ' ἀγαπᾷς, τῆς ψιθυρίζει ἐκεῖνος, τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ γιὰ πάντα!... Πές μου, Έντιθ, θὰ ξανάρθῃς;

— Ναί, λατρεῖά μου! Καλὴν ἀντάμωσι, Έρρίκο.

Κι' ἡ Έντιθ ἀπομακρύνεται, χαρούμενη γιατί προαισθάνεται τὸ μέλλον εὐτυχισμένο. Σφίγγει μὲ τὰ χέρια τῆς τὸ στήθος τῆς, σὰν νὰ θέλῃ νὰ συγκρατήσῃ ὅλο τὸν ἔρωτα πού κρύβει στὴν καρδιά τῆς...

Ένας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε ξαφνικά μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἀπέσπασε ἀπὸ τὸμα τὴν Έντιθ ἀπ' τοὺς ρευθασμούς τῆς. Ἡ καλόγρηά πού τὴν παραστεκόταν, εἶχε ἀφήσει ἀπὸ ἀπροσεξία νὰ πέσῃ τὸ κομπολόγι τῆς.

Ἡ Έντιθ ἀνατριχιάζει ξαναγυρίζοντας στὴν πραγματικότητα. Ξεσπάζει σ' ἓν αἰσιμηλό κλάμμα. Ἡ ἀδελφὴ πλησιάζει καὶ τὴ σταυρώνει μὲ τὸ βαρὺ χάλκινο ἔσταυρωμένο πού κρέμεται στὸ στήθος τῆς. Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ τὴν κάνει νὰ παγώσῃ ἀπὸ φόβο. Ναί, εἶν' ἀρρωστη καὶ δὲν θὰ σηκωθῇ ἴσως ποτὲ ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου... Εἶν' ἀρρωστη βαρειά. Οἱ φίλες τῆς δὲν ἔρχονται πιά νὰ τὴ δοῦν. Τῶχουν ἀπαγορεύει οἱ γιὰτροί...

Μὰ ἐκεῖνο πού τὴ θλίβει πὺς πολὺ, εἶνε ἡ ἀδιαφορία τοῦ Έρρίκου. Τὰ γράμματά του ἄρχισαν νὰ γίνονται σπανιώτερα. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἐκδηλώθηκε ἡ ἀρρώστειά τῆς, ἔπαψε σχεδὸν νὰ τῆς γράφῃ... Κι' ἡ Έντιθ καταλαβαίνει κάπου-κάπου πὼς γίνεται κακὴ, πὼς μισεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὡ, ὅταν σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι, δὲν θὰ μιλήσῃ πιά κανενός, δὲν θὰ θέλῃ ν' ἀντικρύσῃ κανένα! Μιὰ ἀβυσσὸς ἀνοίξε σιγὰ-σιγὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στοὺς «ζωντανούς». Καταλαβαίνει καὶ μόνῃ τῆς πὼς δὲν εἶν' ἡ ἴδια μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Κι' ἡ ἀπελπίσῃα τὴν κάνει περήφανη, ἀκατάδεχτη. Οἱ περιποιήσεις τῶν γονέων τῆς τὴν πειράζουν. Δὲν θέλει νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς γι' αὐτὴν, γιὰ τὸ «δυστύχημά» τῆς, ὅπως λέει...

Ὡστόσο, κάπου-κάπου, μέσα στὴν

Ένα Δυστύχημα,

Συγκινητικὸ διήγημα

χαρὴ τὴν ὡμορφιά τῆς Φύσεως!... Τ' ἀδυνατισμένα μάτια τῆς, πού βλέπουν μὲ μεγάλη δυσκολία τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, παρακολουθοῦν τῆς σκηνὲς τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας πού θὰ περνοῦσε κοντὰ του... Μὰ γιατί δὲν τῆς γράφει πιά ὁ Έρρίκος;...

... Μῆνες ὁλόκληροι πέρασαν. Ἡ ζωὴ τῆς φαίνεται τώρα σὰν κάτι ξεχασμένο, σὰν ἓν παλιὸ παραμῦθι... Ὁ θόρυβος τῶν δρόμων δὲν ξυπνάει καμμιὰ ἡχώ στὴν ἀποκομισμένη ψυχὴ τῆς...

Ἀκούει ξαφνικά ὁμιλίες πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς. Ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς καὶ βλέπει γύρω στὸ κρεβάτι τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς γιὰτροὺς. Δὲν καταλαβαίνει τί ζητοῦν καὶ ξανακλείνει τὰ μάτια.

Κάποιο θαμπὸ ὄνειρο γλυκοχαράζει στὴν ψυχὴ τῆς. Μὰ συγχρόνως νοιώθει ἓν ἀόρατο χέρι νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ λαιμό. Καὶ τότε, μέσα σὲ μιὰ ἐλαφριά ὁμίχλη βλέπει τὸν Έρρίκο νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ κάθεται κοντὰ τῆς...

Τώρα τῆς φαίνεται πὼς βαδίζει δίπλα του. Ἐχει βραδυάσει, ἡ σελήνη λάμπει στὸν οὐρανό. Προχωροῦν, μέσα στὴ διάφανη ἀτμόσφαιρα. Πάνω στὴ θάλασσα, πού σμίει μὲ τὸν οὐρανό, εἶν' ἀπλωμένα χρυσὰ σεντόνια...

... Στὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης, ὁ παπᾶς ψιθυρίζει τώρα διάφορες προσευχές. Μὰ ἡ Έντιθ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνιρεύεται...

Τ' ἀηδὸν τραγουδάει στὸ μεγάλο δάσος. Αὐτοὶ τ' ἀκούνε, ἀμίλητοι, μὲ μάτια δακρυσμένα. Ἐπειτα ὁ Έρρίκος ἀκούμπᾷ τὰ χεῖλιά του στὰ δικά τῆς, τῆς δίνει ἓν φιλὶ μέσα στὸ ὅποιο πάλ्लεται ὁλόκληρη ἡ ψυχὴ του...

... Ὁ παπᾶς ψαλμωδεῖ μὲ σιγανὴ φωνή. Κι' ἡ Έντιθ βλέπει τὸ τέλος τοῦ ὁνείρου τῆς.

Ξημερώνει. Τ' ἀηδὸν σάπασε. Πέρα, μακριὰ, λαλοῦν οἱ πετεινοί. Μιὰ ἀπέραντη θλίψι σφίγγει τὴν καρδιά τους, γιατί πρόκειται νὰ χωρίσουν. Μὰ, ἀφοῦ ἀγαπιόυνται, τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς χωρίσῃ γιὰ πάντα...

— Θὰ ξανάρθῃς, Έντιθ;

— Ναί, ἀγαπημένε μου, θὰ ξανάρθω... Καλὴν ἀντάμωσι, Έρρίκο!

... Κι' ἡ Έντιθ ἔπαψε γιὰ πάντα νὰ ἀνιρεύεται.

B. NTE PIBIER

ἀπελπίσῃα τῆς, ἡ καρδιά τῆς ξυπνάει καὶ χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ ἀγάπη. Ἀρχίζει τότε νὰ κλαίῃ, ἀπλώνει τὰ χέρια τῆς στὴ νοσοκόμο καὶ τῆς ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα πού πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ τῆς...

Ὡ, τί ὡμορφα θάταν, ἂν μποροῦσε νὰ τρέξῃ μέσα στὰ δάση, μαζί μὲ τὸν Έρρίκο, νὰ

ἀπελπίσῃα τῆς, ἡ καρδιά τῆς ξυπνάει καὶ χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ ἀγάπη. Ἀρχίζει τότε νὰ κλαίῃ, ἀπλώνει τὰ χέρια τῆς στὴ νοσοκόμο καὶ τῆς ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα πού πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ τῆς...

... Μῆνες ὁλόκληροι πέρασαν. Ἡ ζωὴ τῆς φαίνεται τώρα σὰν κάτι ξεχασμένο, σὰν ἓν παλιὸ παραμῦθι... Ὁ θόρυβος τῶν δρόμων δὲν ξυπνάει καμμιὰ ἡχώ στὴν ἀποκομισμένη ψυχὴ τῆς...

Ἀκούει ξαφνικά ὁμιλίες πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς. Ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς καὶ βλέπει γύρω στὸ κρεβάτι τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς γιὰτροὺς. Δὲν καταλαβαίνει τί ζητοῦν καὶ ξανακλείνει τὰ μάτια.

Κάποιο θαμπὸ ὄνειρο γλυκοχαράζει στὴν ψυχὴ τῆς. Μὰ συγχρόνως νοιώθει ἓν ἀόρατο χέρι νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ λαιμό. Καὶ τότε, μέσα σὲ μιὰ ἐλαφριά ὁμίχλη βλέπει τὸν Έρρίκο νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ κάθεται κοντὰ τῆς...

Τώρα τῆς φαίνεται πὼς βαδίζει δίπλα του. Ἐχει βραδυάσει, ἡ σελήνη λάμπει στὸν οὐρανό. Προχωροῦν, μέσα στὴ διάφανη ἀτμόσφαιρα. Πάνω στὴ θάλασσα, πού σμίει μὲ τὸν οὐρανό, εἶν' ἀπλωμένα χρυσὰ σεντόνια...

... Στὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης, ὁ παπᾶς ψιθυρίζει τώρα διάφορες προσευχές. Μὰ ἡ Έντιθ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνιρεύεται...

Τ' ἀηδὸν τραγουδάει στὸ μεγάλο δάσος. Αὐτοὶ τ' ἀκούνε, ἀμίλητοι, μὲ μάτια δακρυσμένα. Ἐπειτα ὁ Έρρίκος ἀκούμπᾷ τὰ χεῖλιά του στὰ δικά τῆς, τῆς δίνει ἓν φιλὶ μέσα στὸ ὅποιο πάλ्लεται ὁλόκληρη ἡ ψυχὴ του...

... Ὁ παπᾶς ψαλμωδεῖ μὲ σιγανὴ φωνή. Κι' ἡ Έντιθ βλέπει τὸ τέλος τοῦ ὁνείρου τῆς.

Ξημερώνει. Τ' ἀηδὸν σάπασε. Πέρα, μακριὰ, λαλοῦν οἱ πετεινοί. Μιὰ ἀπέραντη θλίψι σφίγγει τὴν καρδιά τους, γιατί πρόκειται νὰ χωρίσουν. Μὰ, ἀφοῦ ἀγαπιόυνται, τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς χωρίσῃ γιὰ πάντα...

— Θὰ ξανάρθῃς, Έντιθ;

— Ναί, ἀγαπημένε μου, θὰ ξανάρθω... Καλὴν ἀντάμωσι, Έρρίκο!

... Κι' ἡ Έντιθ ἔπαψε γιὰ πάντα νὰ ἀνιρεύεται.

B. NTE PIBIER

